

အပြစ်
မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

LUCKY STAR

သားသမီးရတနာ မထွန်းကားသူများအတွက်
福星男女不孕不育專科
ဆရာဝန် 楊醫師

B.E (Chemical) D.E.S (U.S.A)

Boy Baby
生男孩專方

$$\begin{matrix} x+y \\ = \\ \text{♂} \end{matrix}$$

Girl Baby
生女孩專方

$$\begin{matrix} x+y \\ = \\ \text{♀} \end{matrix}$$

Twin Baby
雙生兒專方

သားသားရတနာ

သမီးသမီးရတနာ

အမြွှာသမီးရတနာ

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ အမှတ်စဉ် (၁၀၂)

အယ်ဒီတာချုပ်
အောင်ကျော်ဇော
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ထက်ထက်ဦးဝေ (B.Sc.Physics)
သဏ်း(သတ္တဗေဒ)၊ အေးအေးခိုင်
ညိုမိအောင် (B.A.Myanmar)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဦးရဲလွင်(ရဲတိုင်အို)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်လွင်(၀၄၁၄၉)

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်ဦး(၀၁၅၈၃)

သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်

၁၁၉/၁၂၁-၃၄လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပျက်စားစရာနှင့် အတွင်းလရုပ်ဖော်

ရဲသူ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)၊ မင်းထက်နိုင်

စာပြင် - ဦးဝင်းတင်

တန်ဖိုး - ၃၀၀

အုပ်စု - ၁၀၀၀

ဆောင်းပါး

- ရွှေမန်းထွန်းထွန်း -- ၂၈
(အလင်္ကာနစ်(ဝေ)ပြည့်အလွမ်း.....
မြင်စေချင်သည် ရွှေမန်းဦးတင်မောင်ရယ်)

နိုင်ငံတကာသတင်း
ဆောင်းလောမန် - - ၁၅၃

ဗေဒင်

- သစ္စာမေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော် - - ၁၅၈
နက္ခတ်ဗေဒင်လက္ခဏာပညာရှင်

ကွန်ပျူတာစာပေ နေမျိုးအောင်

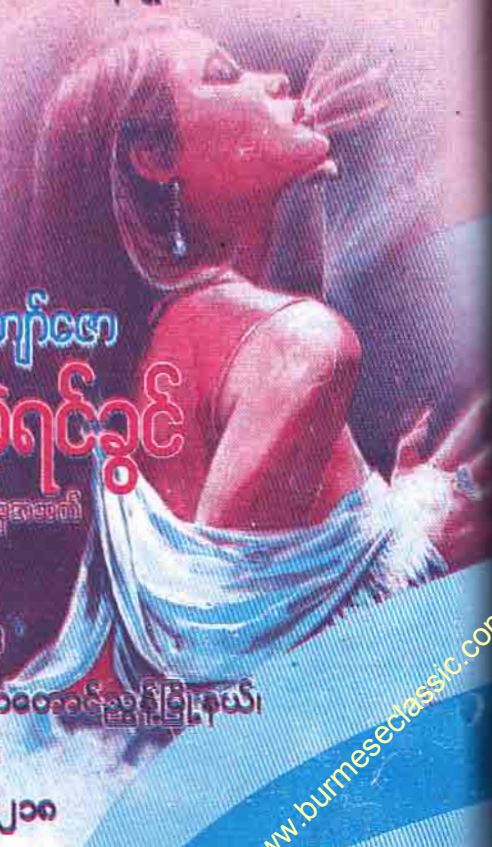
အောင်ကျော်ဇော
ခိုနားမွဲရင်ခွင်

မာဒင်လောကဗေဒ

မူပိုင်အဖြစ်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ်(၁၁၅)၊ ဗိုလ်မင်းရောင်လမ်း။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ဖုန်း-၂၀၅၀၈၉၊ ၀၉-၄၉၂၉၄၂၁၀

- ထက်ထက်ဦးဝေ = = = ၁၄
- (လရောင်ကင်းတဲ့ည)
- နှင်းစက် (လားရှိုး) = = = ၃၈
- (လှိုင်းသင့်ဒီရေ)
- အောင်ကျော်ပြုံး = = = ၄၉
- (အဆိုက်သရဖူဆောင်းခွဲခြင်း)
- ရှင်လွန်းမယ် = = = ၅၆
- (သံယောဇဉ်ချစ်ရိပ်မြုံ့)
- ထက်စံ့လင်း (မုဆယ်) = = = ၆၄
- (ဆောင်းအိပ်မက်ကနိုးထလေသောအခါ)
- အေးပိစံ = = = ၈၄
- (ရှက်လည်းရှက် မောလည်းမော)
- ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ) = = = ၈၄
- (ပန်းဒိုင်ယာရီ)
- ဓမ္မမြင့် = = = ၉၆
- (အကြံကောင်းလျှင်တစ်ချက်)
- သန်းမြင့်ဦး = = = ၁၀၅
- (ကိုယ်ပြုသမျှဒဏ်)
- မောင်သာမန် (ဖီးကုန်း) = = = ၁၁၃
- (တာဝရအေးငြိမ်းရာ)
- လိလ်းလန်းအောင် (မြင်းခြံ) = = = ၁၂၅
- (ပိန်းမသားတို့ဘဝ)
- အောင်ကျော်စော = = = ၁၄၀
- (ရိုနားမဲ့ရင်ခွင်) [ယခင်လမှအဆက်]

ကာတွန်း

မြေရိုင်း၊ စမ်းချောင်းစန်းကို၊ မောင်တင်ယု၊
သူရိန်၊ နရထီး၊ ဟန်။

ကဗျာ

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)၊ ကျော်လွင်ဦး (ပျဉ်းမနား)၊ မောင်ထည်ဝါ (ဖျော်ဘွယ်)၊ စောလွင်၊
အေးခင်ခင်လှိုင် (အညာမြေ)၊ မင်းကြယ်စင်သွန်း၊ မနောစွမ်း (လုံးခင်း)၊ လင်းဝေ (ကောလင်း)။

www.burmeseclassic.com

ကဗျာ

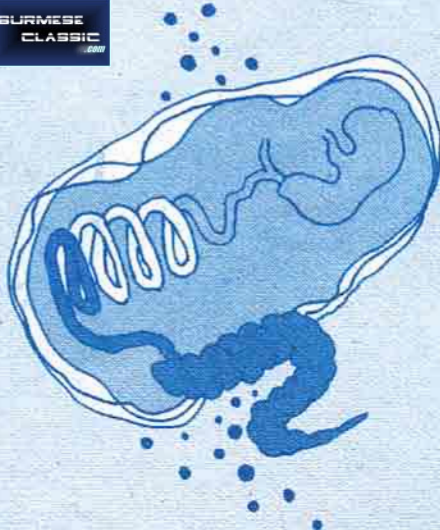
ကဏ္ဍ

ဝမ်းတစ်ပေါက်မှတ်တမ်း

သုမ္မန်ဦး (တစ်ဆူ)

- တင်ကျီးတစ်ဝမ်း
 ဗျိုင်းတစ်ဝမ်းတဲ့
 တင်ကျီးငှက်ရဲ့ဝမ်း
 ဘယ်လောက်ပင်ပန်း
 ဘယ်လောက်ဖြတ်သန်း
 မှတ်တမ်း ရှိ/မရှိ ငါမသိ.....
- ဗျိုင်းငှက်ရဲ့ဝမ်း
 ဘယ်လောက်ပင်ပန်း
 ဘယ်လောက်ဖြတ်သန်း
 မှတ်တမ်း ရှိ/မရှိ ငါမသိ.....
- ဒါပေမဲ့.....
 လူတစ်ယောက်ရဲ့
 ရင်အောက်က ဝမ်းတစ်ထွာ
 လွမ်းစရာပုံရိပ်
 သွေးတံဆိပ်နဲ့ ခတ်နှိပ်ထား
 မှတ်တမ်းများစွာ ရှိပေါ့ကွယ်.....။

BURMESE CLASSIC .com

လူကုန်ကူးမှုပျောက်ဖို့ အထူတကွ ပူးပေါင်းတိုက်ဖျက်ကြပါရဲ့

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၁၂၂၀၁
  - အထူးအဖွဲ့ (မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
  - အထူးအဖွဲ့ (ဗန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
  - အထူးအဖွဲ့ (လွယ်ဂျယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀ (မူဆယ်မှတစ်ဆင့်)
  - အထူးအဖွဲ့ (မူဆယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
  - အထူးအဖွဲ့ (လောက်ကိုင်) ၀၈၂-၇၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
  - အထူးအဖွဲ့ (လားရှိုး) ၀၈၂-၂၃၀၁၇/၀၉၅၂၇၅၉၆၂
  - အထူးအဖွဲ့ (တောင်ကြီး) ၀၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၁၄၉၁၇
  - အထူးအဖွဲ့ (ကျိုင်းတုံ) ၀၈၄-၂၁၆၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
  - အထူးအဖွဲ့ (တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
  - အထူးအဖွဲ့ (မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
  - အထူးအဖွဲ့ (မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
  - အထူးအဖွဲ့ (ကျော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
  - အထူးအဖွဲ့ (မြိတ်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
  - အထူးအဖွဲ့ (ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၈၁၉
  - အထူးအဖွဲ့ (ရန်ကုန်) ၀၁-၂၁၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၈၂၆
  - အထူးအဖွဲ့ (ပဲခူး) ၀၅၂-၂၁၀၃၀/၂၁၂၅၉
  - အထူးအဖွဲ့ (စစ်ထွေ) ၀၄၃-၂၃၆၂၅
  - အထူးအဖွဲ့ (မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
  - အထူးအဖွဲ့ (ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
  - အထူးအဖွဲ့ (မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
  - အထူးအဖွဲ့ (မိတ္ထီလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
  - အထူးအဖွဲ့ (မန္တလေး) ၀၂-၇၃၃၈၃၀
  - UNIAP ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃
- အထူးအဖွဲ့ - လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

ကဗျာ

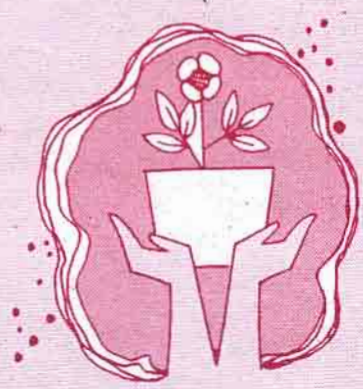
ကဏ္ဍ

ပန်းပျိုးလက်များ

ကျော်လွင်ဦး (ပိုင်ပိုင်)

- ✦ ပန်းပင်မှ ပန်းတစ်ပွင့်
ခါချိန်တန် မသင့်ခင်မှာ
အညွန့်ငင် အခက်ချိုးမှာစိုးလို့
ရင်ထဲမှာ အမြတ်တန်းနှင့်
ပန်းကိုပျိုးခဲ့တယ်။
- ✦ ပန်းလိုချင် အပင်ပျိုးပါဆိုလို့
ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ ပန်းမျိုးကို
တန်ဖိုးထားကာ ပန်းကိုပင်
နေ့စဉ်ရေလောင်း ပေါင်းမြက်သင်လို့
ဥယျာဉ်မှူးကောင်းနယ်။
- ✦ ပေါက်လာတဲ့ပန်း ပွင့်လာတဲ့ပန်း
အမြဲတမ်း ရှင်သန်နေဖို့
ဥတုသုံးပါးခံ ပန်းလှလှတွေ
ပွင့်နေတာကို ကြည့်နေရလျှင်ပဲ
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပီတိကြွယ်
ဝမ်းဆီထိအလား။
- ✦ ပန်းများကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်
ပန်းပျိုးခဲ့သည့် ဥယျာဉ်မှူးပါ
မည်သူတစ်ဦးမျှ ခူးခွင့် ပန်ခွင့်
ခါချိန်တန် မသင့်ခင်မှာ
အညွန့်ငင် အခက်မချိုးကြပါနဲ့
တန်ဖိုးထားကာ ပန်းမျိုးဆက်မယ့်
ပန်းပျိုးလက်များ။ ။

ကဗျာ

ကဏ္ဍ

စွမ်းအားသစ်လွင် စာပေရေချမ်းစင်

မောင်ထည်ဝါ (ဆုတ်ဥယျာဉ်)

- ဘူတာဈေးထိပ်၊ မြို့ဝင်ဂိတ်၌
ချွေးသိပ်နားနေ၊ အပန်းဖြေဖို့
စာပေစခန်း၊ အေးချမ်းသစ်လွင်
ရေချမ်းစင်လေး ဖွင့်လိုက်ပြီ။
- ခရီးသွားသူ၊ များစွာလိုလူတို့
ကြည်ဖြူချစ်ခင်၊ ရေချမ်းစင်၌
ဝင်ရောက်လေ့လာ၊ ဖတ်ရှုကာဖြင့်
များစွာသုတ၊ ချိုမြိန်လှသည်
ရသမျိုးစုံ၊ ဖြစ်ပျက်စုံကို
တွေ့ကြုံခံစား သိဉာဏ်ပွား၏။
- ရိုးသားကြိုးစား၊ ကျင့်ကြံပွားဖို့
အမှားကိုရှောင်၊ အမှန်ဆောင်ဖို့
အမှောင်ခွင်းပ အလင်းပြ၏။
- စာအုပ်စာပေ၊ လူ့မိတ်ဆွေတည့်
စာပေဂုဏ်မြင့်၊ လူမျိုးတင့်၏

- ရင့်ကျက်သဒ္ဓါ၊ ကြည်လင်စွာဖြင့်
ဘာသာ၊ သာသနာ၊ ပြည်ရွာအကျိုး
ဆထက်တိုးအောင် ထမ်းဆောင်တာဝန်ကျေခဲ့၏။
- စာပေမြတ်နိုး၊ စာတန်ခိုးကြောင့်
ရန်ငြိုးဒေါသ၊ ခဝါချလျက်
ဘဝဖွံ့ဖြိုး ပညာတိုး၏။
- စာပေဖတ်မှ၊ စိတ်ဓာတ်မြင့်မား
မိုးကြယ်လားသို့၊ စွမ်းအားလည်းထက်
ယုံကြည်ချက်ပြင်း၊ ရန်ခပင်းကို
ဖြိုခွင်းကျော်လွှားနိုင်ခဲ့၏။
- အလှဝေဖြာ၊ စာပေစခန်း
ပန်းစုံလန်းသည်၊ ရေချမ်းစင်လေး
တည်တံ့ရေးကို
မနေ့ညီညာ ကြိုးပမ်းစို့။
စာပေပန်းများ လန်းစေဖို့။ ။

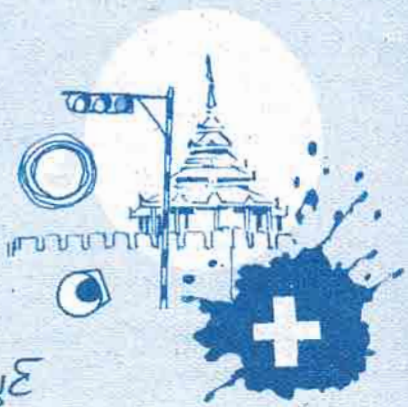

မသိကြာများ အမှားကြာမို့

မီးအချက် လက် မပြ
 အတင်းခွ နင်းကြတယ်
 စက်ဘီးများ ဆိုင်ကယ်
 အရင်ဝယ်လိုရှာဘိ
 စည်းကမ်းကိုမသိ
 ညှိခိုက်ကြ တိုက်ခါခါ
 (ကာလရည်ကြာ)
 ကျိုးကျေဖိဒဏ်ရာ ဆိုတာလေ
 ပွဲချင်းပြီး ပါလေသမို့
 ဆေးရုံဖြာ သူနာပြု
 အမှုက ကုဋေကုဋာ
 သပြာကုန်ခန်း စိတ်ကိုယ်နှမ်း
 မန္တလေးရဲ့ လမ်းဆုံဖြာ
 အများပုံတမ်းတ မီးပွိုင့်ပါ။

စောလျှင်

သံယောဇဉ်အကျော်သား

- ✦ ဘဝချင်းဆုံ လမ်းယုန်မှာ
ရင်ခုန်လှိုင်းထဲ ချစ်မဝနိုင်
မေတ္တာပြိုင်ရင်း
ကြံ့ခိုင်စိတ်မြဲ မလျော့ခွဲနဲ့
အခက်အခဲတွေထိုးဖောက်
လက်တွဲပြီး လျှောက်ကြမယ်။
- ✦ ဒီရေအလား မြင့်မားနေတဲ့
စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းမှု
အန်တုယုဉ်ပြိုင် ကျော်လွှားနိုင်ဖို့
ရင်ဆိုင်လက်ကမ်း
မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်
ပျော်ပျော်ကြီး ခရီးဆက်ကြမယ်။
- ✦ ခရီးကြမ်းကြမ်း ဘဝလမ်းမှာ
ပင်ပန်းမှုတွေ ဖယ်ရှား

စိန်ခေါ်မှုများကို ချေမှုန်း
အပြုံးချိုချို
မအိုသောအချစ်နဲ့ မခန်းသောမေတ္တာ
တို့ကမ္ဘာလေးထဲမှာ
ပျော်စရာအနှစ် ဖွေရှာစစ်တော့
ချစ်နေဖို့သာလိုပါတယ်။

- ✦ သံယောဇဉ်ကြီး ရစ်ပိုးချည်နှောင်ထား
သားသမီးများရဲ့အပြုံး
နုလုံးသားမှာချိုကြည်
လောက်လူသား ဆုံလည်နွားသဖွယ်
သံသရာနယ်ခရီး မညည်းအားတက်
တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်
ဆက်ပြီးလျှောက်လှမ်းကြရဦးမယ်လေ။ ။

အေးခင်ခင်လှိုင်
(အညာမြေ)

ကဗျာ

ကဏ္ဍ

ငရဲပြည်မှ ဖက်ရှင်ရှိုး

မင်းနုမွမ်း (ဂျိမ်း)

- ရွှေလျားနေတဲ့ သက္ကရာဇ်
ပြောင်းလဲနေတဲ့ ခေတ်သစ်
ဆန်းသစ်နေတဲ့ ပညာ
နေရာတကာမှာ အလှမယ်ပြိုင်ပွဲ.....။
- အလှကြိုက်တာက မေ့တာ
ဆိုးနေတာက စိတ်နေစိတ်ထား
နေ့ညမပြတ် “မှန်” ကြည့်နေရ
မိန်းမတို့ နေ့စဉ်ဘဝပေါ့.....။
- တုလိုက်ကြတဲ့ စိတ်ဘဝင်
ယှဉ်နေတာက ကိုးရီးယား
ရှိုးပွဲဝင်ဖို့လား ထင်မိရ
မိဘစကားလည်း နားမဝင်
'Shopping' ထွက်ဖို့ပြင်.....။
- ဝင်ငွေနဲ့တော့ လောက်မယ်မထင်
ဘယ်လောက်ပင်ပြင်သော်လည်း
နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်သတဲ့
ရိုင်းလိုက်တဲ့ ဆင်ယင်မှု
မှဒိမ်းမှုကို လက်ယပ်ခေါ်သလို.....။
- အသိတရားနဲ့ မဆင်ခြင်
ရောဂါဆိုးတွေ ဝင်ပြီးခါမှ
သေမင်းဆီမှာ ဖက်ရှင်ရှိုးပွဲ
ပျော်ရွှင်စွာ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်ထင်ပါရဲ့.....။

ကဗျာ

ကဏ္ဍ

ဓမ္မလမ်းသာမှ ပြည်လန်းဖြာမည်

မင်းကြယ်စင်သွန်း

- သယံဇာတ၊ ပေါကြွယ်ဝလည်း
ဓမ္မကင်းကွာ၊ ခွင့်အာဏာကို
ငါနှင့်ငါ့မျိုး၊ တန်ခိုးထွားစေ
ကြီးပွားစေဖို့၊ လက်ညှိုးတွေထိုး
ဒေမျိုးမျိုးရောင်း၊ သင်မကောင်းက
ခေါင်းမချခင်၊ အရင်သေပြီး
ငရဲကြီးဟာ၊
သင့်လာကြိုမှာ သိထားပါ။
- ပညာစွမ်းတွေ၊ ဝင့်ထည်နေလည်း
ရင်ထဲရိုးဂုဏ်၊ ဘုံပျောက်ပါက
ဂုဏ်မောက်ခဏ၊ ပြုတ်ကျတာတွေ
မြင်နေတွေ့နေ၊ ကြားသိနေရ
ရေပွက်ပမာ၊ ခဏတာမှာ
ဘာကို လိုမက်၊ သစ္စာပျက်လဲ
အသက်သွေးမှာ ရိုးသားပါ။
- စည်းကမ်းမဲ့စွာ၊ ကျင့်နေပါက
ဘာတွေပြောပြော၊ ဘာတွေဟောဟော
ဘာတွေလုပ်လုပ်၊ ဒုက္ခရစ်တိုး
ကြိုးရှုပ်ချည်ငင်၊ ဝက်ပါတွင်
သင်လည်းမောဟိုက်၊ အချိန်တိုက်စား
လုံးပါးပါးမည်၊
ဘယ်ဆီမှန်းမှန်း၊ နှမ်းထွက်မကိုက်
ဘီလူးကလိုက်၊ ကျားကကိုက်နဲ့
အမှိုက်သိမ်းနေ၊ သမိုင်းလေ့ထဲ
ဒီဇိုင်းတွေကွဲ၊ အရိုင်းတွေပဲ
ဂုဏ်မာန်မဲ့ကာ၊
ပါသွားမှာကို သိရှိပါ။ ။

သားကောင်

လင်းဝေ (ကောလင်း)

- မဆိုင်တော့မှန်းသိလျက်
အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းတာက
မွေးရာပါ အားနည်းချက်။
- “ချစ်တယ်” တဲ့
သူမနှုတ်ဖျားက ထွက်ကျခဲ့တဲ့စကား
ဘဝကို တဖြည်းဖြည်းသေစေတဲ့ အဆိပ်တစ်ခွက်ဖြစ်ခဲ့။
- ခုတော့လည်း သူမက
ထိုင်နေကျ ခုံတန်းလျားမှာ
အခြားသူတစ်ယောက်နဲ့ ပျော်လို့။
- ခရေတွေဝေဖူးတဲ့ သူမကောသာမှာ
နင်းဆီဟာ
အစားထိုးနေရာယူလို့။
- အသည်းခွဲခြင်းက
သူမ အကျွမ်းကျင်ဆုံး ကစားနည်းဖြစ်ပေမယ့်
ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်မှာတော့
မှော်မအောင်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေနဲ့
အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ စုတ်ချက်တွေနဲ့
နယ်မြေမှားတဲ့ သားကောင်လို
သူမ ကျော့ကွင်းမှာ
ရုန်းလိုက်တိုင်း ငြိလို့။ ။

တဝန်သိပြည်သူ
တစ်ယောက်အနေနဲ့
သူ့ဆိုးကို ကိုရဲ့ရံခံ
ဖမ်းပေးတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ...

ဖမ်းပေးတာ...
ကျွန်တော်မယူပါဘူး
သူ့ဆိုးကို... ဘာနဲ့ နှက် မှ ပြန်လာတဲ့
ကျွန်တော်မှသာ ပြီး မြောင်ထဲမှာ
ခိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပျိုကလျိုကတဲ
ကျွန်တော် ဖိနပ် မပါဘူး - အဖိုး

ခမ်းလောင်းစန်းက

ထက်ထက်ဦးဝေ
လရောင်ကင်းစုံ
ဥ

Handwritten signature or mark in the bottom left corner.

လရောင်ကင်းတဲ့ည

ထက်ထက်ဦးဝေ

“တို့ လရောင်ကို မကျေနပ်ဘူး ချို”

“ရှင်တို့ဘာဖြစ်လာကြလို့လဲဟင်”

ချိုဇင်သက်အမေးကို ဟေသီကျော်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွဲ ပြောလိုက်သည်။

“မေသက်ထားသူကို အရေးပေးဆက်ဆံနေလို့လေ၊ အဲဒါကို မကြိုက်လို့ပြောတာ လက်မခံဘူး”

“အေးဟယ်.....လရောင်ကလည်း လရောင်ပဲ၊ ရုပ်ကလေးက ဖြောင့်တော့ မိန်းကလေးတွေကကျကြတယ်၊ မင်းသာ သူ့ကိုယူရင် မလွယ်ဘူးနော် ဟေသီ၊ သွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်နေရမယ်”

“ဟုတ်တယ် ချို၊ တို့ သူ့အပေါ် နားလည်ပေမယ့် သူက

အဲဒီနားလည်မှုကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ရှုပ်ချင်လာတယ်၊ အခုပဲကြည့်လေ၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှဟိုတယ်ကိုရောက်လာတဲ့ မေသက်ထားသူနဲ့ ရောနေပြန်ပြီကွာ”

မေသက်ထားသူက ဟေသီကျော်ထက် နှစ်နှစ်ခန့်ငယ်သူဖြစ်သည့်အပြင် အသံသေးသေး၊ ညှုတ်တုတ်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေ၏။ စကားပြောလိုက်လျှင် မာယာများတတ်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်များအား မျက်

ဝန်းနှင့် ညှို့ထားတတ်သည်။ သည်တော့ Customer များက မေသက် ထားသူကိုသာ မေးနေကြ၏။ ဤသည်ကို ကျန်ဝန်းထမ်းများက မကျေနပ်ကြချေ။ ဟေသီကျော်က သူတို့ထက် ပိုခံစားနေရသည်။

“တို့Customer တွေလည်း သူ့ဆီရောက်ကုန်ကြပြီ၊ ပြီးတော့ တို့ရည်းစားကိုပါ လုဦးမယ်၊ ဟင်း... စိတ်ညစ်တယ်ကွာ၊ ဒီဟိုတယ်က တောင် ထွက်ချင်လာပြီ”

“ထွက်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ မေသက်ထားသူကို မင်းအရှုံးပေးရာကျမယ်၊ လရောင်ကိုသာ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ စကားမပြောစေနဲ့ပေါ့”

“ဟင်း.....ရပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုတားရင် ပိုလုပ်ပြလိမ့်မယ်၊ ချိုလည်း လရောင်အကြောင်းကို သိသားပဲကွာ”

“အေးလေ၊ တစ်နည်းတစ်နဲ့

တော့ စဉ်းစားကြတာပေါ့ကွာ”
ပြောဆိုနေကြချိန်တွင် လ
ရောင်လင်းက ဟေသီကျော်ကိုလာ
ကြို၏။ သို့ပေမယ့် လရောင်လင်း
၏ မျက်လုံးများက မေသက်ထား
သူကို ရှာဖွေနေပြန်သည်။ ဂနာ
မငြိမ်ဖြစ်နေသဖြင့် ဟေသီကျော်က
ချီဇင်သက်အား မျက်စစ်ပြလိုက်
၏။

“ရှင်လာတာ ဟေသီဆီကို
လာ။ ဘယ်သူ့ဆီကိုလဲ”

“ဟေသီနော် ကိုယ့်စိတ်ကို
လာမဆွနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အရမ်းကိုသိ
သာနေလို့ပြောတာ၊ အမြင်ကိုကတ်
တယ်”

“ကဲ.....ဂျူတီဆင်းပြီမဟုတ်
လာ။ အပြင်မှာစောင့်နေမယ်”

“သွား...သွား။ ဒါမှ လွတ်
လွတ်လပ်လပ်ကြည့်ရမှာ”

လရောင်လင်းက မျက်နှာထား
တည်တည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဟုံ
တယ်အပြင်သို့ ထွက်စောင့်နေ
လိုက်သည်။ ဟေသီကျော်မှာ
မကျေမနပ်ဖြင့် ကျန်ခဲ့တော့၏။

“မင်းတို့တော့ ကြာရင် ကွဲ
ကြမှာပဲ၊ တစ်ယောက်က မာန၊
တစ်ယောက်ကတစ်ဖွတ်ထိုးနဲ့တော့
ခက်ပါရဲ့နော်”

“ဘာမှခက်မနေနဲ့၊ သူသာ
မေတ္တာမှန်ရင် ဟေသီကို နားလည်

ပေးမှာပေါ့၊ အခုတော့ ပြောရုံလေး
နဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ အကဲကိုပို
တယ်”

“ဟေ့....ဟေ့ မေသက်ထား
သူ သွားပြီသိလား၊ သူတို့စကား
ပြောနေလားလို့ သွားချောင်းလိုက်
ဦးမယ်”

ဟေသီကျော်သည် ပစ္စည်း
များကိုထည့်ပြီး ချီဇင်သက်အား
စောင့်နေလိုက်သည်။ လရောင်
လင်းအပေါ် မကျေနပ်စိတ်ကြောင့်
တမင်ပင် အချိန်ဆွဲနေခြင်းဖြစ်၏။
ခဏအကြာတွင် ချီဇင်သက်ပြန်
လာသည်။ ခေါင်းလေးတခါခါ
ဖြင့်.....

**သူ့အမေကိုယ်တိုင်
ဟေသီနဲ့
စကားပြောတာပေါ့၊
ဘာမှမဖြစ်ဘဲ
မိဘကိုမကောင်းစွာမိမိထံမှ
ပြောရက်တယ်ဗျာ၊
လရောင်က
သေချာစားသူနောက်ကို
လိုက် သွားတယ်ဖြစ်ရတယ်၊
ဒီဟေသီကောင်ဖြစ်မှတော့
လည်လှည့်တဲ့
ဘီးချောင်းမှ....**

“ပြုံးလို့၊ ရယ်လို့မောလို့ကွာ၊
မင်းကိုကြည့်ပြီး ချစ်သူထားဖို့
တောင် စိတ်ညစ်တယ် ဟေသီရာ”

“တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ချို”

“အခုနေတော့ မင်းဘာမှ
ဆက်လုပ်လို့ မရသေးဘူး ဟေသီ၊
အချိန်က စကားပြောလာမှာပါကွာ၊
ခဏလေးသည်းခံစောင့်နော်”

ဟေသီကျော်သည် မျက်ရည်
လေးစဲစဲဖြင့် အိတ်ကိုလွယ်ကာ စိတ်
မပါစွာဖြင့် ထွက်သွားလိုက်၏။
အပြင်သို့ရောက်သည့်အခါတွင်....

“ဘာလုပ်နေမှန်းမသိဘူး၊
ကြာလိုက်တာကွာ၊ စောစောက
မေမေဖုန်းဆက်တယ်၊ ဆေးခန်း
သွားဖို့ စောင့်နေတယ်ကွ”

ဟေသီကျော်မှာ စိတ်ထဲတွင်
ထောင်းခဲနေသွားပြီးမှ စိတ်ကို
လျှော့၍ ပြောပြောကြောင်း ပြော
လိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြန်နှင့်လေ၊
ဟေသီ ဈေးဝယ်စရာရှိလို့ ချီနဲ့
သွားလိုက်မယ်”

“ပြီးရော၊ စောစောကပြော
ရောပေါ့”

“ဖြည်းဖြည်းသွားပါဦး၊ တော်
ကြာ ချော်လဲနေဦးမယ်”

တမင်ပင် ရွဲပြောလိုက်မှန်း လ
ရောင်လင်းကလည်း သိနေ၏။
ကျောပိုးအိတ်အား စလွယ်သိုင်းပြီး
နောက် အပြေးတစ်ပိုင်း တွက်သွား

တော့သည်။

“သူ့မေမေ တကယ်ခေါ်တာ မှ ဟုတ်ရဲ့လား ဟေသီ”

“တို့အပေါ် လိမ်ညာလို့ မရ ဝါဘူးကွာ”

ဟေသီကျော်သည် လရောင် လင်းအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်မေးလိုက်၏။ ထိုမှ လရောင်လင်း၏လိမ်ညာမှုက ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားတော့သည်။

“သူ့အမေကိုယ်တိုင် ဟေသီ နဲ့ စကားပြောတာလေ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ မိဘကို မကောင်းတဲ့နိမိတ်မျိုး ပြောရက်တယ်ကွာ၊ လရောင်က မေသက်ထားသူနောက်ကို လိုက်သွားတာပဲဖြစ်ရတယ်၊ ဒီလောက် တောင်ဖြစ်မှတော့ လည်လွန်းတဲ့ ဘီး ချေးသင့်မှကောင်းတယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် မကြင်နာသူကို မေ့ပစ်လိုက်တော့ကွာ၊ မင်းဘဝမှာ သူ့ထက် သာတာကို ရနိုင်တယ်”

ချိုဇင်သက်၏စကားများက ဟေသီကျော်၏ မာနစိတ်ကို နှိုးဆွနေသလိုပင်။

“ဟုတ်တယ် ချို၊ လရောင်ကို တုံ့ပြန်ရမယ်”

ဟေသီကျော်သည် ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်မိ၏။

“ထားသူနောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေရတာလဲ ကိုလရောင်”

“စိတ်မချလို့ပေါ့ကွာ”

“ကိုလရောင်က အခုလိုလိုက်လာတော့ ဟေသီ စိတ်ဆိုးမှာပဲ နော်”

“အချစ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် စိတ်ဆိုးလည်း ခံနိုင်ရမယ်၊ ချစ်သူ မုန်းလည်း ခံနိုင်ရမယ်”

“ဟင်...ကိုလရောင်က ဟေသီကို မချစ်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲဗျာ၊ သူက အတင်းလိုက်ကပ်နေတော့ အားနာပြီး ချစ်လိုက်ရတာပါ၊ သူ့အကြောင်းလည်း မေသက်ထားသူ သိမှာပေါ့နော်”

“သိဘူးလေ၊ ထားသူက

ရောက်တာမှ မကြာသေးတဲ့ဥစ္စာ” လရောင်လင်းက နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့် အမှိုက်တတ်သော မေသက်ထားသူ၏ မျက်နှာလေးအား ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ကြည့်နေရတာလဲရှင့်”

“ဪ...မေသက်ထားသူက လှလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ဟင်း.....ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး”

စကားတပြောပြောနှင့် လရောင်လင်းက တက္ကစီတစ်စီးကို တားလိုက်၏။ ပြီးနောက် မေသက်ထားသူအား အိမ်အပြန်လိုက်ပို့၏။ မေသက်ထားသူက မငြင်းသည့်အတွက် Coffee Shop ဆိုင်သို့ သွားရန်ခေါ်ပြန်သည်။

“ထားသူ အချိန်မရလို့ပါရှင်၊ နောက်မှ လိုက်သောက်ပါ့မယ် ကိုလရောင်၊ အခုလိုလိုက်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“တကယ်နော် မေသက်ထားသူ၊ ကတိကိုမဖျက်ရဘူး”

“စိတ်ချ၊ ရင်ထဲမှာ စွဲနေအောင် မုတ်ထားလိုက်ပါပြီရှင်၊ သွားပြီနော်”

အပြောညက်သလို အကြည့်စူးလေးများ၏ဒဏ်အား လရောင်လင်း မခံနိုင်ချေ။ မကြာမီတွင် မေ

သက်ထားသူနှင့်သူက အခြေအနေ ကောင်းလာနိုင်၏။ ဤသည်ကို လ ရောင်လင်းက သိနေသည်။ မေ သက်ထားသူအား ချဉ်းကပ်ရမည် မှာ ခက်ခဲသည့်လုပ်ရပ်ဟု ထင် ထားသမျှ တခြားစီဖြစ်နေ၏။

“ဒါလည်း ဟေသီကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။ ဟေသီက သူ့ကိုတစ် ချိန်လုံး စောင်းမြောင်းပြောဆိုနေ တာဆိုတော့ မေသက်ထားသူ ဘက်ကကြည့်ရင် မကျေမနပ်နဲ့ ခံပြင်း စိတ်ဖြစ်မှာပဲ။ တကယ် တော့လည်း မေသက်ထားသူလို ဟေသီမှာ အရည်အချင်းမရှိလို့ ပဲပေါ့။ ဒါကို သဘောမပေါက်ဘဲ ရန်စောင်နေတော့ ခက်တာပဲ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လရောင် လင်းကဖြင့် အမြတ်ထွက်သွား၏။ ဟေသီကျော်ကိုသာ မည်သည့် နည်းဖြင့် ဖြတ်ရမည်ကို ကြံစည် တွေးတောနေမိသည်။

“မေသက်ထားသူဟာ ဟေ သီလောက်တော့ မလှပါဘူး။ ဒါပေ မဲ့ သူ့မှာ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် ဖမ်း စားနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ အသံနဲ့ ထိန်း ထားနိုင်တယ်။ ဒီအရည်အချင်းတွေ ကြောင့် ဟေသီ ကျရှုံးခဲ့တာပဲ။ ဟို အရင်ကဆိုရင် ဟေသီက Top ပဲ ပေါ့”

လရောင်လင်းသည် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ ပိုင်းခြားကြည့်ရင်း အမျိုး သမီးနှစ်ယောက်၏ မတူညီချက်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ဟေသီ ကျော်နှင့် စတင်တွေ့ခဲ့ပုံမှာလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ ဆုံရန် ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာရာ မှ ချစ်ခင်မိခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ဟေသီကျော်သည် တစ်လောက လုံးတွင် အလှဆုံးဟု ထင်မြင်မိ သေးသည်။

ပြီးတော့လည်း ဟေသီကျော် အား သူ့ချစ်သူလက်ထဲမှ လရောင် လင်းက လှယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟေသီဟာ သူ့ချစ်သူ ဆရာ ဝန်ကိုပစ်ပြီး ငါ့ကိုလက်တွဲခဲ့တာ သစ္စာမရှိသူလို့ စွပ်စွဲခံခဲ့ရတယ်။ ငါ ကရော သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်

ယောက်လား။ ဟေသီနဲ့ မချစ်ခင် က ငါ့မှာ ရည်းစားထည်လဲတဲ့ခွဲ တာပဲလေ။ မှီလိုပေါက်နေမှန်းသိ လျက်နဲ့ ဟေသီက ငါ့ကိုချစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ငါတရားပါ့မလား”

လရောင်လင်းသည် သူ့ အကြောင်းကို ပြန်တွေးရင်း ဟေ သီကျော်အပေါ်တွင် ရက်စက်ရာ ကျမည်ကို စာနာစိတ်ဖြစ်မိသေး သည်။ သို့ပေမယ့် တစ်ဖက်တွင် လည်း မေသက်ထားသူနှင့် ရာခိုင် နှုန်းတစ်ဝက် သေချာနေ၏။ သည် တော့ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့သာ ဆန္ဒဖြစ် မိသည်။

“ဟင်း.....မတတ်နိုင်တော့ ဘူး။ ငါ့စိတ်ကိုက မိန်းကလေးတစ် ယောက်နဲ့ ကြာကြာတွဲချင်စိတ်မရှိ တော့ ဟေသီကိုမေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲဖြစ်မှာပါ။ ဟုတ် တယ်။ ဟေသီကို မေ့ရမယ်။ ဒါမှ မေသက်ထားသူနဲ့ တွဲနိုင်မှာ”

နောက်ဆုံးတော့ အချစ်နှင့် စစ်တွင် မတရားသည်မရှိဆိုသော စကားအတိုင်း လရောင်လင်းက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အား မပြင်တော့ ချေ။ မေသက်ထားသူထံသို့ရောက် လာပြီး နည်းမျိုးစုံနှင့် ချဉ်းကပ်တော့ ၏။ သည့်နောက်တွင် ဟေသီကျော် ရှိရာဟိုတယ်သို့ လုံးဝရောက်မလာ တော့ပေ။

အပြော့ဥကံဘင်္ဂါ အကြည့် ဂူးဂေလ်များ၏အကံအား
လရောင်လင်း မခံနိုင်ချေ။ မကြာမီတွင် မေသက်ထားသူနှင့်သူက
အခြေအနေ ....

“လူတွေက အရှက်ကိုတစ်
စက်လေးမှ မရှိကြပါလားနော်၊
ဟေ့.....ချို၊ မင်းရော တို့စားနေတဲ့
မုန့်ကို လုစားသူဆိုရင် ဘယ်လို
သဘောထားမလဲကွာ”

“အရှက်မရှိတဲ့ မုန့်သူခိုး၊ မုန့်
စားပြုလို့ သဘောထားမှာပေါ့ကွာ”

နှစ်ယောက်သား အတိုင်
အဖောက်ညီနေကြသည်။ တမင်
ပင် မေသက်ထားသူကြားစေရန်
ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါပေမဲ့ကွာ ဟေသီက တို့
မုန့်လာလုစားသူကို ကျွတ်...ကျွတ်
...ကျွတ်လို့ ညည်းတွားပြီး သနား
ထို့ စွန့်ကျွေးလိုက်မှာပါနော်၊ မုန့်ကို
လုစားသူရဲ့အဆင်က အောက်တန်း
ကျသူတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ပဲမဟုတ်
လား”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်မှာအောက်
တန်းစားစိတ်ဓာတ်မရှိရင် သူတစ်
မီးပစ္စည်းကို မယူချင်နဲ့ပေါ့ကွာ၊
မကျွေးလို့ခိုးစားစား၊ ကျွေးလို့ပဲ
ပြောင်စားစား သူတစ်ပါးဥစ္စာကို
စားတယ်ဆိုကတည်းက မိုက်မဲတဲ့
လုပ်ရပ်ပဲမဟုတ်လားကွာ”

ဟေသီကျော်နှင့် ချိုဇင်သက်
တို့က မေသက်ထားသူအား စောင်း
ခြောင်းပြောဆိုနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။
သို့ပေမယ့် မေသက်ထားသူဘက်
က တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိပေ။ သူ့အလုပ်

တာဝန်ကိုသာ အပြုံးမပျက် လုပ်
ကိုင်နေ၏။ သည်တော့လည်း ပြော
သူသာ မောပြီး စကားအဖတ်တင်
ကျန်ခဲ့ရသည်။

“ဟေ့...ဆက်ပြောမနေပါနဲ့
တော့ကွာ၊ စိတ်တိုဖို့ကောင်းလိုက်
တာနော်၊ မင်းဘယ်လောက်ပြော
ပြော ဟိုတစ်ယောက်က အရေး
တောင်မလုပ်ဘူး၊ တို့နှစ်ယောက်
လိုက်ချောင်းရင်ကောင်းမလားကွာ”

“လရောင်ကိုတွေ့ရင် တို့စိတ်
တွေ ထိန်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး ချို၊
သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲ၊ တို့အပေါ်
လွယ်လွယ်နဲ့တော့ သစ္စာဖောက်လို့
မရဘူးကွာ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းက ဘာ
ဆက်လုပ်ချင်သလဲ ပြောကွာ၊ လ
ရောင်နဲ့တွေ့ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား
မေးမလား”

“မေးဖို့နေနေသာသာ ဖုန်း
တောင်မကိုင်တဲ့ဟာကို ဘာဆက်

လုပ်လို့ရမှာလဲ”

“သူ့အိမ်ကို သွားပြောပြကွာ၊
ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့အမေကို တိုင်
လိုက်၊ ဟိုတယ်က မိန်းမလည်မ
တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့ပြော
လိုက်ကွာ”

ဟေသီကျော်လည်း ချိုဇင်
သက် ပြောသည့်အတိုင်း လရောင်
လင်း၏မိခင်ထံသို့ ဖုန်းဆက်တိုင်
လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် သမီး၊
အခုလိုပြောတာ သားကို သူငယ်
ချင်းကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့
သတိပေးတာပဲပေါ့၊ အေး...အေး၊
အန်တီ ဆုံးမပါမယ်ကွယ်၊ သမီး
တို့ဟိုတယ်ကိုရောက်လာရင် ကြည့်
ပေးထားဦးနော်၊ သားကို မိန်း
ကလေးတွေကိုယ်တိုင်က ကြိုက်
ကြတော့ မခက်လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ အန်တီ၊
သမီးသိတာနဲ့ ပြောပါမယ်နော်”
ဟေသီကျော်သည် လူ့ဘစ်

လစ်လေးဖြင့် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်၏။
ပြီးမှ ချီဇင်သက်အား ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်
နာလေးဖြင့်.....

“မလွယ်ပါဘူးကွာ၊ အဘွား
ကြီးက သူ့သားကို သိပ်အမွမ်းတင်
တာကွာ၊ ကြည့်ရတာ မိန်းမ မယူ
ချင်အောင် ရည်းစားထည်လဲ တွဲ
ခိုင်းနေသလားမှ မသိတာ၊ သူ့သား
ကို သူ့အမေကိုယ်တိုင် ဖျက်နေ
တာပဲ”

“ဒါကြောင့်မို့ ဆိုးနေတာဖြစ်
မှာပေါ့ ဟေသီရေယံ”

“လရောင်က အငယ်ဆုံးလေး
သူ့မှာ အစ်မနဲ့ အစ်ကိုပဲရှိတယ်၊
ကြယ်စင်လင်းနဲ့ နေရောင်လင်းတဲ့”

“နာမည်တွေက အပျံ့စားပဲ
နော်၊ အင်းလေး..ငွေရှိတော့လည်း
ဆိုးနေမှာပေါ့လေ”

သည်လိုလူစားမျိုးကို ဟေသီ
ကျော် ဘာကြောင့်ချစ်မိပါလိမ့်နော်။
တကယ်ဆိုလျှင် လရောင်လင်း
သည် မချစ်သင့်သော ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဟေသီကျော်
ကိုယ်တိုင် မုန်းမေ့နိုင်အောင် ကြိုး
စားရင်း မေ့မရဖြစ်နေသည်။ ချစ်
သူကို အစားထိုးရန် ရှာဖွေသော်
လည်း စိတ်ကြိုက်မဖြစ်ပေ။ သည်
တော့ အချစ်ဟောင်း ဆရာဝန်
ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်သော်လည်း
ဆရာဝန်က မိန်းမ ယူသွားပြီဖြစ်၏။

“လရောင်ကို သတိရတယ်

ဟယ်၊ သူကတော့ အချစ်သစ်နဲ့
ပျော်နေမှာပေါ့။ ဟေသီဘက်ကို မငဲ့
ကွက်တဲ့သူပဲကွာ”

“မင်းက လရောင်ကို
သံယော ဇော်ရှိတဲ့သူပါလားနော်၊
သူ့ကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ပေါ့ကွာ၊
မင်းရပ်ရည်နဲ့ သူ့ထက်သာသူကို
ထပ်ရနိုင်တာ ပဲ”

“မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရဦး
မယ်ကွာ”

“အေး...ကြိုးစား...ကြိုးစား၊
မေ့သင့်နေတာ ကြာပြီနော်”

ချီဇင်သက်လည်း စိတ်ပျက်
စွာ ပြောလိုက်တော့၏။

“ဟိတ်.....မင်းဝမ်းသာတော့
ဟေသီရေ”

ချီဇင်သက်က အနားသို့လာ
၍ တိုးတိုးလေးပြောပြသည်။ ဟေ
သီကျော်မှာ နားမလည်စွာဖြင့်မေး
လိုက်၏။

“မင်းဟာက အရင်းမရှိ၊
အဖျားမရှိကွာ”

“မေသက်ထားသူမှာ ချစ်သူ
ရှိတယ်တဲ့ကွာ၊ သူနဲ့တွဲနေတဲ့ နေ
ခြည် ပြောလိုက်တာ”

“မယုံပါဘူးကွာ၊ အဲဒီချစ်သူ
က လရောင်လင်းပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“တကယ်ပြောတာ ဟေသီ

ရဲ့၊ ဓာတ်ပုံတောင် ထုတ်ပြတယ်
တဲ့၊ မေသက်ထားသူရဲ့ချစ်သူက
နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တာ
လေ၊ ပြန်လာခါနီးပြီတဲ့၊ သူ့ထက်
၁၀ နှစ်ကြီးတယ်၊ ဒီတစ်ခါ အပြီး
ပြန်လာတာနဲ့ လက်ထပ်ကြတော့
မှာတဲ့”

ဝမ်းသာသွားသူက ဟေသီ
ကျော်ပင်ဖြစ်၏။ ထခုန်လုမတတ်
ပျော်မိသော်လည်း တစ်ဝက်သာ
ပျော်နိုင်သေးသည်။

“လရောင်လင်းက မေသက်

ထားသူကို Propose လုပ်တယ် ကွာ။ ဒါကို မေသက်ထားသူက ထက်မခံပါဘူး။ အခင်မင်မပျက် အပေါင်းအသင်းလို ဆက်ဆံနေ တယ်တဲ့။ အဲဒါကို လရောင်လင်း တာ ဇွဲကြီးကြီးနဲ့ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေ လို့ စိတ်ညစ်နေတယ်တဲ့လေ။ ပြီး တော့ လရောင်လင်းက မေသက် ထားသူချစ်သူပြန်လာရင် နှောင့် ဆုက်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်တဲ့

ကွာ”
“ဪ...ဒါဆိုရင် မေသက် ထားသူတစ်ယောက် လရောင်ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ခံနေရပြီပေါ့နော်”
“သေချာတာပေါ့ကွာ။ အဲဒါ ကြောင့်မို့ နေခြည်က မေသက်ထား သူအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးနိုင် အောင် မင်းသိအောင် ပြောပြတာ ပဲ”

နောက်ဆုံးတော့ ဟေသီ ကျော်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး....
“တော်စမ်းပါကွာ။ နှစ်ယောက် စလုံးက အချစ်ကို ကစားချင်တဲ့သူ တွေလေ။ ဟိုတစ်ယောက်က ချစ် သူမသိအောင် ခိုးပြီးဖောက်ပြန်နေ တာပါ။ ချစ်သူလည်း အပြီးပြန်လာ မယ်ဆိုရော ကြောက်ကြောက်လန့် လန့်နဲ့ ဖြတ်လိုက်တော့ ဆတ်တင့် ငုံ့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ ကောင်းတယ်။ အဲဒါဟာ ဝဋ်လည်တာပဲ ချို”

“ဒါပေမဲ့ကွာ မင်းအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသေးတယ်မဟုတ် လား။ လရောင်လင်းကို မင်းက ဖျောင်းဖျာပေးသင့်တယ်။ ဒါမှ မင်း ရဲ့မေတ္တာကိုသိပြီး မင်းအပေါ်မှာ တစ်ပတ်ပြန်လည်လာမှာပေါ့ကွာ”

ဟေသီကျော်သည် ပင့်သက် မော့ကိုချစ် ချိုဇင်သက်စကားအား စဉ်းစားလိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သံယောဇဉ်စိတ်ဖြင့် သွားတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။

“အေး.....ဟိုတစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်ကွာ။ တို့ကူညီနိုင် သလောက် ကူညီမယ်လို့”

“ဒါမှပေါ့ ဟေသီရယ်။ အဲဒါ ဆို နေခြည့်ကို ပြန်ပြောပြပြီး လ ရောင်နဲ့ဆုံနိုင်အောင် စီစဉ်ရမယ်”

“အေးနော်၊ လရောင်က ဟေ သီလာတွေ့မယ်ဆိုရင် ပြေးလိမ့် မယ်။ မေသက်ထားသူအနေနဲ့ချိန်း မှဖြစ်မှာနော်။ ကိုယ်တော့ ကြိုးစား ကြည့်ပါမယ်ကွာ။ ရ၊ မရတော့ တာ ဝန်မခံဘူးနော်”

“အေးပါကွာ။ သူတစ်ပါးရဲ့ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးတာ ကိုယ့်အခက်အခဲလည်း အောင်မြင် ရမှာပေါ့နော်”

ဟေသီကျော်က လရောင် လင်းစိတ်ကို အသိဆုံးဖြစ်၍ ထို ကိစ္စမှာ လွယ်မည်မဟုတ်မှန်း သိ နေ၏။ ချစ်သူစွန့်ပစ်မလေးအဖြစ် ဟိုတယ်တွင် ဆက်မလုပ်လိုပေ။ သို့ ပေမယ့် တခြားတွင် ပြန်ဝင်ရန် လည်း ခက်ခဲနေ၏။ သည်တော့ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် လုပ်ကိုင်နေရင်း လရောင်လင်းအား မေ့ထားလိုက် ရသည်။

ယခုတော့ အတိတ်ခြေရာကို ပြန်လည်တူးဆွလာကြပြန်ရာ လ ရောင်လင်းသည် ဟေသီကျော်၏ နှလုံးသားထဲတွင် ရှိမြဲအတိုင်း ပြန် ရှိနေဆဲပင်။ သည်တော့ သံယော

**ဟေသီကျော်က
လကျော်လင်းစိတ်ကို
အသိဆုံးဖြစ်၍
ထိုကိစ္စမှာ ကျွမ်းမည်
မဟုတ်မှန်း သိနေ၏။
ချစ်သူရွှေနှံပုစိမလေးအဖြစ်
ပျိုတယ်ထွင်
ဆက်မလုပ်လိုပေ။
ဘျီလေမယ့် တခြားထွင်
ပြန်ဝင်ရန်လည်း
ခက်ခဲနေ၏။
သည့်တော့ ဂုဏ်ဂုဏ်နှင့်ပင်
လုပ်ကိုင်နေရင်း
လကျော်လင်းအား...**

ဧဠ်ဟူသည် မေ့ပျောက်ရန်ခက်ခဲ
ကြောင်း ဟေသီကျော် မငြင်းနိုင်
တော့ပေ။

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ထား
သူက သူနဲ့တွဲရုံသက်သက်ပါပဲ၊
ကိုယ့်အပေါ် ဂရုစိုက်သူရှိလို့ ဝမ်း
သာမိတယ်။ ထားသူရဲ့ ချစ်သူကို
လည်း ပြောပြထားပြီးသားပါ ဟေ
သီ”

မေသက်ထားသူက ရင်းရင်း

နှိုးနှိုးဖြင့် ခေါ်လိုက်ပုံကြောင့် ဟေ
သီကျော်လည်း သက်ရောက်မှုတစ်
ခုအား တန်ပြန်သက်ရောက်ခြင်းဖြင့်
တုံ့ပြန်မိ၏။

“လရောင်စိတ်ကို ဟေသီ
အသိဆုံးပါ ထားသူ၊ သူက မရတာ
ကိုမှ လိုချင်တယ်။ ရပြီးရင် တန်ဖိုး
မထားချင်တော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီဒီဇ
ကြောင့် မိန်းကလေးတွေအပေါ်
ချစ်တမ်းကစားချင်သူဆိုတဲ့ ဂုဏ်
ပုဒ်ကို ရခဲ့တာပေါ့ကွာ”

“ဒါကိုသိလျက်နဲ့ ဟေသီက
သူ့ကို ဘာကြောင့်ချစ်ရတာလဲ
ဟင်”

“အချစ်စိတ်ဆိုတာ ထူးဆန်း
ပါကယ် ထားသူရယ်။ ကိုယ့်အပေါ်
ချစ်ခဲ့သူကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ်ကသစ္စာ
မဲ့မိတယ်။ အဲဒီသစ္စာမဲ့ခြင်းဒဏ်က
ကိုယ့်ကို ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို ပြန်
လည်ခံစားစေရတယ်မဟုတ်လား။
ဟေသီမှာ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ သူ့ကို
ချစ်မိတာပေါ့နော်”

ဟေသီကျော်၏မျက်နှာကို မေ
သက်ထားသူက စာနာစိတ်ဖြင့်
ကြည့်နေ၏။

“အခုလည်း မုန်းမေ့မရခဲ့တာ
က ဝဋ်ကြွေးကြောင့်ပဲလေ။ ဘာ
ကြောင့်များ သူ့အပေါ် မေ့မရနိုင်
သလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မတွေးတတ်တော့ဘူး”

“လရောင်ပြောတော့ သူက

ဟေသီကိုအားနာလို့ပြန်ချစ်တာတဲ့
အဲဒါဟုတ်လားဟင်”

“ပြောပါစေတော့လေ။ နှလုံး
သားမရှိသူအဖို့ ဒီလိုပဲပြောနေကျ
ဖြစ်မှာပဲပေါ့။ ဟေသီ စိတ်မဆိုးပါ
ဘူး”

“အဲဒါဆို ဟေသီအပြင် သူ
မှာ အချစ်တွေများနေမှာပေါ့နော်”

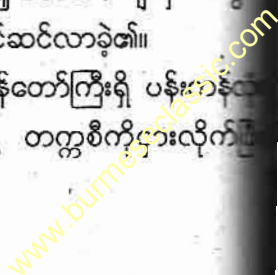
“သူ့ဗီဇကိုက ဒီလိုဖြစ်အောင်
ပံ့ပိုးနေတာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ
အကျင့်စရိုက်က ဖျောက်နိုင်မှာလဲ
ထားသူရယ်။ ဟေသီသိလည်း စိတ်
ညစ်ရုံပဲရှိတာပဲပေါ့”

“ထားသူ မင်းကို လေးစား
သွားပြီ ဟေသီ။ ပြီးတော့လည်း
မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာတတ်
သွားပါပြီကွာ။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းတို့
ချင်း ပြန်အဆင်ပြေကြပြီး ဟေသီ
ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းဆုံနိုင်ပါစေလို့
ဆု တောင်းပေးတယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထား
သူ”

မေသက်ထားသူနှင့် ပြေလည်
သွားကြပြီးနောက် လရောင်လင်း
အား ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ဟေ
သီကျော်က အရဲစွန့်၍ ထွက်လာခဲ့
တော့သည်။ ချစ်သူနှင့် ပြန်ဆုံကြ
မည်ဖြစ်၍ ဟေသီကျော်မှာ အစွမ်း
ကုန် ပြင်ဆင်လာခဲ့၏။

ကန်တော်ကြီးရှိ ပန်းကန်ထု
ကုန်းသို့ တက္ကစီကိုငှားလိုက်ပြီး

နောက် ရင်ခုန်မော့စွာဖြင့် ပြောရ
ည့်စကားများအား စဉ်းစားလာရ
သည်။ ချစ်သူသည် သူ့အားတွေ့
လျှင် မည်သို့သဘောထားမည်ကို
တွေးမိနေ၏။ မကြာမီ ကန်တော်
ကြီးသို့ တက္ကစီလေးရပ်လိုက်သည်
နှင့် ဟေသီကျော်လည်း မျက်လုံး
တို့ ဝေ့ဝဲရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။

“လရောင် ရှင် အံ့ဩသွား
လားဟင်”

“ဟင်း.....မအံ့ဩပါဘူး။ ဒါ
ပေမဲ့ မင်းကိုမြင်တော့ လန့်သွား
တယ်။ ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်မိ
တယ်”

ရက်စက်စွာပြောရက်သည့်
စကားကြောင့် ဝမ်းနည်းသွားရ၏။
သို့ပေမယ့် ဟေသီကျော်က ခွင့်
လွှတ်ပြုံးဖြင့်.....

“ဟေသီ အခုလာရတာက
ထားသူအကူအညီတောင်းလို့ပါ လ
ရောင်၊ ထားသူမှာ ချစ်သူရှိနေ
ဇာယ်နော်”

“ဟာ.....ဟ၊ ချစ်သူရှိတိုင်း
ကိုယ့်နုလုံးသားက တောင့်တစိတ်
ကို မကြိုးစားရတော့ဘူးတဲ့လား။
ချစ်သူရှိတာနဲ့ မချစ်ရတော့ဘူးလား။
သွားစမ်းပါ ဟေသီရာ၊ မင်းကိစ္စ
မဟုတ်ဘူး။ ဝင်မပါနဲ့၊ ပြန်တော့”

လရောင်လင်း၏ တွန်းထုတ်
လိုက်မှုကြောင့် ဟေသီကျော်မှာ
ယိုင်လဲလှကိုယ်ခန္ဓာအား ပြန်၍
တည့်မတ်လိုက်ရ၏။ သို့သော် ဆက်
၍ သည်းခံစိတ်ထားမိပြန်သည်။

“လရောင်ဘဝမှာ ထားသူ
ထက်သာတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေ
တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိတာပါကွာ၊
ထားသူဘဝလေးကို မနှောင့်ယှက်
ချင်ပါနဲ့လို့ ဟေသီတောင်းပန်ချင်
တယ်”

“အဲဒါ မင်းအလုပ်လား၊ မင်း
နဲ့ဘာဆိုင်သလဲ၊ ထွက်သွားလို့ပြော
နေတာ မကြားဘူးလား”

“ဟေသီ ပြောစရာရှိတာကို
ပြောပြီးမှ သွားနိုင်မယ် လရောင်၊
ရှင့်ကို ကျွန်မက နှလုံးသားလှတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့
မိတာဟာ အလကားပဲ၊ တကယ်
တော့ ရှင်ဟာ နှလုံးသားအပုပ်
အသိုးနဲ့ ယုတ်မာသူတစ်ယောက်ပဲ၊
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို
နှင်းချေချင်တဲ့သူ၊ စိတ်ထားယုတ်
ညံ့တဲ့သူပဲရှင့်”

ဟေသီ ကျော် ၏အသံ က
ကျယ်သွားသည့်အတွက် ဖြတ်သွား
သည့်စုံတွဲများနှင့် ထိုင်နေသော စုံ
တွဲများက လှမ်းကြည့်ကြရာ လ
ရောင်လင်းက ဟေသီကျော်ကို မတ်
တတ်ရပ်လျက်ဖြင့် ရင်ခွင်ထဲထွေး
ပိုက် ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ရေစပ်ရှိ

သစ်ပင်ကြီးနှင့် ကာကွယ်ထားသေး
သည်။

“ချစ်ကလည်းကွာ ဒေါသ
ကြီးပဲ၊ ကိုယ်က စတဲ့ဟာကို ဒေါသ
ဖြစ်စရာလား”

ဟေသီကျော်အဖြစ်က ရက်
စက်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ မျက်
ရည်စက်စက်ကျနေရတော့သည်။
သည်လိုသာ ပြေပြေလည်လည်ရှိ
မည်ဆိုလျှင် ချစ်သူအတွက် အသေ
ခံခံသည့် ဟေသီကျော်ပါဟု ပြော
လိုက်ချင်၏။

“တိတ်လေ၊ အဲဒါ ငိုစရာ

လားကွာ၊ တိတ်.....တိတ်နော်”

မျက်နှာကို ရင်ခွင်မှခွာ၍ကြည့်ကာ ပြောနေပြန်သည်။ ဟန်ဆောင်ခြင်းမပါသော ချစ်ခြင်းမျိုးသာဖြစ် လိုက်ပါတော့ဟု ဆန္ဒဖြစ်မိ၏။ မျက်ရည်များက တပေါက်ပေါက်ကျလာကြပြန်သည်။

“ချစ် စိတ်ချမ်းသာစေရမယ် သိလား၊ တိတ်တော့နော်၊ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးမယ်ကွာ”

ယုယကြင်နာခြင်းဖြင့် အသာ ဖွဖွ သုတ်ပေးနေ၏။ တကယ်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု စိတ်ထဲမှ တမ်းတရုံသာ ရှိသေးသည်။ လရောင်လင်းသည့် ဟေသီကျော်အား ဆောင့်တွန်း၍.....

“ဟင်း.....အဲဒီလိုပြန်ချော့ပြီး မင်းကိုပြန်ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေ သလား၊ ဝေးသေး၊ စိတ်တောင်

မကူးဘူး”

ဟေသီကျော်မှာ အလွန်ပင် အံ့အားသင့်သွားတော့၏။ လရောင်လင်းသည် စိတ်ကျန်းမာရေးမှ ကောင်းပါသေးရဲ့လားဟု တအံ့တဩ ကြည့်မိသည်။ သည်လိုမှ မဟုတ်လျှင် သရုပ်ဆောင်ကောင်း သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရပေမည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ နောက်ဆုံး ပြောမယ် လရောင်၊ ရှင် ထားသူ ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ရှင်ပြောလို့ မရဘူးဆိုရင်.....”

“အေး.....မင်းက ဘာလုပ် မှာလဲ၊ ပြော.....ပြောလေ”

“ရှင့်ကိုသတ်မယ်”

“အောင်မာ သတ်ရဲရင်သတ် ပေါ့”

ဟေသီကျော်လည်း စိတ်တိုတိုဖြင့် လရောင်လင်းအား ဆောင့်

တွန်းလိုက်ရာ ရေထဲသို့ပြုတ်ကျ သွား၏။ မျက်လုံးများက ပြာဝေ သွားပြီးနောက် လရောင်လင်းအား ပြန်ဆယ်ရန် လက်ကမ်းပေးလိုက် သည်။

“လရောင် ဟေသီလက်ကို ဆွဲလိုက်လေ”

သံယောဇဉ်စိတ်ဖြင့် ချစ်သူ အား မေတ္တာထားလိုက်၏။ ဟေသီ ကျော်မှာ လက်တစ်ဖက်က သစ်ပင်ကြီးကိုဖက်၍ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ချစ်သူထံ လက်ကမ်းပေးလိုက် စဉ်.....

“ငါ့ကိုသတ်ချင်တဲ့ကောင်မ၊ နင်ပဲသေတော့၊ နင်သေမှ ငါနဲ့ထား သူ စိတ်အေးမှာ”

ဟေသီကျော်၏လက်အား ဆောင့်ဆွဲချလိုက်သည့်အတွက် ဟေသီကျော်မှာ ရေထဲသို့ ထိုးကျ သွားတော့သည်။

“လရောင်ရေ.....လရောင်၊ ကယ်ပါဦး.....ကယ်ပါဦး”

လျှပ်တစ်ပြက်အချိန်ခဏလေး တွင် ဟေသီကျော်တစ်ယောက် ရေ ထဲနစ်မြုပ်သွား၏။ လရောင်လင်း မှာ စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်လျက် ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟေ့လူ.....ဟေ့လူ၊ ခင်များ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ဆင်းဆယ်လေ

www.burmeseclassic.com

ဗျာ၊ ဟိုမှာ ရေနစ်နေပြီ”
ပြေးလာသူများက လရောင်
လင်းကို အပြစ်တင်ရင်း ပြောလာ
၏။ အနီးအနားရှိလူများ ရောက်
လာ ကြချိန်တွင် ဟေသီကျော်မှာ
ရေ နက်ထဲသို့ ရောက်သွားပုံပင်။
ပြန်ပေါ်မလာတော့ချေ။

“ခင်ဗျား ဆင်းဆယ်လေ၊ အဲ
ဒါ ခင်ဗျားချစ်သူမဟုတ်ဘူးလား၊
ဘယ်လိုလူလဲ”

“ကျွန်တော် ရေမကူးတတ်ဘူး
ဗျ”

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရေကူးသင်ထား
ပါလား”

အပြစ်ပြောနေသူက သူ့
အဝတ်အစားကိုချွတ်၍ ရေထဲသို့
ကတိုက်ကရိုက် ထိုးဆင်းချလိုက်
သည်။ လရောင်လင်းမှာ ပြန်ပေါ်
လာမည်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်
ရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်ဆောင်
ခြင်းမျက်ရည်များက ကျနေသေး
သည်။ တချို့က သူ့အား စိတ်
မကောင်းသည့်ဟန်ဖြင့် စာနာနေ
ကြ၏။

“သနားပါတယ်နော်၊ ကြည့်ရ
တာ ရေထဲကို အားလွန်ကျသွား
တာပဲနေမှာ၊ ပြန်တွေ့ပါစေ”

“စောစောက ဝိုလို့ ပြန်ချော
နေတာ တွေ့လိုက်သားပဲ၊ ဘယ်လို
ကြောင့်ပါလိမ့်”

“ဒီနေရာက ရေနက်တယ်၊ စုံ
တွဲတွေ ဆင်ခြင်သင့်တာပေါ့ဗျာ၊ ရေ
စပ်မှာထိုင်တာ အန္တရာယ်များတယ်
ဗျ”

ဆယ်ယူသူက ခေါင်းပြုထွက်
လာပြီး လက်ခါပြလိုက်၏။ သည့်
နောက်တွင် သက်ဆိုင်ရာ အစောင့်
အကြပ်များ ရောက်လာကြပြီး
နောက်-ဟေသီကျော်အား ရှာဖွေ
ကြတော့သည်။

“ဒီလောက်အချိန်ကြာမှတော့
ရေမွန်းပြီး သေပြီပေါ့ဗျာ”

“ဒိုက်တွေကြားထဲများရောက်
သွားပြီလား မသိဘူးနော်”

“ဟော...တွေ့ပြီ...တွေ့ပြီကွ”
“အမယ်လေး...တော်ပါသေး
ရဲ့နော်”

သို့ပေမယ့် ဟေသီကျော်မှာ
ဖြင့် အသက်လုံးဝမရှူတော့ပေ။
ခြေ လက်များတောင့်ပြီး သေ
ဆုံးနေပြီ ဖြစ်၏။

“ဟယ်...သနားပါတယ်
ကွာ”

“ဟေသီ...ဟေသီ၊ ဟီး...
ဟီး အီး...”

လရောင်လင်းလည်း ဟေသီ
ကျော်၏အလောင်းအား ပွေဖက်၍
ဝိုလေတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က
သူ့အား သနားစိတ်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း
ဖျောင်းဖျက်ကြ၏။

“တရားနဲ့သာ ဖြေပါတော့

ဗျာ၊ ဒါက မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရ
တာပါ၊ ရေထဲပြုတ်ကျပြီး မတော်
တဆဖြစ်ခဲ့ရတာလေ”

“ကဲ...ကဲ၊ အလောင်းကိုဆေး
ရုံပို့ရမယ်၊ ကာယကံရှင် ခင်ဗျားက
တော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ၊
မေးမြန်းစရာရှိတာ မေးမြန်းကြတာ
ပေါ့”

လရောင်လင်းသည် ရဲတပ်ဖွဲ့
ဝင်များအား အလျင်အမြန်ပြော
လိုက်၏။

“ကျွန်တော် မသတ်ဘူးနော်
မိုလ်ကြီး၊ သူ့ဘာသာ အရှိန်လွန်
ပြီး ပြုတ်ကျသွားတာပါဗျာ၊ မယ့်
ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေးကြည့်ပါ
ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ မေးမြန်းပြီးပါ
ပြီ၊ မျက်မြင်သက်သေတွေကလည်း
ခင်ဗျားမသတ်ကြောင်း ပြောပြကြ
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေဆုံးသူရဲ့
ရာဇဝင်ကို သိဖို့လိုသေးတယ်ဗျာ၊
သူ့အုပ်ထိန်းသူကို အကြောင်းကြား
ရဦးမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ရဲစခန်းကို
ခေါ်တာပါဗျာ”

သည်တော့မှ လရောင်လင်း
လည်း စိတ်အေးသွားပြီး သက်ဆိုင်
ရာနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားတော့၏။
ရဲစခန်းတွင် စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး
သည်နှင့် လရောင်လင်းအား အိမ်
သို့ပြန်လိုက်ပို့ကြသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊

မေ့တာအတိုင်း သေဆုံးခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို မှခင်းဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးစစ်ချက်ကို ကြည့်ရဦးမှာပါ။ မတော်တဆ သေဆုံးခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားလည်း စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့ သွားလိုရာ သွားနိုင်ပါပြီ။ အခုအချိန်တော့ ခရီးဝေးဝေး မသွားပါနဲ့ဦးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူအတွက် သူ့မိဘကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဆက်ဆံရမလဲဆိုတာ မတွေးရဲတော့ပါဘူးဗျာ”

လရောင်လင်းသည် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထားဖြင့် ငေးကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ စိတ်ထဲတွင်တော့ ဟေသီကျော် သေဆုံးသွားခြင်းအတွက် ဝမ်းသာနေသည်။

“ငါ့အတွက် အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းသွားပြီပေါ့ကွာ”

ရယ်မောလျက် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားတော့၏။

မကြာမီတွင် ဟေသီကျော် သေဆုံးခြင်းက သတင်းပျံ့နှံ့သွားသည်။ ချိုဇင်သက်နှင့် မေသက် ထားသူတို့လည်း အံ့ဩသွားကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီး.....ခေါ်တယ်ဆို”

“လာ...ထိုင်ဗျ။ ကိုလရောင်လင်း”

လရောင်လင်းသည် ရဲစခန်းမှူး ရှေ့ရှိထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါ်ဆိုခြင်းကိစ္စအား မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ကိစ္စက.....”

“ဪ...မေးစရာလေးတွေ

ရှိလို့ ခေါ်ရတာပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီလိုပါ။ သေဆုံးသူနဲ့ ကိုလရောင်လင်းတို့က ချစ်သူတွေလား”

လရောင်လင်းအဖို့ ဖြေရခက်သွားသည်။ မဟုတ်တော့ပါဘူးဟု ဆိုပြန်လျှင် အကြောင်းပြချက်ကို ပြောပြရဦးမည်။ သည်တော့.....

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြ တဲ့ ချစ်သူတွေပါဗျာ။ အဲဒီနေ့က သူ့ကိုဖက်ပြီး ချောခဲ့တာ မျက်မြင် သက်သေတွေ ရှိကြပါတယ်။ သူတို့လည်း ဗိုလ်ကြီးတို့ကို ပြောပြပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ မရှင်းတာရှိနေသေးလို့ပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းရခဲ့သလောက် သေဆုံးသူနဲ့ခင်ဗျားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလခန့်က ခွာပြသွားကြပြီဆို”

“ဗျာ.....မ.....မဟုတ်ပါဘူး။ ခွာမပြပါဘူးဗျာ။ သူက အထင်လွဲပြီး စိတ်ကောက်နေလို့ မတွေ့ကြတာပါ”

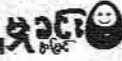
လရောင်လင်းမှာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ရဲစခန်းမှူးက ဆက်မေးပြန်၏။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် အခုချိန်းတဲ့နေရာက ဟေသီကျော်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းခဲ့တာဆို၊ မေသက်

www.burmeseclassic.com

ထားသူ ကိုယ်တိုင်က ပြောပြခဲ့တာနော်”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“သေဆုံးသူနဲ့ ခင်ဗျားက အဆင်မပြေခဲ့ကြတာဆိုတော့ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ဗျာ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောပြခဲ့တာ ဒါ ဗိုလ်ကြီးရာ၊ သူ့ကို ချစ်သူဟောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သံဃာတော် တကယ်မပြတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မှားမိသမျှကို တောင်းပန်ပြီး ချောခဲ့သေးတာပါ။ အဲဒီမှာပဲ သူက ပြန်အထိုင်မှာ အားလွန်ပြီး ရေထဲချော်ကျသွားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် မလိမ့်ညာပါဘူး။ အမှန်ကို ပြောပြတာပါ ဗိုလ်ကြီးရာ”

ရဲစခန်းမှူးသည် ခေါင်းကို ဖာညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ လရောင်လင်း၏မျက်နှာအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ဦးထိန်းပိုင်က ပြောပြတာပဲ။ ကဲ...ခင်ဗျားလည်း သေသေချာချာကြည့်နော်”

လရောင်လင်းသည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးထိန်းပိုင်က ပေါ်လာသော ခုခိုင်းများက တီဗွီဖန်သားပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှား ရှားပေါ်လွင်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်များ

သာ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟင်...ဒါ...ဒါ ကျွန်တော်တို့ ပုံတွေပဲ”

“ဟုတ်တယ် လရောင်လင်း။ ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်မှုတွေကို ဘယ်သူမှမသိလိုက်ကြပေမယ့် ခင်ဗျားတို့မနီးမဝေးမှာ ဗီဒီယိုကင်မရာနဲ့ ရိုက်ခဲ့တဲ့သူကြောင့် ဖြစ်ရပ်မှန် ပေါ်လာရတာပေါ့ဗျာ။ ကဲ...ခင်ဗျား ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

လရောင်လင်းလည်း ခေါင်းကို ငဲ့၍ အမှန်ကိုဝန်ခံရတော့သည်။
ဝန် မခံ လျှင် ပြစ်ဒဏ်ပို ကြီးပေလိမ့် မည်။ တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်မှ သူ၏လုပ်ရပ်များက အထင်းသားပေါ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်..... ကျွန်တော် သတ်ခဲ့မိတာပါ။ ဝန်ခံပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတရားကို မသိတဲ့သူပါလား။ ခင်ဗျားလက်ကို ဆွဲတင်ကယ်နေတဲ့

မိန်းကလေးကို အတင်းဆွဲချပြီး ရေထဲနှစ်ချသတ်လိုက်တယ်။ ဒါဟာ တမင်လုပ်ကြံတာပဲပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ရှုပ်ခဲ့သူလို့ယူဆပြီး ဖြစ်လာတဲ့အပေါ်မှာ အခွင့်အရေးယူပြီး သတ်လိုက်မိတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းကြပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော် မှားခဲ့မိပါတယ်”

နောက်ဆုံးတွင် အချစ်ကြောင့် အမှားလုပ်ခဲ့မိသူအတွက် ဥပဒေ၏ အဆုံးအမအား နာခံရန် သာရှိတော့သည်။ ထောင်ထဲတွင် မိမိအမှား အားပေးဆပ်ခြင်းဖြင့် နောင်တရနေရုံမှတစ်ပါး လရောင်လင်းအတွက် ဘဝတွင် လရောင်ကင်းမဲ့သည့် အမှောင်ညသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီပဲ ဖြစ်၏။

**လေးစားစွာဖြင့်
ထက်ထက်ဦးဝေ**

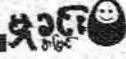
ရွှေမန်းထွန်းထွန်း

အလင်္ကာနုစိ (၈၀) ပြည့်အလွမ်း
မြင်စေချင်မည်

ရွှေမန်းဦးစင်စင်ရယ်

ပြီးခဲ့တဲ့လက ရွှေမန်းဦးတင်မောင် ကွယ်လွန်ကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးလိုက်ပါတယ်။ ယခုလတွင် ဆက်လက်တင်ပြလိုသည်မှာ ရွှေမန်းဦးတင်မောင် ကွယ်လွန်ပြီး ရက်လည်ပြီးတဲ့နောက် ရွှေမန်းမိခင်ကြီး ဒေါ်သိန်းညွန့်နှင့် သားကြီး မောင်ညွန့်ဝင်း၊ ရွှေမန်းတင်မောင်တူ ကိုမြင့်သိန်း၊ ဇာတ်တွင် သြဇာ ရှိသူအပေါင်းက ရွှေမန်းတင်မောင်၏ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဇာတ်သဘင်ခရီးကို သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်၍ ရွှေမန်းသဘင်ကို ကျွန်တော်တို့ မောင်ဝင်း ဗိုလ်က ဦးစီးဦးဆောင်ပြီး ညီငယ်ဖြစ်သူ မောင်ဆန်းဝင်းနှင့် ရွှေမန်းဇာတ်သဘင် အဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများနှင့် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပြီး ကပြပါမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်မောင်ညွန့်ဝင်းကိုယ်တိုင် ညီငယ်များကို ကူညီပါ

မည်ဟု ပြောဆိုပြီး ဗိုလ်ခြေတစ်ထောင် အလင်းဆောင်သော ဗိုလ်တထောင်ဘုရားမှ ပထမပွဲဦးသစ္စာမေတ္တာရွှေမန်းသဘင်ကို ကပြအသုံးတော်ခံပါသည်။ ပဏာမမြင်ကွင်း အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်၏ ဓာတ်ပုံအကြီးကို မီးဆလိုက်ထိုးပြပြီး ဇာတ်ရုံတစ်ရုံလုံး မီးများပိတ်၍ မောင်ဝင်း ဗိုလ်နှင့် မောင်ဆန်းဝင်းက ကန်တော့ပန်း တင်ဆက်သော လွမ်းထ၊ ဖပိတာကန်တော့ခန်းသီချင်းဖြင့် ဖခင်ကိုကန်တော့ကြ၍ ဤကဲ့သို့ တေးသီချင်းဖြင့် ဖခင်ကို လွမ်းတသဖြင့်.....

“ဖပိတာ××××အရိပ်အရာလွဲသောကြောင့်×××× ကျွန်တော်တို့သားတွေမှာ××××မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကာ ကျ××××ပူမဆုံးသပ××××လွမ်းတသသ××××မှန်းဆ၍လည်

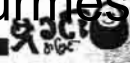
ရော်ကာ...ဖေဖေရိုရာကိုသာ...သားတို့က ကန်
တော့လိုက်ပါရဲ့ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် မောင်ဝင်းဗိုလ်...သီချင်းဆို၍
မဖြောင့်နိုင်ဘူးနော်...ကျွန်တော်တို့အဖေအဖြစ်တွေ
ပြောကာပြမယ်နော်...ကရင်းကရင်းနဲ့...ဇာတ်ခုံပေါ်
မှာ...ဇရာမရဏ သေမင်းနိုင်ငံ...သွားရလေရာ
ကျန်ရစ်သော...မိခင်အိုကြီးနှင့် ဇာတ်သူဇာတ်သား
တွေခွဲအတည်...ကျွန်တော်မောင်ဝင်းဗိုလ် လုပ်ကျွေး
ပြုစုပါမယ်လေ...ကျွန်တော်မောင်ဝင်းဗိုလ် လုပ်ကျွေး
ပြုစုပါမယ်လေ...ကျွန်တော်တို့ကိုချစ်ရင်...ကျွန်
တော်တို့အဖေနဲ့တော့...နိုင်ယဉ်ကာ မကြည့်ကြပါ
နဲ့ဗျာ...ဖေဖေဟာ အနုပညာသမားမို့...သားတွေနဲ့
ရွှေလက်တွဲကာ ရွှေလက်တွဲကာ...အနုပညာနယ်မှာ
ပြုပြင်စရာများနဲ့သာ...သားတို့က...ကပြပါရဲ့ခင်ဗျာ

သစ္စာနဲ့ဆက်ဆံကာ...မေတ္တာအောင်လံလွှင့်၍...
သားတို့ရွှေမန်းသဘင်သစ်ကို...စိုက်ထူလိုက်ရပါ
သည်ခင်ဗျာ...”

အဲဒီအချိန်အခါတုန်းက ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ
လည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်၊ ဇာတ်သူဇာတ်သားနှင့်
ဆွေမျိုးမိဘ၊ မောင်နှမအားလုံး မျက်ရည်မဆည်နိုင်
ဘဲ ရွှေမန်းသဘင်ကို မောင်ဝင်းဗိုလ်နှင့် မောင်ဆန်း
ဝင်းတို့က ဖခင်ရဲ့မူအတိုင်း ကပြအသုံးတော်ခံခဲ့ပါ
တယ်။ မောင်ဆန်းဝင်းက ဇာတ်ကို ထွက်လိုက်ဝင်
လိုက်နဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်လိုက်၊ အပြင်စီးပွားရေးလုပ်လိုက်
နဲ့ မောင်ဝင်းဗိုလ်ကတော့ ရုပ်ရှင်ကား ခြောက်ကား
ရိုက်ပြီး ဇာတ်သဘင်ကို သီးသန့် ကပြ အသုံးတော်
ခံခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်တိုင်တိုင် ဖြစ်ပါတယ်။
လက်ဆင့်ကမ်း မျိုးဆက်သစ်လူငယ်ဖြစ်သူ ညီ

အထွေးဆုံး ရွှေမန်းမောင်ချမ်းသာက ဆက်လက်၍ အစ်ကိုကြီး ကိုဝင်းဗိုလ်၏ ပခုံးပြောင်းတာဝန်ကို ယနေ့ အထိ ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပါသည်။ ရွှေမန်းဦးဆန်းဝင်း၏သားဖြစ်သူ မောင်တင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်းနှင့် သမီးဖြစ်သူ မေတင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်းတို့ကလည်း ရွှေမန်းသဘင်ဇာတ်ကို အဘိုး၏အမွေ၊ အဘ၏အမွေ ဘကြီး၊ ဦးလေးတို့၏အမွေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းပြီး ကပြအသုံးတော်ခံနေပါတယ်။ ရွှေမန်းဦးဝင်းဗိုလ်၏သားများဖြစ်သော ညီအစ်ကိုသုံးဦးကလည်း ဖခင်ဦးဝင်းဗိုလ်ဦးစီး၍ စည်သူဗိုလ်၊ သူရဗိုလ်၊ ရာဇာဗိုလ်တို့ကလည်း အဘိုးရဲ့အမွေအနှစ်ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်သဘင်ကို ရွှေမန်းဗိုလ်သဘင်ဟု ဆက်လက်ကပြအသုံးတော်ခံနေကြပါတယ်။

ယခုတင်ပြမယ့် အကြောင်းအရာကတော့ အလင်္ကာနှစ် (၈၀)အလွမ်းဖြစ်ပါတယ်။ အလင်္ကာ

အလွမ်းမှတ်တမ်း ဖျော်ဖြေပွဲဖိတ်စာကို ဦးအေးဆွေ (၁) မိုးသန့်နှင့် သူ့ဇနီး အလင်္ကာရဲ့သမီး ဒေါ်ခင်ချစ်ဝင်းတို့က ဖိတ်ပါတယ်။ ဆက်ဆက်လာဖို့လည်း ဗုန်းနဲ့သတိထပ်ပေးပါတယ်။ ဖိတ်စာက အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်၏ သဘင်သက် နှစ် (၈၀)ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ဖျော်ဖြေပွဲ ကျင်းပမည့် အကြောင်းကို စာနယ်ဇင်းဆရာများနှင့် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးများ၊ သဘင်ပညာရှင်များကို ဖိတ်ကြားပါတယ်။ ရွှေမန်းချစ်သူများလည်း တက်ရောက်ကြပါတယ်။ စာနယ်ဇင်းတွေ့ဆုံပွဲကို ၂၀၁၃ ဇွန်လ ၁၁ ရက်နေ့၊ နေ့လယ် ၁ နာရီအချိန်မှာ ကရဝိက်နန်းတော် ဥက္ကဋ္ဌရခန်းမမှာ ရွှေမန်းမိသားစုက ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခမ်းအနားမှာ ဘာဘာကလေးဦးတင့်အောင်က ရွှေမန်းတင်မောင်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြော

www.burmeseclassic.com

ဆိုပြီး ရွှေမန်းတင်မောင်၏ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ဇွဲ၊ ပြည်သူအပေါ် စေတနာထားမှုတို့ကို ဝေဝေဆာဆာ ပြောဆိုသွားပါတယ်။

သားကြီးဖြစ်သူ ဦးညွန့်ဝင်း၊ သားငယ် ဦးချမ်းသာ၊ သားသမက် ဦးအေးဆွေတို့က ကျင်းပမည့် အခမ်းအနားကို အသေးစိတ်ရှင်းလင်းတင်ပြပါတယ်။ စာနယ်ဇင်းဆရာများဘက်က ဦးဝင်းငြိမ်း၊ ဦးမြတ်ခိုင်၊ ဦးဟိန်းလတ်နှင့် ရွှေမန်းဦးဆန်းဝင်းတို့က သက်ဆိုင်ရာစကားများကို ပြောဆိုကြပြီး ရွှေမန်းဦးတင်မောင်၏ သဘင်သက် နှစ် (၈၀)ပြည့်အခမ်းအနားကို ဒဂုံမြို့နယ်၊ မြို့မကျောင်းလမ်းရှိ အမျိုးသားကဏ္ဍတံရံကြီးမှာ ကျင်းပပါမယ်။ ၉-၈-၂၀၁၃ မှ ၁၀-၈-၂၀၁၃ အထိ နှစ်ရက်တိတိ ရွှေမန်းသဘင်နှင့် အနုပညာမောင်နှမများဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ သဘင်မှပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်မည်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းလင်းပြီး ကြွရောက်လာသော ပရိသတ်များကို အစားအသောက်များနဲ့ တည်ခင်းညှော်ပြီး အခမ်းအနားကို

ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။

အမျိုးသားကဇာတ်ရုံတွင် ဆရာအလင်္ကာကျော်
စွာ ကပြခဲ့တဲ့ ဇာတ်ထုပ်၊ ပြဇာတ်၊ အော်ပရာ၊ သီ
ချင်းများထဲက ကောင်းနိုးရာရာ ကာကွက်၊ ပြကွက်
များကို စီစဉ်ကပြကြပါတယ်။ အမျိုးသားကဇာတ်ရုံ
ကြီးအဝင် ဂိတ်ရှိုးမှာတော့ မန္တလေးနန်းမြို့ရှိုးပုံကြီးထဲမှာ
ရွှေမန်းဆိုတဲ့ ရွှေစာလုံးကြီးနဲ့ ရေးသားထားတာကို
ဝင်ပေါက်မှာ စတင်တွေ့ရပါတယ်။ ဇာတ်ရုံကြီးထဲဝင်
သွားတော့ နဖူးစည်းမှာ အလင်္ကာအလွမ်းမှတ်တမ်း
နစ် (၈၀)ပြည့်လို့ ရေးသားထားပြီး ရုံရဲ့တည့်တည့်
ဝင်ပေါက်မှာ အလင်္ကာကျော်စွာရွှေမန်းတင်မောင်
မတ်တတ်ရပ်ဓာတ်ပုံအကြီးကြီးကို မီးဆလိုက်များ
နဲ့ထိုးထားတာကို ခမ်းခမ်းနားနား တွေ့ရပါတယ်။
ဘေးတစ်ဖက်အခန်းမှာ ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ
ပြခန်းရှိပါတယ်။ စစ်ကြိုခေတ်၊ စစ်ပြီးခေတ်၊ ၂၀
ရာစုခေတ်တွေမှာ ရွှေမန်းကပြခဲ့တဲ့ သီချင်း၊ ဇာတ်ထုပ်၊

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်ပုံကြော်ငြာ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲတဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ သားတွေနဲ့ ကပြနေတဲ့ဓာတ်ပုံပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ကို ခင်းကျင်း ပြသထားပါတယ်။ ဖရိုသတ်တော်တော်များများလည်း ကြည့်ရှုနေတာကို စာရေးသူ မြင်တွေ့ခဲ့ပါတယ်။

သမီးဖြစ်သူ ခင်ချစ်ဝင်းက “ဒီလိုဆရာရေး၊ ဒီဓာတ်ပုံတွေက ရွှေမန်းမိခင်ကြီး မေမေဒေါ်သိန်းညွန့် အနှစ်နှစ်အလလက ရိုသေစွာ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပါ။ မေမေကွယ်လွန်တော့ ကျွန်မက ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းပြီး ယခုလို ပြသနိုင်ခဲ့ပါတယ်” လို့ ရှင်းပြပါတယ်။

ရွှေမန်းအလွမ်း နှစ် (၈၀)ပြည့်မြင်ကွင်းများ

ကတ္တီပါပြည့်ပုံးကားကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အလင်္ကာရဲ့သားများဖြစ်ကြတဲ့ ညွန့်ဝင်း၊ ဝင်းဗိုလ်၊ ဆန်းဝင်း၊ ဝင်းမောင်၊ ချမ်းသာတို့က ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးများကို ဖော်ကျူးသီဆိုခဲ့တဲ့သီချင်းက သဘင့်ဘုရင်သီချင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဟော.....

နောက် တစ်မျိုးက အလင်္ကာရဲ့မြေးများ ဖြစ်ကြတဲ့ ကျော်ကျော်မို၊ တင်မောင်ဆန်း မင်းဝင်း၊ မင်းရဲမော်၊ ရွှေယဉ် ဝင်း၊

မေတင် မောင် ဆန်းမင်းဝင်းနဲ့

ရွှေမန်းသဘင် အဖွဲ့ သားများက

စိန်ရတုရွှေမန်းသဘင်သီချင်းနဲ့

အဘိုးဖြစ်သူကို ဂုဏ်

ပြုကြပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ဂန္ထဝင်

မှတ်တမ်းသီချင်းကို

တော့ အလင်္ကာရဲ့သား ရွှေမန်း

ဝင်းမောင်နဲ့ ဦးရွှေနန်းတင်ရဲ့သမီး နန်းခင်မွှေးတို့က

သီဆိုပြီး သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ရုပ်သေးကြီးဆွဲဆရာ

ဦးရွှေကြည် (ယဉ်ကျေးမှု)၊ ကလေးသရုပ်ဆောင်များ

ဖြစ်တဲ့ ချစ်စွမ်းသာ၊ နေခြည်ငြိမ်းချမ်း၊ မြင့်မိုရ်
 ချမ်းသာတို့က သီဆိုကပြကြပါတယ်။ ကဗျာပါရဂူ
 နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်ရဲ့သား ကဗျာဗန္ဓက မင်းသား
 ကြီး စည်သူရွှေမန်းတင်ကလည်း ရွှေမန်းတင်မောင်
 အတွက် ဂုဏ်ယူစရာ၊ မှတ်သားစရာများနဲ့ ဂုဏ်ပြု
 ကောင်း ပြောကြားပါတယ်။ ဦးတင်မောင်ရဲ့ နာမည်
 ကျော်ကြား လူကြိုက်များပြီး ကပြရာ နေရာတိုင်းမှာ
 အောင်ပွဲခံလာခဲ့တဲ့ မောင်မှူးပြဇာတ်ကို ရွှေမန်းဆန်း
 ဝင်းက ရွှေမန်းအဖွဲ့သားများနဲ့အတူ ကပြပါတယ်။
 နောက် ရွှေမန်းကရွှေချမ်းလို့ ငယ်ဂုဏ်နဲ့ နယ်တုန်
 အောင် ဖခင်နဲ့ ရုပ်၊ စိတ်၊ ကြိုးစားမှု၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊
 နှံ့အလွန်တူတဲ့ သားထွေးလေး ယခင် မောင်ချမ်းသာ
 ယခု ရွှေမန်းချမ်းသာက တူဖြစ်သူ ရွှေမန်းဦးဝင်းမိုလ်
 ရဲ့သား မိဒီယို၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ကျော်ကျော်မို
 နဲ့အတူ ရွှေမန်းအဖွဲ့သူအဖွဲ့သားများနဲ့ ရွဲကုန်သည်

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်ကို ကပြခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား အကယ်ဒမီ များရှင် ရန်အောင်ကလည်း စစ်ကိုင်းမြေသီချင်းကို တေးသရုပ်ဖော်နဲ့ တင်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ထွက်ရပ်လမ်း အော်ပရာကိုတော့ အလင်္ကာရဲ့မြေး၊ ရွှေမန်းဦးဆန်း ဝင်းရဲ့သား ဇာတ်မင်းသား တင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်းက ဖေဖော်ဂျီအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီး ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်သရုပ် ဆောင် ဂျင်းနီနဲ့ မိုးယုစံက သူယောင်မယ်အဖြစ် ကပြ ခဲ့ကြပါတယ်။ ဇော်ဂျီဖိုထိုးခန်း၊ သူယောင်မလေးတွေရဲ့ အကအလှ၊ သစ်ပင်ကြီးမှာ သူယောင် သီးတွေ သီးနေပုံ၊ ဇော်ဂျီဇာတ် ပေါက်သွားပုံတို့ကို ဆက်တင်အခမ်း အနား၊ မီးပေးမီးယူ တင်ဆက်ပုံ၊ အလင်းအမှောင်တို့နဲ့ အစွမ်းကုန် ကပြခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံကနေပြီး ဖခင်ရဲ့ ဂုဏ်ပြုပွဲကို အထူးကြိုးစားရောက်လာပြီး ကပြခဲ့သူကတော့ ရွှေမန်းဝင်းမောင်ဖြစ်ပြီး မုန်းလို့ဟုတ်ဘူး သီချင်းကို သီဆိုသွားပါတယ်။ ကျော်ကျော်မိုက လည်း ဂီတရှုပြုဇာတ်မှာ မိုးယုစံ၊ ဟန်ရွှေငြိမ်း၊ ရွှေမန်း ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့သားများနဲ့ သရုပ်ဆောင် သွားပါတယ်။ နောက်ဆုံးကဏ္ဍ အန္တိမဇာတ်ကို ရွှေမန်းချမ်းသာနဲ့ တူဖြစ်သူ

တင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်းက ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဖွယ်ရာ အဆို၊ အင်တိုနဲ့ ကပြအသုံးတော်ခံပြီး ပွဲ သိမ်းသွားပါတယ်ခင်ဗျား။ **ရွှေမန်းထွန်းထွန်း**

မင်းက
အထိတ်သိပ် တစ်ခုမှာ
ငါ့ကို မိန်းမ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာ
အထူးအခွင့်အရေး ပေးတဲ့အနေနဲ့
ဂျိုးဗုဆု တစ်ခု
တောင်းခံခဲ့ဖူးပါး ..

ဘဝ ဆက်တိုင်း
ဆက်တိုင်း
ကိုးကွယ်သော မင်းသားချော့လေးနဲ့
သေတာမရှိ သက်တမ်း
ပေါင်းဖက်ဂျင်ဂျီ၏ ..

နှင်းဝက်(လားရှိုး)

ညိုညိုချစ်ချစ် အိမ်

လှိုင်းသင့်ဒီရေ

နင်းစက် (လာရှီ)

ကမ်းနားသစ်ပင်။

ကျွန်မ ငယ်စဉ်အခါက မေ
ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားပါ။ ဝန်ထမ်း
အိမ်ရာအနီးမှာ အိမ်ငှားနေတဲ့
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အိမ်
ဆိုင်လေးဖွင့်ရောင်းပါတယ်။ သူ့
ဆိုင်လေးမှာ ပစ္စည်းစုံစနိုးလေးတစ်
ဆည်း ထည့်ရောင်းပါတယ်။ သူ့
အမည်ကို မရွှေအေးလို့ သူများ
ဆွဲကခေါ်တာ ကြားဖူးပါတယ်။

မေမေ အဝတ်လျှော်ဖို့ ရွှေဝါ
ဆပ်ပြာ သွားဝယ်ခိုင်းရင်တောင်မှ
ကျွန်မက ကလေးပီပီ အပျင်းထူ
ပြီး မရွှေအေးရဲ့ဆိုင်မှာပဲ ပြေးဝယ်
ဆတ်ပါတယ်။ အဲဒါကို မေမေသိ
သွားတော့ နောက်တစ်ခါ ကုန်စုံ
ဆိုင်ကြီးမှာပဲ သွားဝယ်နေတဲ့။

ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေမေကိုမေး
ကြည့်တော့ ဆိုင်ကြီးကနားကြီးမှာ
ဝယ်တော့ ဈေးသက်သာတာပေါ့

တဲ့။ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မေမေကို
ကျွန်မ ဆန့်ကျင်မှု မပြုရဲပါဘူး။
မရွှေအေးရဲ့ဆိုင်မှာလည်း ရွှေဝါ
ဆပ်ပြာအစစ်တစ်တောင့်ကို ဆယ့်
တစ်ကျပ်၊ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးမှာလည်း
ဆယ့်တစ်ကျပ်။ နှစ်ဆိုင်လုံးက
ဆပ်ပြာကို စက္ကူစနဲ့ပတ်ပြီး ပေး
လိုက်တာပဲလေ။ ဘာမတူတာပါ
လိမ့်။ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာထဲက သက်
သာဆိုင်ကလည်း တစ်ပတ်မှာသုံး

ရက်လောက်ပဲ ဖွင့်ပေးတာမဟုတ်
လား။

ကျွန်မ အိပ်ရာထဲ လဲသွားရ
ချိန်မှာ ငိုရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်
နိုင်ဘူး။ ကြူကြူစိုး...ကြူကြူစိုး၊
နင့်ကို ငါအသေသတ်ချင်တယ်။
သောကမီး၊ မောဟမီးတွေလောင်
မြိုက်နေတာကို သိန်းခိုပြည်ကြီး
မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ခဲ့
တယ်ဆိုတာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့ ဘယ်
မိပါ့မလဲ။

“သမီးရယ် မီးဆိုတာကို ရေ
နွေးနဲ့ပက်လည်း ငြိမ်းတာပဲ၊ ရေ
အေးနဲ့ပက်လည်း ငြိမ်းတာပဲ၊
ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာပွားများပါ သမီး”

ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်။
အခု သမီး ငရဲမီးအပူတွေ ကူးနေ
ရပါပြီ။ ကျွန်မလက်တွေ တုန်တုန်
ယင်ယင်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးတစ်ခု

ကို နှိပ်ခေါ်လိုက်မိပါတယ်။

“ဟယ်လို.....ညိုလား”

ကျွန်မရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုမြင်တာနဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းက သူငယ်ချင်း မြတ်သန္တာက ဟယ်လို ညိုလားလို့ မေးလာခဲ့ပါပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဟို...ဟို အဖြေက တ...တကယ်ပဲ Positive ဆိုတာ အမှန်ပဲလားဟင်”

“သေချာပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ နှစ်ခါတောင်စစ်ပြီး အတည်ပြုပြီးမှ ပြောတာပါ။ ကောင်းပြီလေ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်စစ်ပေးဦးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

“ဘာ.....ဘယ်လို”

ကျွန်မရှေ့မှာရှိနေတဲ့ကလေးတွေ မျက်နှာမကောင်း။

“ဒါ.....ဒါဖြင့် တို့သပြေညိုအဖွဲ့ထဲက အဖွဲ့ဝင်ကလေးတွေထဲက အိုသွေးပိုင်ရှင်အားလုံးကို ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ စုထားလိုက်တော့၊ သွေးလှူဌာနနဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကို အကူအညီတောင်းပြီး ပြန်စစ်ရမယ်”

ကျွန်မခေါင်းကို ဆယ်ပေါင်တူနဲ့ အထုခံလိုက်ရသလို ဝန်းခနဲ။

မေတ္တာအလှသွေးလှူရှင်အဖွဲ့ကို အိုသွေးလိုတယ်လို့ လူနာရှင်တွေက အကြောင်းကြားလာတယ်တဲ့။ အဲဒါ အိုသွေးအမျိုးအစား သွေးလှူရက်ပြည့်နေသူကို လှမ်းခေါ်ပြီး အသင့်ဖြစ်ချိန်မှာ လူနာရှင်တွေ ပေါ်မလာခဲ့ကြတော့ပေ။

ဒါမျိုးက စနောက်စရာမှ မဟုတ်တာ။ သွေးလှူဘဏ်ဌာနကိုလည်း အိုသွေးလိုတယ်ဆိုတဲ့လူနာတွေ ဒီမနက် စာရင်းမလာသေးပါဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မေတ္တာအလှ ပရဟိတနဲ့ သွေးလှူရှင်အသင်းကို အိုသွေးလှူပေးပါဦးဆို

ပြီး တောင်းခံခဲ့ပါသလဲ။

ပရဟိတအသင်းအဖွဲ့ပေါင်းစုံရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုတော့ လိုရမည်ရဆိုပြီး လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်ပါမကျန် နေရာလပ်မရှိအောင် ကြေညာစာရွက်တွေ ကပ်ခဲ့ကြတာ။

လားရှိုးမှာက လူငယ်၊ လူကြီး၊ လူမျိုးဘာသာမရွေး ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ပရဟိတအသင်းအဖွဲ့တွေမှ အများကြီး။ မှတ်ပုံတင်ထားတာလည်းရှိ၊ ဝါသနာပါလို့ အနစ်နာခံချင်စိတ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားကြတာလည်းရှိတယ်။

ဟော...ဆေးရုံကို အရေးပေါ်လူနာ ရောက်လာခဲ့တယ်တဲ့၊ စိုးရိမ်ရတယ်တဲ့၊ သွေးမှားသွင်းမိပြီတဲ့၊ သူငယ်ချင်း မြတ်သန္တာ ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြောတော့လေ ကျွန်မ မှာ ဆောက်တည်ရာမရ

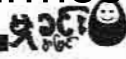
ဟာ.....ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ၊ မှားစရာမှမရှိတာ။ အရေးပေါ်လိုခွဲရင် တောင်မှ ကာကွယ်ဆေးအားလုံး ထိုးနံ့ပြီးသူဖြစ်တာတောင် သွေးပြန်စစ်ပြီး King ဆိုမှ သွင်းပေးတာလေးလတစ်ကြိမ် စစ်ထားတော့ စိတ်ချရတာပေါ့။

မြတ်သန္တာ ခေါ်နေချိန်မှာ ကျွန်မက တရားပွဲထဲမှာ။ ရေစက်ချခါနီး။ အမျှဝေချင်၊ သာဓုခေါ်ချင် သေးတာမို့ ကလေးတွေက သတို့သွားလိုက်မယ်ဆိုပြီး သုံးလယောက် ထသွားခဲ့ကြတာပဲ။ အဲဒီ

မေတ္တာအလှ
သွေးလှူရှင်အဖွဲ့ကို
အိုသွေးလိုတယ်လို့
လူနာရှင်တွေက
အကြောင်းကြားလာတယ်တဲ့။
အဲဒါအိုသွေးအမျိုးအစား
သွေးလှူရက်
ပြည့်နေသူကိုလှမ်းခေါ်ပြီး
အသင့်ဖြစ်ချိန်မှာ
လူနာရှင်တွေ....

မှာ.....အဲဒီမှာ.....

“မနက်က အိုသွေးအမျိုးအစား လိုတယ်လို့ပြောတာ သူတို့ပဲ အန်တီ၊ ဆေးရုံလာနေတုန်း အမောဖောက်လာလို့ဆိုပြီး ဆေးရုံလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ ဆေးခန်းတစ်ခုမှာပဲ ယာယီဝင်ပြတာပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ ဆရာဝန်က ရောက်မလာသေးဘူး။ လူနာက မျက်ဖြူပါလန်နေပြီ။ Pressure က ဖီးရိုးရောက်နေပြီ။ နှာစုံတွေ သွေးဖောက်စစ်ကြည့်တော့ အိုသွေးဆို တာ သိရတာနဲ့ ဆေးခန်းအနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတစ်ယောက်က အိုသွေးမို့ လှူပေးမယ်ပေါ့။ အဲဒီလူက အဲဒီဆေးခန်းမှာ အိုသွေးလိုတိုင်း လှူနေကျဆိုတော့ နှာစုံတွေက လုပ်ပေးရတာပေါ့။ အခုကိစ္စကလည်း စေတနာအများဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။ အဖိတ်အစဉ် ဖြစ်သွားရတော့.....”

“အဲ.....အဲဒီတော့”

“အိုသွေးက မှန်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ လူနာက မျောက်သွေးမပါတဲ့ အိုမှရမှာ။ အဲ..အဲဒါ (-)နဲ့ (+)မှားပြီး.....”

“ဘာ.....ဘယ်လို၊ အမယ်လေး.....”

“ကျွန်မအတွက် စာအုပ်ဆိုတာ

မိတ်ဆွေကောင်းပါပဲ။ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရတာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ရသလိုပါပဲတဲ့။ အဲဒီစာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဖတ်ရတဲ့အခါ မိတ်ဆွေဟောင်းနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ရသလိုပါပဲတဲ့။ မျက်စိကန်းရင်တစ်စုံတစ်ယောက်ပဲ နစ်နာရပေမယ့် ဦးနှောက်အသိကန်းသွားရင်

တော့ မျိုးဆက်တစ်ခုလုံး နစ်နာရပါတယ်တဲ့လေ။

ကျွန်မသမီးလေး မကြာခင် အရွယ်ရောက်တော့မှာဆိုတော့ စိတ် တွေပူ၊ ရင်တွေလေးနေရပါပြီ။ ခုပဲ အသက်က ဆယ်နှစ်ရှိနေပြီ။ သူများတကာရဲ့ သားသမီးတွေကိုဆိုရင်လည်း နိမ့်ချခဲ့ခြားပြီး မဆက်ဆံရပါဘူး။ ဝဋ်လိုက်မှာ စိုးတာကြောင့် ကံသုံးပါးကို စောင့်ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားတတ်ခဲ့ပါတယ်။ မဟုတ်ရင် ‘သူ့မှာ သမီး မိန်းကလေးရှိနေတာကို ကြည့်နေပါ။ တွေ့ပါလိမ့်မယ်’ ဆိုတာမျိုး။

ရော့.....သမီးစာတွေဖတ်ဆိုပြီး ရွှေသွေးစာစောင်တို့ဘာတို့ ပေးဖတ်ခိုင်းရ၊ ရှင်းပြရနဲ့။ ဆဲဆိုတတ်သူတွေနဲ့လည်း မပေါင်းသင်းခိုင်းပါဘူး။ လူလိမ္မာသား ယဉ်ပါး၊ လူမိုက်သား ရမ်းကားတဲ့။ ကိုယ်အမူအရာ ကြမ်းတမ်းရင် အဖယုတ်လို့တဲ့၊ နှုတ်အမူအရာ ကြမ်းတမ်းရင် အမိယုတ်လို့တဲ့။

ကျွန်မက ဆယ့်ငါးခန်းတွဲ အိမ်တန်းလျားမှာ ငှားနေရသူပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းဆိုပေမယ့် ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မက သူစိမ်းတွေပါပဲ။ အိမ်ထောင်သည်မို့ အိမ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စအလုပ် မအားလပ်တာတွေရယ်၊ ပရဟိတအသင်းအဖွဲ့ တစ်ခု၊ နှစ်ခုမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေတာတွေရယ် ကြောင့်ပါ။

မကောင်းမှုပြုလာသူတွေပေါ်မှာလည်း သူ့နေရာမှာ ငါသာဆိုရင် သူ့လိုမလုပ်ဘူးလို့ပဲ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မိပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာက မြည်းတစ်ကောင်နဲ့ သားအဖ နှစ်ယောက်ပုံပြင်လို အဖေစီးတော့လည်း စီးလို့၊ သားစီးတော့လည်း စီးလို့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပုံပြင်က ကျွန်မအတွက် စံပါပဲ။

ကနစ်ဆယ် တောင်မပြည့်သေးဘူးလို့ သူ့အစ်မ တွေပြောသံကြားတာပါပဲ။ ည ၁၀ နာရီ၊ ၁၁ နာရီမှ ပြန်လာတတ်တဲ့ အိမ်ပြန်မိန်းကလေးကို မိန်းမကောင်းမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ညဘက် အိမ်ပြန်မလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုကော။

ကြူကြူစိုး သူ့အခန်းကို ပြန်လာအိပ်ခြင်း၊ မအိပ်ခြင်းကို ကျွန်မကိစ္စမဟုတ်တာမို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ သူ့မှာ အုပ်ထိန်းသူ အမေအစ်မတွေရှိတယ်။ မိသားစုတွေက ကားဂိတ်လမ်းဘေးမှာ ကွမ်းရောင်တာ။

လူချင်းမတူရင် အိပ်မက်ချင်းလည်း မတူနိုင်သလို လောကကြီးလည်း မတူနိုင်ပါဘူး။ ကြူကြူစိုးမှာ မိခင်နဲ့ အစ်မရှိသလို ကျွန်မမှာလည်း ရှိတာပဲလေ။

“အဲဒီကမ်းနားသစ်ပင်တွေဆီမှာ နင်သွားဝယ်ပြန်ပြီလား၊ မြိုင်လေးညို”

“အား.....ကြောက်ပါပြီ မေမေရဲ့”

မေမေမှာ မရွှေအေးတို့ကြားမှာစိုးလို့ ကျွန်မကို ပေါင်ကြောဆွဲလိမ်ပြီး အတွင်းကျိတ်ဆုံးမတော့တာ။ ကျွန်မမှာ နာလိုက်တာလေ။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလို့။ မသရာပါမယ့် စိမ်းပြာပြာအတွက်ကြီး

လူတစ်ယောက်ရဲ့စံကို ရုပ်ရည်ရူပကာ၊ ပညာတတ်တာတွေနဲ့ ကျွန်မ မတိုင်းတာပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်မ လှေ့နံ့စားထစ်ယုံကြည်သတ်မှတ်ထားတာပါ။

လူ သေပေမယ့် နာမည် မသေ သေးသူတွေမှ အများကြီး။ နာမည်က ရွှေထက် တန်ဖိုးရှိပါတယ်လေ။

ကြူကြူစိုးက ကျွန်မရဲ့ ခေါင်း ရင်းကပ်လျက် အခန်းကပါ။ ဘယ်ရွာကဆိုလား။ အသက်

တာ မိခင်မေတ္တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့။

ကျွန်မကလည်း ကျွန်မမေမေဆပ်ပြာတောင့်ဝယ်ခိုင်းတာကို ဩဇာစေ့တောက်ပျက်မှာစိုးလို့ မရွှေအေးတို့ဆိုင်ကို လှစ်ခနဲပြေးပြီးဝယ်ပေးလိုက်မိတာ။ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးက နည်းနည်းဝေးသလို သက်သာဆိုင်ကလည်းမဖွင့်။

ညရောက်တော့ ပေါင်တွင်းကြောဆွဲလိမ်ခံရတဲ့ ကျွန်မမှာအနာ ခိုနံကြောင့် အိပ်မပျော်။ မမကြီးနဲ့ ကျွန်မက အိမ်ရှေ့အခန်းမှာ အတူတူအိပ်ရတာမို့ ကျွန်မ ပေါင်ကြောဆွဲလိမ်ခံရတဲ့ဒဏ်ရာကို ဆေးလိမ်းပေးပါတယ်။

“မေမေပြောတဲ့ ကမ်းနားသစ်ပင်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် မမ၊ ကမ်းဆိုတာကကော ချောင်းကမ်းနားလား၊ ပင်လယ်ကမ်းလား၊ သစ်ပင်ကကော သမုဒ္ဒရာနားက သစ်ပင်လား”

မမကြီး ခင်လေးညိုက ကျွန်မထက် ဆယ့်ငါးနှစ်ကြီးပါတယ်။ သူက ဘွဲ့ရပြီးတော့ ပညာရေးဝန်ထမ်းလုပ်နေပါပြီ။ မမကြီးက အရမ်းလှတာပဲလေ။

“ကမ်းနားသစ်ပင်ဆိုတာ ရေမျောကမ်းတင်ဖို့ အချိန်အခါမရွေး တဲ့အကြောင်းကို တင်စားပြောတာ ညီမလေးရဲ့”

ရေမျောကမ်းတင်တဲ့။ ခြောက်တန်းကျောင်းသူ ကျွန်မမှာ ခေါင်းတွေချာချာလည်သွားရပါပြီ။ ကမ်းနားသစ်ပင်ကိစ္စက မရှင်းသေး။ ရေမျောကမ်းတင်ကိစ္စက ပါလာပြီ။ ကျောင်းမှာ သူများတွေပြောတာ ကြားဖူးတာက ကမ်းနားသစ်ပင်ဆိုတာ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်တဲ့လေ။

‘ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်ကြီးတွေ × လေတိုးတိုင်း × × ×. × ယိမ်းနွဲ့လို့နေ’ ဆိုပြီး သီချင်းတွေတောင်ဆိုနေကြသေး။

“မရွှေအေးတို့က ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိရတဲ့သူတွေလေ၊ သူတို့က အိမ်ငှားပြီးနေကြတော့ ဘယ်တော့ပြောင်းသွားမယ်မှန်းမသိရဘူးလေ၊ ပြီးတော့ မေမေက ညီမလေး သူတို့ဆိုင်ကိုသွားရင် အတုမြင်၊ အတတ်သင်မိမှာစိုးလို့ ဈေးသွားမဝယ်စေချင်တာပါ။ မေမေက ညီမလေးကို မုန်းနေလို့ အခုလို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကွမ်းယာရောင်းတာက အဖြူထည်မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့”

အဖြူထည်မဟုတ်တာ ဘာလဲ။ လာပြန်ပြီ ပဟေဠိ။ ကျွန်မ မေးခွန်းတွေမေးမယ်ဆိုတော့ မမကြီးက ကျွန်မရဲ့နှုတ်ခမ်းကို သူ့လက်ညှိုးလေးနဲ့ပိတ်ကာပြီး.....

“အိပ်ကြစို့ ညီမလေးရယ်၊

ညီမလေး အရွယ်ရောက်လာခဲ့ရင်လေ ညီမလေး အခုသိချင်နေတဲ့ ကိစ္စတွေရဲ့အဖြေကို သူ့အလိုလိုသိလာလိမ့်မယ်။ မရွှေအေးတို့ အကြောင်း ဒီလောက်ပဲပြောတာကောင်းပါတယ်။ သူတစ်ပါးအကျိုးပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို

ရေမျောကမ်းတင်တဲ့။
 ခြောက်တန်းကျောင်းသူ
 ကျွန်မမှာ
 ခေါင်းတွေချာချာလည်
 သွားရပါပြီ။
 ကမ်းနားသစ်ပင်ကိစ္စက
 ဖရှင်းသေး။
 ရေမျောကမ်းတင်ကိစ္စက
 ပါလာပြီ။
 ကျောင်းမှာသူများတွေပြောတာ
 ကြားဖူးတာက
 ကမ်းနားသစ်ပင်ဆိုတာ.....

မပြောနဲ့၊ မကြံနဲ့၊ မလုပ်နဲ့တဲ့ ညီမလေးရဲ့၊ ကာလဝိပါက် နောက်ပိုးတက်တဲ့၊ ငရဲကြီးတတ်တယ်”

ပြောပြီး မမကြီးတစ်ယောက် မေတ္တာသုတ် ရွတ်နေပါတော့တယ်။ ကျွန်မလေ ဉာဏ်မမီတဲ့ ပုစ္ဆာတွေ တစ်ပုံကြီး။ ကြီးလာရင် သိလာလိမ့်မယ်တဲ့။ ဘယ်အရွယ်ကိုပြောတာပါလိမ့်။ မရွှေအေးတို့ သဘောကောင်းတာ ကျွန်မအမြင်ပဲ။ တစ်ခါတလေ ဆီးထုပ်တွေ၊ နေကြောစေ့တွေတောင်ကျွေးကြသေး။ မေမေမသိအောင် ဝှက်စားခဲ့ရတာ။ မရွှေအေးရဲ့မျက်နှာက အမြဲတမ်း သနပ်ခါးတွေ ပွေးပြီးမွှေးနေတာ။ ကွမ်းစားလို့ပါးစပ်တွေရဲ့နေတာကို ကျွန်မ မနှစ်သက်လှပေမယ့် မရွှေအေးစိတ်သဘောထားကောင်းလို့သာ။ မမကြီးကလည်း မေမေ့နည်းတူ မရွှေအေးကို မနှစ်သက်ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ မရွှေအေး စိတ်သဘောထားကောင်းလို့သာ သူ့ဈေးဆိုင်မှာ ယောက်ျားလေးတွေ၊ ဈေးဝယ်တွေ တရုန်းရုန်းရှိနေတာပေါ့။

ဖေဖေတာဝန်ကျရာ လားရှိုးမြို့ကို ရောက်လာရတော့ ရန်ကုန်မြို့ကို လွမ်းလိုက်တာ။ ရန်ကုန်နဲ့ လားရှိုးက ဆီနဲ့ရေလို။ လားရှိုးအထက်တန်းကျောင်းမှာ ဆယ်တန်း ဖြေနေတဲ့အချိန်မှာ မမကြီးလည်း အိမ်ထောင်ကျပါပြီ။ အပျိုကြီးပဲလုပ်

တော့မယ်ဆိုတဲ့ မမအမျိုးသားက မော်လမြိုင် အဏ္ဏဝါသိပ္ပံကနေ ဘွဲ့ရထားတော့ မမကြီးမှာ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး သျှောင်နောက်တကောက်ကောက် လိုက်ပါရပါပြီ။

လားရှိုး အအေးလှိုင်းဖြတ်တဲ့ အခိုက်မှာ ဖေဖေ လေဖြတ်ပြီးအိပ်ရာထဲလဲချိန်မှာ မေမေက ဖေဖေအတွက် ပြုစုစောင့်ရှောက် လျှော်ဖွပ်နေရတာကြောင့် ကျွန်မ စာမေးပွဲမဖြေဖြစ်တော့ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ကျကာစ မမကြီးကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင်။ အကြောင်းအရာတိုင်း မမကြီးကို အသိမပေးဖြစ်တော့ပါ။

ဖေဖေ ဆေးပင်စင်ယူပြီး နှစ်လအကြာမှာပဲ ဆုံးပါးသွားတာမို့

မမကြီးတစ်ယောက်
မေတ္တာသုတ်
ရွတ်နေပါတော့တယ်။
ကျွန်မလေ
ဉာဏ်မမီတဲ့
ပုစ္ဆာတွေ တစ်ပုံကြီး။
ကြီးလာရင်
သိလာလိမ့် မယ်တဲ့။
ဘယ်အရွယ်ကို
ပြောတာ ...

‘ကဲ.....တို့သားအမိပဲ ပင်စင်ငွေလေးနဲ့ လားရှိုးမှာ အိမ်ခန်းလေးငှားနေရင်း တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ရှာစားကြတာပေါ့’ဆိုပြီး နှစ်နှစ်ကျော်လောက် ရုန်းကန်အပြီးမှာ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။ မေမေက သူ့မွေးရပ်ဇာတိ ရန်ကုန်ပဲပြန်တော့မယ်ဆိုပြီး ကျွန်မတို့ကို လားရှိုးမှာပဲ ထားခဲ့ပါတော့တယ်။ ရန်ကုန်က အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုး၊ အဘွားတွေအတွက် မေမေက အားဆေးပါပဲ။

ကျွန်မသမီးလေးကို အင်းစိန်ဆေးရုံမှာ ပြန်မွေးတော့ မပြန်ခိုင်းကြတော့တဲ့အထိ အဘိုး၊ အဘွားတွေက ကျွန်မကို ချစ်ရှာပါတယ်။ ကျွန်မအမျိုးသားက လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့ အဝေးပြေးကားမောင်းရတဲ့သူ။ ရန်ကုန်လမ်းကြောကို မမောင်းရဲရှာသူ။ ဒါနဲ့ပဲ ငွေစော်နံ့ ပြန်လိုက်ဦးပေါ့။

ရန်ကုန် ဂျပင်နာဆေးရုံမှာ ချက်မြှုပ်ခဲ့ရတဲ့ကျွန်မ လားရှိုးမှာ ခြံတွေ၊ အိမ်တွေဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတဲ့အတွက် အိမ်ခန်းငှားနေပါတယ်။ အိမ်ခန်းတန်းလျားဆိုတာကလည်း ဒီတန်းလျားမနေချင်လို့ အခြားတန်းလျားတစ်ခုဆီ ငွေပြောင်းပြီး နေပြန်တော့လည်း ပြဿနာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု။

အရှုပ်ထဲမှာ ရှင်းအောင်နေပြန်

တော့လည်း ပြဿနာတွေ တစ်ခု
ပြီးတစ်ခု မပြီးဆုံးနိုင်တဲ့ သံသရာ
ခေါင်းသည်တွေပါပဲ။ ကိုယ့်တရား
လေးနဲ့ ကိုယ်နေပြန်တော့လည်း
အလကား ဘဝင်မြင့်နေတာတဲ့။
ရောပြန်တော့လည်း နောက်ကွယ်
မှာ ငပေါကြီး၊ ရူးနေတာတဲ့။ မြည်း
တစ်ကောင်နဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်
ပုံပြင်လို သားစီးတော့လည်း စီးလို့၊
အဖေဖြစ်သူ စီးတော့လည်း စီးလို့၊
မစီးတော့လည်း မစီးလို့၊ ဒါပါပဲ
လေ။

ဘဝမှာ မုန်တိုင်းချည်းပဲ အမြဲ
ထန်နေမယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်ပါ
မလဲလေ။ မမကြီးဆီကနေ ဖုန်းဝင်
လာပါတယ်။ ညိုရေ မမရဲ့မိတ်
ဆွေမိသားစု တို့လားရှိုး မွေးရေ
ဘဏ်မှာ တာဝန်ကျလို့ ပြောင်း
လာမယ်။ သူတို့သားလေး ချမ်း
မြေ့ဦးက နည်းပညာတက္ကသိုလ်
တက်ရမှာမို့ ကူညီပေးလိုက်ပါဦးတဲ့။

ကလေးတွေက ကျွန်မကိုချစ်
ကြပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ကလေးတွေ
တစ်ဖွဲ့ပေါင်းမိကြတော့ ပရဟိတ
သွေးလှူရှင်အသင်းလေး လုပ်ချင်
တယ်။ လားရှိုးနည်းပညာ၊ ကွန်
ပျူတာ၊ ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံမှာရှိတဲ့ စိတ်
တူသဘောတူ ကျောင်းသားလေး
တွေ တစ်နေ့တစ်ရာနှုန်းနဲ့ တစ်လ
သုံးထောင်စီစုပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း
တွေမှာ အလှည့်ကျ လိုက်လှူမယ်

တဲ့။ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို
အကောင်အထည်ဖော်ပြီး ပဒေသာ
ပင် ထူလိုက်တာများ အံ့ဩဘနန်း။
သွေးလှူဒါန်းပွဲတွေတောင် လုပ်
လိုက်ကြသေး။ ဪ...ဦးဆောင်
ချင်စိတ်၊ ခေါင်းဆောင် နိုင်စိတ်
ရှိကြပါလားရယ်လို့ ချီးကျူးမိတာ
အမှန်ပါ။ အဖွဲ့နာ မည်ကိုလည်း
ဆရာဇော်ဂျီကို လေးစားသော
အားဖြင့် သပြေညိုဆိုပြီး ပေးဖြစ်
လိုက်ကြပါတယ်။

လောကဓံတရား ရှစ်ပါးမှာ
မကောင်းတဲ့လေးပါးက ကျွန်မတို့
အဖွဲ့ဆီကို တိတ်တဆိတ် ဝင်
ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ မြတ်သန္တာပြော
ပြတော့ ကျွန်မ လုံးဝမယုံနိုင်ခဲ့။
နားကြားလွဲခဲ့တယ်လို့ပဲ သဘော
ထားပြီး နောက်ခြောက်လကြာမှ

အဲဒီသွေးကို တစ်ကြိမ်ပြန်စစ်ပြန်
တော့လည်း Positive ပဲ။ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ အဲဒီကလေးက ကာကွယ်
ဆေးမှန်သမျှကို အကြိမ်ပြည့်ထိုး
ထားတာ။ ဒီကြားထဲ အရေးပေါ်လို
တိုင်း အဲဒီကလေးရဲ့သွေး ကထုတ်
မရတော့ ကျွန်မမှာ မချိတင်ကဲ။
ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီကလေးက
မေတ္တာအလှသွေး လှူရှင်အဖွဲ့တွေ
ကတောင် မျက်စိကျကြရတဲ့ အို
သွေးအမျိုးအစား။ မျောက်သွေး
မပါတဲ့သွေး။ ဒီသွေးမှ ဖြစ်ရလေ။

“သူငယ်ချင်း၊ နင် အဲဒီ
လောက် လတွေနှစ်တွေချီပြီး
ထပ်ကာတလဲလဲ သွေးထပ်
စစ်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီ ကလေးဆီ
ကနေ လူသူမသိ ထပ်ကူးနေမှာ
ဘယ်နုယောက်လဲ၊ ကာကွယ်မှု
တွေလုပ်သင့်ပြီ ညို”

မြတ်သန္တာပြောတာ အမှန်ပါ

ပဲ။ ကျွန်မတို့ သွေး လှူဒါန်းပွဲတွေ လုပ်တဲ့ အချိန်မှာ လာလှူပေးသမျှ ကလေးတွေဆီကနေ သွေး ဖောက် စစ်တာမျိုးမလုပ်ဘဲ သွေးအိတ် တွေကိုပဲ သွေးလှူဘဏ်ကို ပေးခဲ့တာပါ။ စစ်ဆေးမှုတွေရဲ့ ရလဒ်အဖြေ ကျွန်မကိုပဲပေးပါ။ ခေါင်း ဆောင်နေတဲ့ အဖွဲ့က ကလေး တွေနဲ့ တိုင်ပင်မယ် ပေါ့။ အခု ကလေးတစ် ယောက်မှာ HIV Positive တွဲ့ လေ။ ဘာလုပ်လို့ ရဦးမှာလဲ။ သူ့မိဘတွေကို အသိပေးတဲ့ အခါ အဲဒီမိ ဘတွေကကော ဘယ်လိုနားနဲ့ နားထောင် ရက်မှာတဲ့လဲ။ ကျွန်မလဲသေ လိုက်ချင်ပါ တော့တယ်။

ကျွန်မ အိပ်ရာထဲလဲ တော့ ချမ်းမြေ့ဦးနဲ့ ကျောင်း သားလေးနှစ်ဦး လာရောက် သတင်းမေးရှာပါတယ်။

“အန်တီနေမကောင်း ဖြစ်နေတာ သိပေမယ့် ပြောမှ ဖြစ်မယ် ထင်လို့ပါ”

ကလေးသုံးယောက် စလုံးကို ကျွန်မ အားယူပြီး ပြုပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ တယ်။ သူတို့အတွက်ပေးနိုင် တဲ့ လက်ဆောင်ကလည်း အပြုံးပဲမို့လေ။

“ပြောပါ သားတို့ရယ်။

အများ အတွက်ဆိုရင် ပြောရမယ် လေ”

ကလေးသုံးယောက် တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း.....

“အဲဒီကောင် စာ အရမ်းကြိုး စားတာ အန်တီ၊ B-Tech ဖြေဖို့ ရက်ပိုင်း လောက်ပဲလိုတော့တာမို့ ပြောလိုတော့မဖြစ်သေးဘူး။ သူက ဘီအီးဂရောင်နေတာ”

“မှန်တာပေါ့ သားရယ်။ လူလိမ္မာသား ယဉ်ပါးလေး ပါ။ အပျော်အပါးကင်းတဲ့ ကလေး ကွယ်၊ ဘယ် လိုများ.....”

ချမ်းမြေ့ဦး သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ပွတ်သပ်နေပါတယ်။ သေချာပါပြီ။ ငိုနေပြီ။ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာကလည်း နီရဲလို့။

“အန်တီ သားတို့ နောက်ဆုံး အခြေအနေ တစ်ခုကို စဉ်း စားမိတာနဲ့ အဖြေမှန်တစ်ခု ကိုရလို့ အန်တီဆီ လူနာ သတင်းလာမေးရင်း ပြောပြ တာပါ”

ကျွန်မသမီးလေးက ချမ်းမြေ့ ဦးတို့ဝယ်လာပေးတဲ့ အိုဗာတင်း ပုလင်းကို ဖွင့် ဖောက်ပြီး ချမ်းမြေ့ ဦးတို့ကို ဖျော်တိုက်ဖို့ နို့ဆီဘူးအဖုံး ကွင်းဖွင့်ဖို့ပြင်ပါတယ်။

“မဖွင့်နဲ့တော့ ညီမ လေး၊ ကိုကြီးတို့ မသောက် တော့ပါဘူး”

ကျွန်မသမီးလေးမှာ နို့ဆီဘူး ကိုင်ပြီး မျက်လုံး လေး ကလယ် ကလယ်။ ချမ်းမြေ့ဦးမှာတော့ တရွိုက် ရွိုက်ငိုနေပါပြီကော။

“အဲဒီနေ့က နို့ဆီ ဘူး ကွင်းတံ ဖောက်ပြီး လုန်

www.burmeseclassic.com

ဖြုတ်လိုက်တာ၊ အဲဒီမှာ ဒီကောင် သံပြားရှုတာ ဟက်တက်ကွဲပဲ အန်တီ၊ ညာဘက် လက်ခလယ် ပေါ့၊ သားတို့ကျောင်း သွားဖို့ဝင် ခေါ်တော့ ကယျာကယာနဲ့ ပလာ စတာ မကပ်ခဲ့ဘူး၊ သားတို့ ဆိုင်ကယ်စီးရင်း အောက်ဂိတ် ကိုဖြတ်ချိန်မှာ ဒီကောင်ကွမ်းယာ ဝါးချင်လာတာတဲ့၊ သားတို့က ကွမ်းစားတာကို မကြိုက်ဘူး အန် တီ၊ ဆရာတော်တစ်ပါးကလည်း ဟောထားတယ်၊ ကွမ်းဝါးသူတွေ ဟာ စိတ်ဂနာမငြိမ်လို့တဲ့လေ၊ မင်း ကွာ ကျောင်းအင်္ကျီဖြူနဲ့ ကွမ်းဝါး တာ မလှပါဘူးကွာ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ညစ်ပတ်တယ်၊ ကျန်းမာရေးဘယ် လိုထိခိုက်တတ်တယ်လို့ ပြောရုံပဲ နို့သေး ဒီကောင် ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်ကနေ ကွမ်းယာဝင်ဝယ်တော့တာ”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ မကောင်းတဲ့ မာရ်နတ်တွေက ကွမ်းယာစားတော့၊ ကွမ်းယာဝယ် တော့နဲ့ ခိုင်းနေသလားမသိပါဘူး”

“အဲဒီကောင် တစ်ဘဝလုံး သေသွားခဲ့ပြီ အန်တီ”

ကလေးသုံးယောက်မှာ တစ် ယောက်တစ်လှည့်ပြောရင်း ယူကျုံး မရ ငိုနေကြပါပြီ။ အချိန်မီ သိခဲ့ ရရင်.....

“သူကလည်း ကွမ်းယာ ယာ

နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို မြန်မြန်လေး၊ ကျောင်းနောက်ကျနေပြီ၊ အရင်ဆုံး ကွမ်းတစ်ယာပေးပါ၊ ပါးစောင်ထဲ ငုံထားမလို့၊ ကျန်တာဆက်ယာပြီး တော့မှ ယူမယ်ပေါ့၊ ဖြစ်ချင်တော့ ကွမ်းယာရင်းနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး အုန်းသီးစိမ်းကိုစိတ်ဖို့ ဓားနဲ့လှီးချ လိုက်တာ လက်ကိုပြတ်ရမိသွား တယ်”

ဘုရား.....ကယ်ပါ။ ကျွန်မ မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ရပါပြီ။ ရင်တွေ တလုပ်လုပ်နဲ့ အသားတွေတဆတ် ဆတ် တုန်နေရတော့တာ။ ကျွန်မ ခေါင်းကိုကျွန်မ လက်နဲ့ထောက်ဖိ ပြီး ထိန်းနေရပါတယ်။

“ဟာ.....အစ်မ ရဲ့လားဆို ပြီး အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့လက်ထဲက ကွမ်းယာတစ်ယာကို အရင်ယူပြီး ပါးစောင်ထဲငုံတာ၊ လက်မဆေးဘဲ ယာပေးတဲ့ကွမ်းကြောင့်လား၊ နို့ဆီ ဘူးဖွင့်တုန်းက ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာထဲကို ကွမ်းယာယူတဲ့အချိန်မှာ သွေးဝင် သွားခဲ့တာလားဆိုတာ သားတို့ စဉ်းစားမိရင်း အခုလို.....”

“ဒါ.....ဒါနဲ့ သား.....သား တို့သူငယ်ချင်း ဝယ်ခဲ့တဲ့ကွမ်းယာ ဆိုင်က ဘယ်ဆိုင်လဲ၊ နောက်ပြီး ကွမ်းယာပေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဆို တာကိုကော.....”

တရားခံက နင်ပဲလို့ လက်

အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ လက်ထဲကကွမ်းယာတစ်ယာကို အရင်ယူပြီးပါးစောင်ထဲငုံတာ၊ လက်မဆေးဘဲ ယာပေးတဲ့ကွမ်းကြောင့်လား၊ နို့ဆီဘူးဖွင့်တုန်းက ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာထဲကို ကွမ်းယာယူတဲ့အချိန်မှာ သွေးဝင် သွားခဲ့တာလားဆိုတာ....

ညှိုးထိုးပြီးပြောရမည်လား။ သွေး လှူရင် အသင်းတည်ထားမိတဲ့ ကျွန်မကို ကြူကြူစိုးတို့ညီအစ်မ ကတော့.....။ ကျွန်မကို ယုန် ကလေးက နားရွက်ထောင် ပညာ ရှိယောင်ဆောင်လို့ ပြောဆိုစောင်း မြောင်းတတ်တာကြောင့် အိမ်ရှင် တွေကတောင် နောက်တစ်ခါ အဲ လိုအပြုအမူတွေ ပြုမူခဲ့ရင် ခြံထဲ ကနေ မောင်းထုတ်ပစ်မယ်လို့ သတိပေးရတဲ့အထိ။ အခုတော့ ဒီ လိုဟာတွေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ရေစက်က ကောင်းမလာနိုင်တော့ပါလား။

ညည ကြူကြူစိုး ပြန်လာ မအိပ်တာတွေကြောင့် သူ့အစ်မ တွေ ကျိတ်ဆူနေတာ။ ကြူကြူစိုး ရဲ့ရည်းစားက သုံးဘီးမောင်းတာ တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ မူးယစ်ဆေး

ဝါးမှုနဲ့ နှစ်ခါ။ သုံးဘီးက လူကို တိုက်မိလို့ တစ်ခါ ထောင်ကျမှူး တယ်တဲ့လေ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ရာဇဝင်တွေ။ ဒီလိုလူတွေနဲ့ကျွန်မ တစ်ခြံတည်း၊ တန်းလျားတစ်ခု တည်းမှာ အတူနေနေရတာ။ ည ကားတွေက ညနေ ၆နာရီမှာ အားလုံးထွက်ပြီးရင် အောက်ဂိတ် ကြီးတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းလို့။ လူ တိုင်း အိမ်ပြန်၊ ဆိုင်သိမ်းကြပြီ။ အဲဒီ အချိန်ကနေ ည ၁၁ နာရီ အထိ ကြူကြူစိုးစိုး အိမ်ပြန်မလာ သေးဘဲ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။

မြတ်သန္တာကို ရင်ဖွင့်မိတဲ့ အခါ.....

“တန်းညိုလို့မရဘူးနော် သူ ငယ်ချင်း၊ အဆင့်အတန်း၊ ပတ် ဝန်းကျင်အခြေအနေချင်း မတူဘူး၊ နင့် ကိုတောင် သူတို့တွေက အသရေပျက်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်ဆိုပြီး အသံကောင်းဟစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ၊ နင်ဘယ်လိုသွေးစစ်ခိုင်းမှာ လဲ၊ နောက်ပြီးတော့ နင်စဉ်းစား နော်၊ ကောင်လေးဆိုမှာ နဂို ကတည်းက Positive ဖြစ်ပြီးသား ဟာကို ကြူကြူစိုးစိုး အကူး ခံခဲ့ရတယ်ဆိုရင်ကော၊ ပေါက်ပင် ဘာကြောင့်ကိုင်းရတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ”

ဟုတ်တာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်တာ ပေါ့။ ဘာလို့ ဒီလိုနှစ်ဖက်အတွေး

မျိုး ကျွန်မ ဘာကြောင့်မတွေးမိ တာပါလိမ့်။ သွေးစစ်ကာနီးမှာ ကောင်လေးကို ညာညာပြောပြီး သွေးထပ်ထုတ်စစ်နေရတာတွေ အတွက် ကောင်လေးကို သနားလှ ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဖွင့်ပြောခြင်းနဲ့ လျှို့

ဝှက်ထားခြင်းရဲ့ အကျိုးဆက်က ကော.....

ကမ္ဘာနဲ့အဝန်းမှာ တစ်မိနစ် ကို HIV ပိုးကူးစက်ခံရတာ လူဦးရေ အယောက်(၂၀၀)တဲ့။ ဒီနှုန်း အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မတို့အလှည့်က ဘယ်တော့လဲ။ သွေး...သွေး အိပ်မက်ဆိုးတွေ။ ခုချိန်မှာ ကျွန်မ သွေးလျှူနေပေမယ့် ဘယ်တော့ များ ကျွန်မတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အခြားသွေးတွေဝင်ရောက်လာမှာ ပါလိမ့်။ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံက နံပါတ် (၁) HIV အများဆုံး ကူးစက် ခံနေရတာတဲ့။ ဒုတိယက ထိုင်းနဲ့

တတိယက မြန်မာနိုင်ငံတဲ့လေ။ ဟိုတလောက မေမေ ကျွန်မ ဆီ ဖုန်းဆက်ပါသေးတယ်။ အရင် တုန်းက နေခဲ့ဖူးတဲ့ ဝန်ထမ်းရိပ် သာကို သွားလည်ပတ်သေးတယ် တဲ့။ အရမ်းဆော့တဲ့ ကျွန်မကို တောင် သတိပေး မေးနေကြသေး သတဲ့လေ။

“မရွှေအေးနဲ့အတူ သူ့ဆိုင် မှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေသမျှ လူ ပေါင်းစုံကို ဒီဆယ်နှစ်ကျော်အတွင်း မတွေ့မမြင်ရတော့တာဟာ လူ သားအရင်းအမြစ်တွေ ဆုံးရှုံးကုန်ရ တာပဲ သမီးရယ်”

ဒါပေမဲ့ မေမေရယ် သူတို့က ဘဝသစ်မှာ ခန္ဓာတစ်ခု အသစ်ရ သွားခဲ့ပါပြီ။ သေသူထက် ရှင်သူ ရဲ့ ဒုက္ခက ပိုဆိုးပါတယ် မေမေ ရယ်။ နာမည်ကောင်းတော့ မကျန်ရစ်ခဲ့ကြဘူးပေါ့လေ။

“မေမေကတော့ မရွှေအေး ရဲ့အကြောင်းကို တာဝန်ကျေစွာနဲ့ သမီးငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောဆို ဆုံးမနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အခု သမီး လေးမွေးထားရတဲ့အတွက် အိမ် အနီးခန်းက ကမ်းနားသစ်ပင်ရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မသမီးလေး နားလည်အောင် ဘယ်ကနေဘယ် လို စပြောပြရမှာပါလိမ့်”

နင်းစက် (လာရီ)

အောင်ကျော်ပွဲ

အမှိုက်ဘရူ

ဆောင်းခွဲခြင်း

အပိုက်အပိတ်အဖွဲ့အစည်း

အောင်ကျော်ပြုံး

အာရတီဆိုတဲ့စကားရှိတယ် အမေ။ သူ့ရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်က မကောင်းမှုမဖြစ်အောင် စိတ်ဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် မင်္ဂလာတစ် ပါးလို့ ဆိုထားတယ်။ သားရဲ့ မကောင်းမှုတွေ၊ အထူးသဖြင့် အမေရဲ့အပေါ်မှာ ထားရှိခဲ့တဲ့ သား ရဲ့မကောင်းမှုတွေ၊ မင်္ဂလာမထိုက် တဲ့အထဲမှာတော့ သားလည်း တစ် ယောက်အပါ အဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ် အမေ။

ဤလောက၌ ဇနီးမယား ထက် ကောင်းမွန်သောသူ တစ်ဦးရှိသည်။ ထို သူသည် မိခင်ဖြစ် သည်တဲ့။ လီယိုပို ရှက်ဖာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးက ပြောခဲ့တာပါ။ အဲသည် လောက်

ကောင်းမွန် မြင့်မြတ်တဲ့ အမေ ကိုမှ..... ဟုတ်ပါတယ်။ အမေ ကိုမှလေ.....

ပြဿနာတွေရဲ့ အများစုတွေ ဟာ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ ပြု လုပ်လိုက်တဲ့ အခြေအနေတွေက နေ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ အမေ။

အမေနဲ့သား ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာမှာ အဓိကတရားခံက တော့ သားပါ အမေ။ အမေ့ကို

သားအနေနဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မစော်ကားမိပေမယ့်လို့ သည် ပြဿနာကြောင့်ပဲ စော်ကားမိ သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတာကတော့ အမှန်ပါ။

မိဘပြစ်မှား အပါယ်လား။ မိဘစော်ကား ငရဲသွား၊ မိဘ တော်လှန် ဘုံနိမ့်စံ၊ မိဘမကြည် ဖြူ ခွေးနဲ့တူ၊ ဒါတွေကို သိပါ လျက်နဲ့ အမေရဲ့အပေါ်မှာ သား မိုက်လုံးကြီးခဲ့ပါတယ် အမေ။

အမေဆိုတာ ခင်ပွန်း ကြီးဆယ်ပါးမှာ တစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါး ထဲမှာပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြစ်မှား ကျူးလွန်မိခဲ့ ရင်တော့ အဲသည်သူ အဖို့ သျှောင်မီးထွန်း ရာခဲ့ရင်တောင် တစ် သက် ပြောင်နိုင်ဖွယ် မရှိတော့ပါဘူး အမေ။

www.burmeseclassic.com

အမေပြောဖူးတယ်လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆင့်အတန်း မြင့်အောင်လုပ်တဲ့သူကို မိမိပြုလုပ် ထိုက်တဲ့ ကံတရားတွေကလည်း ဘယ်သောအခါမှ ကြည့်မနေဘဲ အဆင့်အတန်းမြင့်အောင် လုပ်ပေး ဘတ်တယ်ဆိုတာ။ သည်စကား ဆွကို သားအနေနဲ့ ဘာ ကြောင် များ မေ့ခေါက်ထားရပါလိမ့် အမေရယ်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ပြဿ နာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမေသာ သက် ရှိထင်ရှား နဲ့နေခဲ့မယ်ဆိုရင် မိခင်တို့ရဲ့ နှလုံးသားချစ်ခြင်းတွေနဲ့ အတူ သားကို စူးစိုက်စွာနဲ့ ကြည့်လို့ သည်ကိစ္စမှာ “ပြီးခဲ့ ဘာ တွေလည်း ပြီးသွားခဲ့ပြီပဲ သားရယ်၊ ဘာလုပ်လို့ရတော့ နာတဲ့လဲ၊ တစ်ကနေပြန်ပြီးစရုံရှိ ဘာပဲပေါ့”

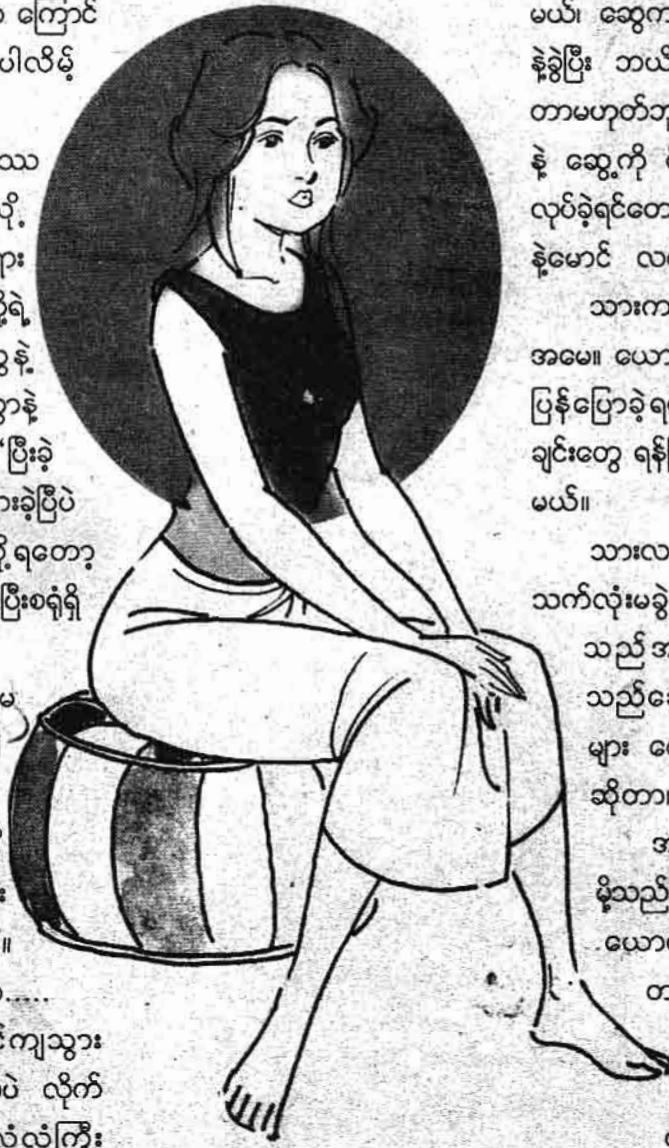
သည်လိုမျိုး အမေ ခြာလာမှာကို သားယုံပါ ဘယ် အမေ။

အရာရာတိုင်းကို စိတ်ရှည် ရှည်ထားပြီး ခြောက်တတ်တဲ့ အမေ။ ခုတော့ ဖြင့် အမေရယ်.....

သား အိမ်ထောင်ကျသွား တော့ ယောက္ခမအိမ်မှာပဲ လိုက် နေရတယ်။ ဝေးဝေးလံလံကြီး

လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်လမ်း၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲမှာပါ။ အမေအိမ် နဲ့ဆိုရင် လေးငါးခြောက်အိမ် လောက်ပဲ ခြားပါတယ်။

ကနဦးအစကတော့ သားက လည်း ယောက္ခမအိမ်မှာ ဘယ်နေ ချင်ပါ့မလဲ။ ယူထားတဲ့မိန်းမကို

တောင်မှ သားတို့အိမ်မှာလိုက်နေ ဖို့ ပြောပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ သူ့ခမျာကလည်း မွေးထားတာ သည်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ လည်း.....

“ဆွေ့ကိုချစ်ရင် ဆွေ့တို့အိမ် မှာပဲ ဆွေ့တို့နဲ့အတူ မောင်နေရ မယ်၊ ဆွေ့ကတော့ ဆွေ့မိဘတွေ နဲ့ခွဲပြီး ဘယ်အိမ်မျိုးမှာမှ နေချင် တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောထားပါလျက် နဲ့ ဆွေ့ကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်အောင် လုပ်ခဲ့ရင်တော့ အဲဒီနေ့ဟာ ဆွေ နဲ့မောင် လမ်းခွဲတဲ့နေ့ပဲ”

သားက ယောက်ျားလေးပါ အမေ။ ယောက်ျားစိတ်တွေနဲ့အတူ ပြန်ပြောခဲ့ရင်တော့ လင်မယား ချင်းတွေ ရန်ဖြစ်တာပဲ အဖတ်တင် မယ်။

သားလည်း အမေတို့နဲ့ တစ် သက်လုံးမခွဲဘဲ နေချင်ပါတယ်။ သည်အမေ၊ သည်သား၊ သည်ချွေးမ ဘယ်လောက် များ ပျော်စရာ ကောင်းမလဲ ဆိုတာ။

အဖေဆုံးခဲ့တာ ကြာပြီ မို့သည်အိမ်ကြီးမှာ အမေတစ် ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ တာ မဟုတ်လား။ သား ရဲ့ အောက်က ကျန် တဲ့သား နှစ်ယောက် ကျပြန် တော့ လည်း

တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် နဲ့ အမှုထမ်းနေကြတာ။

မိန်းမအိမ်မှာသာ လိုက်နေရ တယ်။ တစ်စက်ကလေးမှ ပျော် တယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး အမေရယ်။ သည်အကြောင်းတွေကို အမေ့ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ရင်လည်း အမေက ပြော ဦးမှာပဲမဟုတ်လား။ “သားက လူ ပျိုလူလွတ် မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ ပြီပဲဥစ္စာ၊ ပျော်ရာမှာမနေရ၊ တော် ရာမှာသာ နေရမယ်တဲ့သားရယ်”

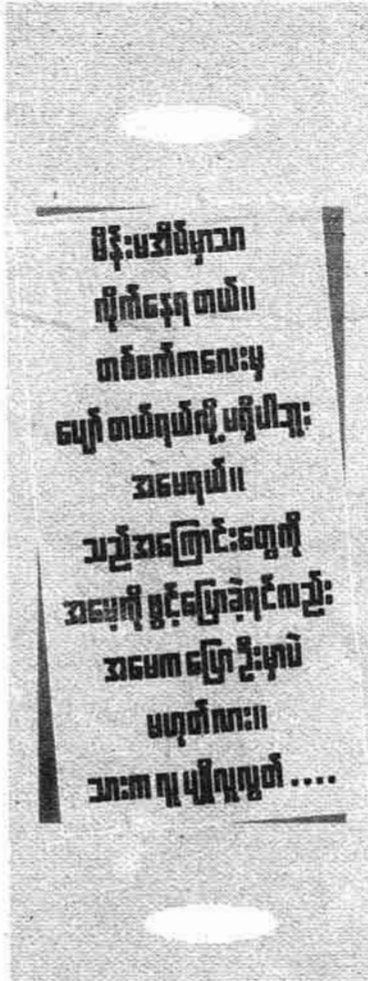
အမေ့ရဲ့ နှစ်သိမ့်လာတဲ့ စကားတွေရဲ့အောက်မှာပဲ အကြိမ် ပေါင်းများစွာနဲ့ သားပြောချင်တဲ့ စကားတွေက ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့ရတာ သားကိုယ်တိုင် အသိဆုံးပါ အမေ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ပြော မယ့်သာ ပြောရတာပါ။ ဆိုမယ့် သာဆိုရတာပါ။ ဆွေတို့အသိုင်း အဝိုင်းကနေ သားထွက်လို့ မရပါ ဘူး။

ဆွေ့သံယောဇဉ်လည်း ပါ တာပေါ့ အမေရယ်။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ မီးလိုပဲပဲ။ သူလောင်ပြီဟေ့ဆိုရင် ပတ်ဝန်း ကျင်ဆိုတာကို ဘာမှန်းတောင်မှ

မသိတတ်တော့ပါဘူး။ ဆွေက လည်း သားချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး ယူထားတဲ့မိန်းမပဲ လေ။

ဆွေတို့အိမ်ကနေ သားကို ထွက်လို့မရအောင် သူတို့မိသားစု တွေက အခွင့်အရေးတွေ ပေးထား ကြပါတယ် အမေ။

ဆွေတို့အိမ်မှာကတော့ သား ဟာ မင်းသားလေးပါပဲ။ ခြေမွေး မီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်

ရအောင်လို့ ယောက္ခမတွေက သာ ကိုထားကြပါတယ်။

ခေါ်တာတောင်မှ သားထဲ အမေရယ်။

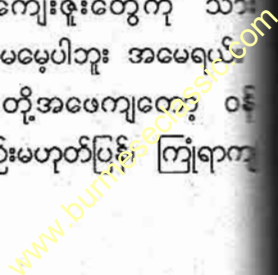
တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အမေ တို့စရိုက်နဲ့ ဆွေတို့မိသားစုစရိုက် တွေက တူကြတာတွေမဟုတ်ပါ ဘူး။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဆီ တာ သူ့ရဲ့အတွေးအခေါ်၊ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်၊ သူ့ရဲ့ ပေးဆပ်ခြင်းတွေ ကနေ ဖြစ်ပေါ်လာရတာပါ အမေ။

သားရဲ့အဖေက ဝန်ထမ်းဖြစ် ခဲ့လေတော့ မြင်မြင်သမျှကို စည်း မျဉ်းစည်းကမ်းတွေနဲ့အတူ ပြောချင် ဆိုချင်၊ လုပ်ချင်၊ ကိုင်ချင်တယ်။ ဒုခဲသည်အထဲမှာ အမေလည်းပဲ တယ်၊ သားလည်းပါခဲ့ပါတယ်။

အဖေ့ရဲ့စည်းကမ်းကြီးမှုတွေ ရဲ့အောက်မှာ နေခဲ့ရလို့ သည်လို မျိုး၊ သည်လိုအခြေအနေတွေနဲ့ လူ့အောက်မကျအောင် နေနိုင်ခဲ့ တာမဟုတ်လား။ နေ့ဖို့နဲ့ညစာကို ခွဲခြားသုံးသပ်ပြီး လောကရဲ့ အလယ်မှာ မျက်နှာမငယ်ရအောင် လို့ သားတို့၊ အမေတို့ကို စည်း ကမ်းရှိစွာနဲ့ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ အဖေ့ရဲ့ကျေးဇူးတွေကို သား တစ်သက်မမေ့ပါဘူး အမေရယ်။

ဆွေတို့အဖေကျတော့ ဝန် ထမ်းလည်းမဟုတ်ပြန်၊ ကြုံရာကျ

ခန်းနဲ့ လွယ်ရာကိုလုပ်နေတဲ့သူတွေ။ စည်းကမ်းမရှိလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေ့ထက်စာရင်တော့ စည်းကမ်းပိုင်းမှာ ပိုပြီးအားနည်းနေတယ် အမေ။

ပြီးတော့ ယောက္ခမကြီးကိုယ်တိုင်က နေစောင်းလာခဲ့ရင် လေတောင်းတာကို အချက်ပြလိုအများကြီးမဟုတ်တောင်မှ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် နည်းနည်းပါးပါးလေးမော့ပြီးမှ အိမ်ရှိရာကို ပြန်လာတတ်တယ်။

အိမ်ပြန်လာပေမယ့် သူ့မိသားစုတွေကို ဆူတာပွက်တာမရှိ သလို သားကိုတောင်မှ ရယ်ရယ် ပြုံးပြုံးနဲ့ ဆက်ဆံတယ် အမေ။ သူလည်း သူ့လွတ်လပ်မှုတွေနဲ့အတူ သူ့

မိသားစုတွေလည်း သူ့လွတ်လပ်မှုနဲ့သူပေါ့။

လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဆင်ခြင်တဲ့တရားတွေ နည်းပါးပြီး အရမ်းကြီးလွတ်နေခဲ့ရင်တော့ တစ်ခုခုမှာလပ်နေမှာပါပဲ။ ဒါက ထုံးစံပါပဲ အမေ။

သားတို့မိသားစုက စည်းကမ်းအောက်မှာ နေခဲ့ကြတော့ သူတို့မိသားစုတွေနဲ့ စရိုက်ချင်း၊ စည်းကမ်းချင်းတွေကတော့ ကွာခြားရမှာပါပဲ။ သားရဲ့ယောက္ခမကြီးက

ကြုံရာကျပန်း လုပ်နေပေမယ့် အသုံးအဖြုန်းကတော့ သိပ်မကြီးလှပါဘူး။ ပြောစရာရှိတာက အရက်သောက်တာတစ်ခုပါပဲ အမေ။

ယောက္ခမ အမကြီးကတော့ နေ့ဖို့ညစာတောင်မှ ချန်မထားပါဘူး။ အခုရခဲ့ရင် အခုချက်ချင်း ကောက်ဝါးပစ်လိုက်တယ်။ သားရဲ့မဆွေလည်း သူ့အမေအတိုင်းပါပဲ။ အတော့်ကိုမှ အသုံးအစွဲ ရက်စက်တဲ့သူတွေ။ သည်ကြားထဲက နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးနဲ့ကလည်း မလွတ်ပြန်ဘူး။ ပြောလိုက်တော့လည်း “စီးပွားရေးကို အောင်မြင်အောင် ဖြတ်လမ်းကနေ လိုက်နေတာ”တဲ့။ အံ့ပျို အမေရယ်။

ခုတော့ဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး

မထိုးတော့ပါဘူး။ ဆိုင်ရာကနေ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လုပ်လိုက်ပြီပဲ။ ကောင်းတယ် အမေ။ ခုတော့ဖြင့် မီးဆိုတာကို ပူရ ကောင်းမှန်း သိသွားပြီလေ။ နောက် ဆုံးမှာတော့ သူတို့သားအမိ နှစ် ယောက်ရဲ့ အရှုပ်ထုပ်က သား ခေါင်းပေါ်ပဲ ကျလာတယ်။

ကျလာတယ်။ သူတို့မှ သူ တို့ကိုစွဲကို မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲကိုး။ သူ တို့သားအမိတွေ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးထိုးတုန်းက သူများ ဆီကနေယူ ထားတဲ့ အကြွေးတွေ သုံးသောင်း လောက်ရှိသတဲ့ အမေ။ သား လည်းပဲ လတိုင်းရတဲ့ လခကို မဆွေဆီ မှန်မှန် ပြန် အပ် နေတာ ပါပဲ ။ မလောက်ဘူး။ မငဘူးလို့ ညည်း နေတာ အခုမှ အဖြေထွက်တော့ တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့သား အမိတွေရဲ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင် တဲ့အတွက် အမေ့ဆီကိုပဲ သားလာ ခဲ့ရတယ်။ အမေ့အကြောင်းကို သားအသိဆုံးပါ။ မဟုတ်တာမှန် ခဲ့ရင် လုံးဝဆို လုံးဝ အားမပေး တတ်တဲ့အမေ၊ အဆိပ်ပင်ကို ရေ မလောင်းတတ်တဲ့ အမေ။

ဆွေပြဿနာတွေကို ဘယ် လိုပဲ တင်ပြတင်ပြ အမေက လက်

မခံခဲ့ပါဘူး။ သည်တော့လည်း အမေနဲ့သား စကားအကြီးအကျယ် များခဲ့ရတယ်။ အမေ့စိတ်ကိုသားက သိထားလေတော့ ပြောချင်ရာ တွေပြောပြီး ကိုယ့်အိမ်ရိုရာကိုပြန် ချလာတယ်။ သည်အချိန်မှာ သား ကိုရိုက်ဖို့ သားနောက်ကနေ တုတ်

တစ်ချောင်းကိုင်ဆွဲပြီး အမေပြေး လိုက်လာတယ်လေ။

ဒါကို သားယောက္ခမကြီးက မြင်တော့ သမက်ကို မနာစေချင် တဲ့ သဘောနဲ့ နီးရာတုတ်ကို ကောက်ကိုင်လို့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ အမေ့ကိုရိုက်ထည့်လိုက်တာ။ သား မမြင်ရက်ပါဘူး။ ယောက္ခမရဲ့ လက်စလက်နကလည်း ပြင်းလေ တော့ ဓွေခနဲလဲ ကျသွားပြီး

အသက် ပျောက်ခဲ့ရတယ်။ သား ဘာလုပ်မှမှာလဲ အမေ တစ်ဖက်ကကြည့်တော့ အမေ တစ်ဖက်ပြန်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ကိုယ့် အပေါ်ကောင်း ရှာတ ယောက္ခမ။ သားကစလိုက်တ ပြဿနာကြောင့် အမေလည်း ဒုက္ခ ရောက်၊ သားလည်းဒုက္ခရောက် ယောက္ခမကြီးလည်း ဒုက္ခရောက် ပေါ့။

ဒေဝဒတ်လို မိုက်တာ က တစ်မျိုး၊ အင်္ဂုလိမာတ တို့ မိုက်တာက တစ်မျိုး သားမိုက်တာကလည်း တစ်မျိုးပါပဲ အမေရယ်။ အမေဆိုတာ သားရဲ့ရဲ့အင် အား၊ အမေဆိုတာ သားတို့ရဲ့ ဉာဏ်ပညာ၊ အမေ ဆိုတာ သားတို့ရဲ့ မေတ္တာပင် လယ်။

ဒါတွေကိုမှ ပေါ့တီးပေါ့ဆလုပ် ပြီးတော့ သိခဲ့တဲ့သား။ ခုတော့ပြီ သည်ဘဝတင်မှ မဟုတ်ပါဘူး နောင်လာမယ့်ဘဝတွေအထိ အမေ့ကိုစော်ကားမိခဲ့တဲ့ မိုက်ပြီ တွေကြောင့် သားဘယ်လိုတွေ စားရမလဲဆိုတာတောင် မပြောခဲ့ မပြောတတ်တော့ပါဘူး အမေ မပြောဝံ့၊ မပြောတတ်တော့ပါဘူး

အောင်ကျော်ဖြိုး

www.burmeseclassic.com

ရှင်လွန်မယ်

သံယောဇဉ်

ချစ်ရိပ်ဖြူ

သံယောဇဉ်ချစ်ရိပ်မြုံ

ရှင်လွန်းမယ်

“မေမေ ဒီနေ့ မသွားနဲ့တော့ လေ နော်”

သမီးလေး ‘လင်းလက်’ရဲ့ စကားကြောင့် ဆံပင်ကို ခပ်မြင့် မြင့်စည်းနေရာမှ ‘မေမိုး’ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

အဖြူရောင် ယုန်မွှေးရုပ်လေး ကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး သူမရဲ့အဖြေ ကို စောင့်မျှော်နေသည့် သမီးလေး ရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျှော်လင့် ချက်တွေနှင့်ဖြစ်သည်။ သူမ မှန် ရှေ့ပြန်လှည့်ကာ ဆံပင်ကို ခပ် မြန်မြန်စည်းပြီး သမီးလေးရှေ့၌ မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ကာ.....

“မဖြစ်လို့ပါ သမီးလေးရယ်၊ မေမေ ပြန်လာရင်လေ.....”

သူမ စကားမဆုံးခင်မှာပင် သမီးလေး၏ မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည် မျှား ခိုတွဲလာကာ ခေါင်းအတင်း ယမ်းသည်။ ပြီးတော့ သမီးပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူမရဲ့လက်ကို

တွန်းဖယ်ကာ နောက်သို့ဆုတ် သည်။

“ဒါကြောင့် ဖေဖေကပြော တာ၊ မေမေက လင်းလင်းအတွက် ဘယ်တော့မှ အချိန်မရှိဘူးတဲ့”

“သမီး.....”

သူမအကြည့်တွေက သမီးရဲ့ နောက်မှာ ရပ်နေသည့် ‘မောင့်’ထံ စူးရဲစွာ ကျရောက်သွားသည်။ မောင်က သမီးလက်ကိုဆွဲပြီး အပြင်သို့ထွက်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ တံခါးပိတ်ပြီး သူမဘက် လှည့် ကြည့်သည်။

“ဒီတစ်ရက်တော့ သမီး အတွက်.....”

“မဖြစ်ဘူး မောင်၊ ဒီနေ့ ရိုက်ရမယ့်အခန်းက အရေးကြီး တယ်”

နူးညံ့သော မောင့်နှုတ်ခမ်း တွေက တင်းတင်းစေ့စေ့က သူမကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို အကြည့်တွေကို သူမ ဖတ်တတ် တာလည်းရှိ၏။ မဖတ်တတ်တာ

လည်းရှိ၏။

“မင်းရဲ့အတွေးတွေ၊ အနာ ဂတ်တွေမှာ ငါတို့သားအဖအတွက် နေရာရောရှိရဲ့လား မေ၊ ငါ့ကိုမငဲ့ ရင်တောင် သမီးကိုငဲ့သင့်တယ်လို့ ငါအတန်တန် ပြောလျက်နဲ့မေရာ”

“မေက အခုဘာတွေလုပ်နေ လို့လဲ မောင်၊ မေ ဒီလိုအောင်မြင် အောင် ကြိုးစားခဲ့တာလည်း မောင် တို့အတွက်ပဲ”

ရယ်လိုက်လျှင် အလွန်ကြည့် ကောင်းသည့် မောင့်ရယ်မောခြင်း သည် ဒီတစ်ခါမှာတော့ မေ့ကို တော်တော်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သောမောင်သည် စကား များများမပြောတတ်ချေ။ အခုတော့ သူမအပေါ်မှာ မကျေနပ်မှုက တော်တော်များနေပြီလား။

မျက်နှာတည်နေသော မောင် မမြင်အောင် တိုက်ကပ်နာရီလေးကို မျက်လုံးစွေကြည့်မိတော့ ရှုတင်စ တော့မည်။

“ငါတို့အတွက် လိုအပ်တာ မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုမဟုတ်ဘူး။ သမီးလေးအတွက် မင်းရဲ့အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ဖွဲ့ပေးခဲ့ဖူးလဲ။ သမီးလေးရဲ့စကားတွေကို ဘယ်တုန်းက ဆုံးအောင်နားထောင်ဖူးလဲ။ မေဘာလုပ်နေလို့လဲလို့ ပြန်မမေးနဲ့။ မင်းရဲ့အပြုအမူတွေအတွက် ငနောင်တမရအောင် ကြိုးစားပါ။ ဒီလောကထဲကိုဝင်တော့မင်းငါ့ကို ဘာပြောခဲ့သလဲ။ မင်းပြန်စဉ်းစား”

လှည့်ထွက်သွားသောမောင်လည်း သူမကို စိတ်ကုန်နေပြီလား။

“မေ့ကို ဒီတစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုပါ မောင်ရယ်။ မောင်စိုးရိမ်သလို မဖြစ်စေရပါဘူး။ မေ့ဘဝမှာမောင်က အဓိကပါ။ ဒီဝါသနာကလည်း အခွင့်အရေးပေးလာလို့ လုပ်ချင်တာပါ။ မေ့ဘက်က ဘာမှမလစ်ဟင်းစေရပါဘူး”

ဒီလိုစကားလုံးတွေနဲ့ အခါခါကတိပေးပြီးမှ အနုပညာလောကထဲ မေဝင်ရောက်လာတဲ့အချိန်က မေနဲ့မောင် လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်၊ သမီးလေးကိုယ်ဝန် လွယ်ထားခါစကာလ။

တကယ်တမ်း အပြိုင်အဆိုင်

တွေနှင့် ဖြစ်လာချိန်တွင် မေဘယ်လိုမှ မောင့်အတွက် ဦးစားမပေးနိုင်ခဲ့ချေ။ သမီးလေးမွေးတော့လည်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး ရိုက်နေရသဖြင့် မိခင်နို့ကို ဟုတ်တိပတ်တိ မတိုက်နိုင်ခဲ့ချေ။ သမီးလေးခြောက်လအရွယ်တွင် မေက ကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် ရိုက်ကွင်းထဲ ရောက်နေချိန်တွင် မောင်က သမီးနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေရသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဆရာဖြစ်သော မောင်သည် သမီးလေးကို မမွေးရုံတမယ်ချီး၊ သေးကအစ သုတ်သင်ပြီး ချစ်ခဲ့ရသည်။

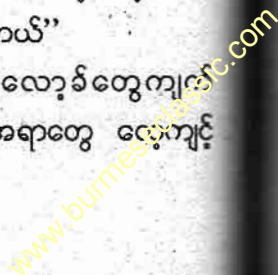
မေ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အနုပညာထဲ မြှုပ်နှံချိန်တွင် မောင်ကတော့ သူ့ဘဝကို သမီးလေးထံမှာ မြှုပ်နှံခဲ့သည်။ မေ့ဘယ်လိုပဲနေခဲ့နေခဲ့ မောင့်ဘက်က သဝန်တိုခြင်း၊ စိတ်မချခြင်းဆိုတာ မရှိခဲ့ချေ။

“မောင်ကလေး ဘာလို့ အဲဒီလောက်အထိ အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေရတာလဲ။ မေကတော့ မောင့်ကို သဝန်တိုတယ်။ စိတ်မချဘူး။ မောင်က မေ့လိုမဟုတ်ဘူး”

“သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူကို မယုံတာ၊ မသက်သာတာ မေရဲ့။ မောင်ကတော့ မေ့အပေါ် အမြဲတမ်းယုံတယ်”

ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေကျယ်လိုက်၊ အမူအရာတွေ လေးကျင့်

တကယ်တမ်း အပြိုင်အဆိုင်တွေနှင့် ဖြစ်လာချိန်တွင် မေဘယ်လိုမှ မောင့်အတွက် ဦးစားမပေးနိုင်ခဲ့ချေ။ သမီးလေးမွေးတော့လည်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး ရိုက်နေရသဖြင့် မိခင်နို့ကို ဟုတ်တိပတ်တိ မတိုက်နိုင်ခဲ့ချေ။ သမီးလေး.....

လိုက်နဲ့ မေတစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေချိန်တွင် မောင်က တော့ သမီးလေးကို အိပ်ရာဝင်ပုံ ပြင်လေးတွေပြောပြီး ချောသိပ်နေ ပြီ။ ဉာဏ်သိပ်ကောင်းသောသမီး လေးသည် မောင်ပြောပြသော 'ကြောင်မကြီးနဲ့ ဝံပုလွေ'ဆိုသော ပုံပြင်ကိုပြောလျှင် ငြင်းခုံနေတတ် သည်။

“အဲဒီထဲက ကြောင်မကြီးက ဘာလို့ သူ့ကလေးတွေကို အရမ်း ချစ်တာလဲ ဖေဖေ”

“အမေကိုး သမီးလေးရဲ့”

“ဟင်.....အမေတွေက မချစ်တတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့ ကြောင် ထီးကြီးလို့ပြောနေ ဖေဖေ”

မောင်ကတော့ သမီးလေး စိတ်ကြိုက် ကြောင်ထီးလို့ ပြော နေချိန်တွင် မေ့ရင်ထဲမှာ နာကျင် နေရသည်။

သမီးလေး မေ့ကိုမုန်းနေလေ သလား။ နယ်ထွက်ရသည့်နေ့များ၊ ရွာတင်သွားရသည့်ရက်များနဲ့ မေ အမြဲတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေတတ်၏။ မေ့ဘေးတွင် တိုးကပ်ထိုင်နေသည့် သမီးလေးရဲ့ပါးကိုသော်မျှ မနမ်း နိုင်ခဲ့ချေ။ ဟိုတုန်းကအဖြစ်အပျက် လေးတွေ ပြန်ပြောပြီး ရယ်မော အောင်ပြောတတ်သော မောင့်ကို လည်း နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ အိပ် လိုက်တာ မနက်အလင်းပင်။

အခုဆို သမီးပင် ငါးနှစ်ရှိနေ ပြီ။ လောကကြီးအကြောင်းကို ဘာ မှမသိသေးချေ။ မောင်ကသာ သမီးရဲ့အဖေ၊ သမီးရဲ့အမေဖြစ်နေ သည်။ ယောက်ျားတန်ခိုး စုနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သမီးလေးကစားချင်သလို အိုးပုတ် ခွက်တွေနဲ့ကစား သည်။ ပန်းတွေ သိပြီး လည်း ပန်ပေးတတ် သေးသည်။

မောင့်ဘက်က ဘယ်လိုငြိုငြင်မှုမှ မရှိခဲ့ပေမယ့် မေ့ ဘက်ကတော့ ပျက် ကွက်မှုများစွာနှင့်ပါ။

“မေ့ရေ.....မေ့အိမ်က ဖုန်း ဆက်တာ သုံးခါတောင်ရှိပြီ။ ဘာ အရေးကြီးသလဲမသိဘူး၊ ပြန်ဆက် လိုက်ဦးလေ”

မေ့ရဲ့မိတ်ကပ်ဆရာ မာမိဝင် နီရဲ့စကားကြောင့် ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူပြီး အိမ်ကိုဆက်လိုက် သည်။

ဒီနေ့ ပဲခူးရွှေသာလျောင်း ဘုရားတွင် ဇာတ်သိမ်းခန်းရိုက်နေ ရသည်။ မနက်က အစောကြီးထ လာရသဖြင့် မောင့်ကို ဘာစကား

မှ မပြောဖြစ်ခဲ့ချေ။

ဇာတ်ကားရိုက်နေလျှင် ဖုန်း ပြောတာမျိုး မေမနှစ်သက်ချေ။ ဒါ ကြောင့် ဖုန်းကိုအမြဲတမ်းပိတ်ထား တတ်သည်။ အခုတောင် မာမိက သူ့မိတ်ဆွေဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လို့ သိရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို”

ဖုန်းလာကိုင်သူမှာ ရွှေစာဖြစ် သည်။

“ဟဲ့.....ရွှေစာ၊ မမဆီ ဖုန်း ဆက်သေးတယ်ဆို”

“ဟုတ် မမ၊ အရေးကြီးလို့ပါ။ ညီမလေး သတိလစ်သွားလို့ပါ”

မေ့လက်ထဲကဖုန်းလေးလွတ် ကျမတတ်။ သမီးလေး အဖျားကြီး ကြီး သတိလစ်သွားတာတဲ့။

ဒါကြောင့် မနက်က မောင့်ကို မတွေ့ခဲ့ရတာကိုး။ ဒါတိုင်း မေ အဝေးခရီးသွားရလျှင် မောင်က အစစအရာရာ သတိလိုက်ပေးရ သည်။

ဒါရိုက်တာဆီခွင့်တောင်းပြီး မေပြန်လာခဲ့သည်။ သုံးခါစလုံးဖုန်း

ဆက်သူမှာ ရွှေစာဆိုလျှင် မောင် က မေ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာ လား။ ကား က တရိပ်ရိပ်ပြေးနေပေမယ့် မေ အားမရချေ။ ရန်ကုန်ထဲဝင်လာ တော့ ဂရုတစိုက်မောင်းရတော့၏။ မီးပွိုင့်မှာ စောင့်ရတာကိုလည်း တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ခြံထဲကားကိုမောင်းဝင်ပြီး အထုပ်အပိုးတွေမယူနိုင်ဘဲ အလော တကြီးတက်လာခဲ့သည်။ ရွှေစာက မေ့ကိုမြင်တော့ ပြေးလာပြီး.....

“အမယ်လေး တော်သေး တယ် မမရဲ့၊ ခုနလေးကမှ ညီမ လေး သတိရလာတာ၊ အခု

ဆရာနဲ့ စကားပြောနေလေရဲ့၊ ဆရာကဆန် ပြုတ်တိုက်နေတာ မသောက်ဘူး”

မေ သမီးလေးအခန်းရေကဲ့ ရောက်တော့ တံခါးကိုဖွင့်ဖို့တွန်း လိုက်စဉ် စကားသံတွေကြောင့် လက်တွေ့တန်သွားသည်။

“မသောက်ဘူး၊ လင်းလင်းကို ချစ်ရင် အဲဒါတွေမတိုက်ပါနဲ့ ဖေဖေ ရဲ့”

“ချစ်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ ချစ် လို့တိုက်တာပေါ့၊ ဒါသောက်ပြီးရင် ဆေးသောက်ရဦးမှာလေ”

“ဟင့်အင်း၊ ဆေးပဲသောက် မှာ၊ အဲဒါမသောက်ဘူး”

“မေမေတိုက်မယ်လေ သမီး”

မေ့စကားကြောင့် မောင့်ရင်ခွင်ထဲတွင် ဖျော့ ခွေစွာနေသော သမီးလေး ၏ခေါင်းက ထောင် လာသည်။ မေ့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်

ဦးနောက်.....

“သွား.....ဘာလာလုပ်တာ
လင်းလင်းတို့ စကားပြောနေ
ဘယ်၊ မလာနဲ့”

“သမီးရယ်”

“မုန်းလိုက်တာ”

“ဟဲ့.....သမီး လင်းလက်”

“အို.....”

ကလေးနဲ့မလိုက်ဖက်စွာပြော
ထိုက်သည့် သမီးရဲ့စကားကြောင့်
မေ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ မောင့်
တို့ကြည့်တော့ မောင့်မျက်နှာနီရဲ
ထာကာ.....

“သမီး ဘာလို့မေမေ့ကို အဲ
ဒီလို ရိုင်းစိုင်းရတာလဲ၊ ငရဲကြီးမှာ
မကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေ
မေ့ကိုသွားခိုင်း၊ လင်းလင်းမမြင်ချင်
ဘူး”

“အို.....”

“ကြားလား မေ၊ ခဏလေး
ထွက်သွားပါ၊ အခုအချိန်မှာ သမီး
ထက်အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး”

သမီးရယ် အဝေးကနေ ပြေး
လာရတဲ့ မအေကို ဆီးကြိုပုံက
သင်းလှချည်လား။ မေမေ ရင်ကွဲ
နေပြီ။ မေမေဟာ အဲဒီလောက်

အထိ မုန်းစရာကောင်းနေပြီလား။
ထမင်းကို စိတ်လက်မပါစွာ
စားပြီး သမီးလေးရဲ့အခန်းရှေ့ တစ်

ခေါက်ရောက်ပြန်သည်။ စေ့ထား

**ထမင်းကို
စိတ်လက်မပါစွာ စားပြီး
သမီးလေးဆွဲခန်းရှေ့တစ်
ခေါက်ရောက်ပြန်သည်။
စေ့ထား ငါတံခါးလေးကို
အသာထွန်း ပြီးဝင်လိုက်တော့
သမီးလေးက
အိပ်ပျော်နေသည်။
သမီးလေးရဲ့ခွဲတင်နားမှာ
အကြာကြီးရုပ်ပြီးငေး
မောင်နဲ့ချွတ်စွပ်စုပေါင်း
သမီးချစ်စိတ်ဟာ ...**

သော တံခါးလေးကို အသာထွန်း
ပြီးဝင်လိုက်တော့ သမီးလေးက
အိပ်ပျော်နေသည်။ သမီးလေးရဲ့
ခုတင်နားမှာ အကြာကြီးရုပ်ပြီးငေး
နေသည်။ မောင်နဲ့ချွတ်စွပ်တူသော
သမီးရဲ့စိတ်ဟာ မေ့နဲ့ချွတ်စွပ်တူ
သည်။ တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်ကာ စိတ်
မှတ်ကြီးတာဖြစ်သည်။

သမီးလေးရဲ့နဖူးကို ငုံ့နမ်းပြီး
ခါးမတ်လိုက်စဉ် မောင်ကဝင်လာပြီး
မေ့လက်ကို အသာဆွဲပြီးခေါ်လာ
သည်။ ညှဉ်းခန်းဆီသို့ ရောက်သော
အခါ.....

“မောင်”

“ဒါတွေက မင်းပြုလုပ်ခဲ့တဲ့
အရာတွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေပဲ
မေ”

“သမီး မေ့ကို မုန်းနေပြီ
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးဆို
တာ မုန်းတယ်ဆိုတာ သိတတ်၊ ခွဲ
ခြားတတ်တဲ့သူမဟုတ်တာ”

“မေ ဘာလုပ်ရမလဲ မောင်”

“ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်
ပြတ်သားသားချဖို့ အချိန်တန်ပြီ
မေ”

မေ အလန့်တကြား မောင့်ကို
ကြည့်မိသည်။ မောင်ကတော့ မေ
ရခဲ့သည့် အကယ်ဒမီရုပ်တုကို
အကြာကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး.....

“တစ်ခုတော့ စွန့်လွှတ်ရလိမ့်
မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ မောင်၊ မေ့
နောက်ထပ် မလစ်ဟင်းအောင်...”

“တော်ပြီ မေမိုး၊ မင်းကတိ
ပေးတဲ့အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့
ဘူး”

“မောင်ကော မေ့ကို မုန်းနေ
ပြီလား၊ စိတ်ကုန်နေပြီလား”

မေ့စကားကြောင့် မောင်က
ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲ
ရယ်သည်။ ရယ်နေတာနဲ့မတူဘဲ မဲ့
နေသည်ဟုထင်သည်။

“မုန်းနေလား..ဟုတ်စ၊ မင်း

ရဲ့အပြုအမူတွေကို ဘယ်သူက ရေရှည်သည်းခံနိုင်မှာလဲ၊ ဒီလောက် ထိသည်းခံနေခဲ့တာ ချစ်လို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သမီးဆုံးဖြတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

“မောင် တမင် သမီးမေ့ကို မုန်းအောင် လုပ်နေတာလား”

“ဘာ.....”

သမီးလေးရဲ့အိပ်ခန်းဘက် ခြေဦးလှည့်နေသော မောင်ရဲ့လက် တစ်ဖက်က မြောက်တက်လာ၏။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်နေသည့်မေ့ကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး လက်ပြန်ကျသွားသည်။

“မင်း.....မင်းကွာ”

“မေ အပြောမှားတယ်ထင်ရင် တောင်းပန်ပါတယ် မောင်၊ မေ မြတ်နိုးစွာ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဒီအသိုက်အမြုံလေးကို အပြိုကွဲမခံနိုင်ဘူး”

မောင်က ဘာမှမပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခုချရမယ်ဆိုသော မောင်ရဲ့စကားသံကို အထပ်ထပ် ကြားယောင်လာသည်။

သည်။

ဆရာဝန်က စိတ်လှုပ်ရှားမယ့် အကြောင်းအရာတွေ မစဉ်းစားနဲ့ဟု ပြောထားသော်လည်း မေမစဉ်းစား၍မရပါ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ အသာလှဲပြီး မျက်လုံးတွေ မှေးမှိတ်ထားရပေမယ့်.....

သမီးဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း.....

မောင်ကစံပယ်ရုံဘေးတွင်စံပယ်ပန်းတွေ ခူးပြီးသီနေသည်။ ပြီးတော့ပုံပြင်(သို့) သမီးလေးစိတ်ဝင်စားမည့် တစ်ခုခုကို ပြောနေပုံရသည်။ သမီးလေးရဲ့မျက်နှာက.....

မေ ဖုန်းချပြီး မှန်ပြတင်းက တစ်ဆင့် ခြံထဲလှမ်းကြည့်မိတော့ မောင်နဲ့သမီးလေး။

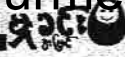
မောင်က စံပယ်ရုံဘေးတွင် စံပယ်ပန်းတွေ ခူးပြီးသီနေသည်။ ပြီးတော့ ပုံပြင် (သို့) သမီးလေးစိတ်ဝင်စားမည့်တစ်ခုခုကို ပြောနေပုံရသည်။ သမီးလေးရဲ့မျက်နှာက ပြုံးချိုလျက်။ မေ သမီးရဲ့မျက်နှာကို အကြာကြီးငေးပြီး သက်ပြင်းချမိ

မောင်စကားသံကို ကြားယောင်မိတော့ မျက်လုံးတွေအလန့်တကြားပွင့်သွားရသည်။ အကယ်၍ သမီးအပေါ် မိခင်မေတ္တာအပြည့်အဝပေးနိုင်သူနဲ့များ တွေ့ခဲ့ရင် မောင်က သမီးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းလိုက်လျောမယ်ပေါ့။ အို.....မဖြစ်ရဘူး

ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်တဲ့ မျက်ရည်တွေက လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ စံပယ်ပန်းရနံ့သင်းသင်း

www.burmeseclassic.com

လေးကို ရှုရှိုက်မိသဖြင့် မျက်လုံး နှင့်ကြည့်မိတော့ သမီးလေး လင်း သက်။

စံပယ်ပန်းလေးကို သရဖူလို ဆင်းမှာပန်ထားပြီး မေ့ကို ငေး ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လက်ဖောင်း ဘောင်းလေးနဲ့ မေ့မျက်ရည်တွေကို ဆုတ်ပေးသည်။

“သမီး.....သမီးလေး”

“ဟင့်အင်း၊ ခေါ်မှာ ထား၊ ခေါ်ရင် အင့်.....”

သမီးလေးက နောက် ဆုတ်ပြီး လက်ညှိုးနဲ့ လက်ခံ ထယ်ကို ကွေး ရင်း မေ့ရှေ့မှာ ထိုးပေးသည်။ သဘောက တော့ခေါ်လျှင် လက် ကလေး နှစ်ချောင်းကို နှိပ်ဟုဆိုခြင်း ဝင်။ မေ့ သမီးလက်လေးကို နှိပ်လိုက်ပြီး ထိုလက်ကလေး ကိုဆွဲယူကာ သမီးလေးကို ဆွဲမိသည်။

“ဖေဖေ သမီးနဲ့မေမေ ခေါ် သွားပြီ”

တံခါးဝဆီ လှမ်းအသံပြု၍ မေမေ့ကြည့်မိတော့ မောင်က စံပယ်ခက်နှစ်ခက်ကိုယူပြီး ဝင်လာ သည်။ ပြီးတော့ မေ့နားမှာ ကပ် ဆိုင်ပြီး နားရွက်အထက်မှာ ပန်း နေပေးသည်။

“မောင်.....”

“ဟော.....ဘာလို့ငိုတာလဲ

မေ့ရယ်၊ သမီးစိတ်မကောင်း ပါရမီဖြည့်ဖက်ကောင်းတစ်ယောက် အောင်”

“မေ့ ဝမ်းသာလို့ပါ”

“ဖေဖေကပြောတယ်၊ မေ့ မေ့နဲ့ခေါ်ရင် ကစားကွင်းတွေလိုက် ပို့မယ်၊ ပုံပြင်ပြောပြမယ်တဲ့၊ နွေ ရာသီကျောင်းပိတ်ရင် ခရီးတွေ

ထွက်မယ်တဲ့၊ ဟုတ်လား မေမေ”

“မေ့ရဲ့ဝါသနာကို စွန့်လွှတ် ပါလို့တော့ မောင်မရက်စက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တို့သားအဖတွေကို အမြဲအမှတ်ရပေးပါ”

“မေ့နားလည်ပါပြီ မောင်၊ နောင်တလည်းရနေပါပြီ၊ မောင့် ကိုလေ မေ့ အရမ်းကျေးဇူးတင် တယ်၊ မောင်ဟာ မေ့အတွက်

ပါရမီဖြည့်ဖက်ကောင်းတစ်ယောက် ပါ”

မောင်က မေ့ရဲ့ပခုံးကိုဖက်ပြီး သမီးလေးကို ပေါင်ပေါ်ပြောင်းတင် ကာ.....

“မလိုပါဘူး မေ့ရယ်၊ မောင် တို့သုံးယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကွန်ရက်လို ဆက် နေတာမဟုတ် လား၊ တစ်ယောက် စိတ် မချမ်းသာရင် တစ် ယောက်က ဘယ်နေပျော် မလဲ”

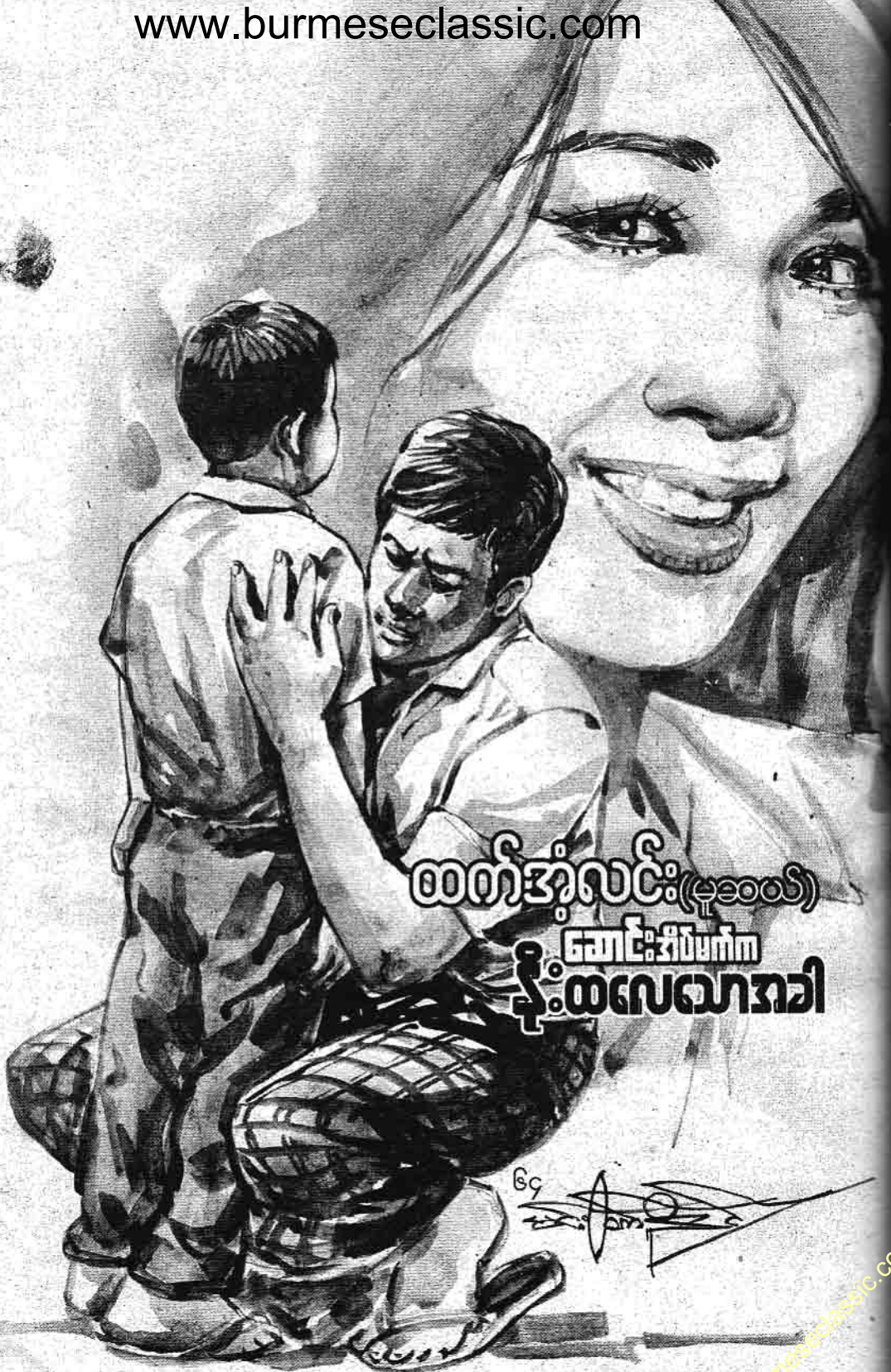
မေ့ကတော့ မကြာ သေးခင်ကမှ မဖြစ်မနေ တစ်ခုခုကို ဆုံး ဖြတ်ရ လျှင် ဝါသနာကိုစွန့်ကာ ဒီချစ်သိုက်မြုံ့လေးကို မဖျက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ကိုတော့ မောင့်ကို မပြော တော့ပါ။

အ ခု တော့

ယောက်ျားကောင်း ပီသသော မောင့်ကြောင့် ဘယ်အရာကိုမှ စွန့်လွှတ်ဖို့ မလိုအပ်တော့ချေ။

ရှင်လွန်းမယ်

ထက်အံ့လင်း (၂၃၀၀၀)
ဆောင်းအိမ်ကံက
နိုးထလေလာအဘိ

၆၄

ဆောင်းအိပ်မက်က နိုးထ လေသောအခါ

ထက်အုံလင်း (မုဆယ်)

ဆောင်းနှင့်တို့၏ အေးမြမှုက နံနက်ခင်းကို နိုးထစေသည်။ အိမ် မိုးသွပ်ပြားများမှတစ်ဆင့် မြေပြင် ပေါ်သို့ကျရောက်နေသည့် နှင်းစက် များသည် မိုးရေစက်ပမာ တပေါက် ပေါက်ကျနေသံက စည်းချက်ညီစွာ ရောက်နေသည်။ အိပ်ရာမှနိုးနေ သော စိုင်းအောင်မျိုးသည် ဆောင်း ရာသီ၏သဘာဝကို စူးစမ်းလို စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လေးများသည် ဆောင်းနှင့်စက် များကြောင့် အဖြူရောင်ဖြစ် နေသည်။ အနက်ရောင် ကတ္တရာ လမ်းမကြီးသည်လည်း အဖြူရောင် မွေးပွတဘက်ကြီး ခင်းထားသည့်

နယ် ဖြူဖွေးနေသည်မှာ ကြည့်၍ပင် ကောင်းတော့သည်။ စိုင်းအောင်မျိုး သည် ဆောင်းရာသီ၏ သဘာဝ အလှတရားကို သားနှင့်သမီးအား ကြည့်ရှုစေချင်သော်လည်း သား နှင့်သမီးမှာ စောင်ထူထူအောက် တွင် ကွေးနေသည်မှာ ခေါင်းပင် မဖော်ပေ။ သားနှင့်သမီးအား မနိုး ရက်၍ မိမိဘာသာ တစ်ဦးတည်း လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ငေးကြည့်နေ မိသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့ပြတင်း ပေါက်ကိုဖွင့်၍ ဆောင်းရာသီ၏ အလှကို ငေးကြည့်မိတော့သည်။ ဆောင်းနှင့်ဖြူလွလွသည် ကောင်း ကင်ထက်မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဝေ့ဝိုက် ကျဆင်းနေသည်မှာ စနိုးဝိုက်မင်း သမီးလေး၏ ဘဲလေးအကသည် သဏ္ဍာန်အလား ထင်မှတ်မှားစေ သည်။ လမ်းမကြီး၏ လမ်းလယ် ကျွန်းရှိ အစိမ်းရောင် ပန်းပင်ငယ်

ထိုစဉ် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ မိ သားစုလေးဦး အားကစားဝတ်စုံ ပြည့်ဖြင့် စကားပြောလိုက်၊ ရယ် မောလိုက်နှင့် လမ်းလျှောက်နေကြ သည်မှာ မြင်ရသူစိုင်းအောင်မျိုးပင် ကြည်နူးစေသော မြင်ကွင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။ စိုင်းအောင်မျိုးသည် ထိုမိသားစုကိုကြည့်၍ ရုတ်တရက် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားသူ ချစ်ဇနီး နန်းကြာအုံကို မြင်ယောင်မိ တော့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်က

ကာလက ယခုလို ဆောင်းရာသီ မှာပင် နန်းကြာအုံတစ်ယောက် မိမိရင်ခွင်မှ သားနှင့်သမီးကို မထောက်ထား မင့်ညွှာ ထွက်ခွာ သွားခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်အတူ သဘောတူ ကြည်ဖြူစွာဖြင့် ဘဝ တစ်ခုကို လက်တွဲထူထောင်ခဲ့သော ချစ်စံအိမ်လေးသည် ရုတ်တရက် ပျက်ပြယ်ကာ စိုင်းအောင်မျိုးတစ်ဦး တည်းဖြင့် သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကျွေးမွေး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ သည်မှာ ငါးနှစ်တိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဪ...ငါးနှစ်ဆိုသော အချိန် ကာလ အတိုင်းအတာတစ်ခုသည် ဘာမှမကြာလိုက်သလိုပါပဲလား။ ဆောင်းရာသီ၏ မြင်ကွင်းကို ကြည့် ရှုရင်းပင် လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်တာ ကာလဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားသလို ခံစားမိလေသည်။

ဆောင်းရာသီ၏ နံနက်ခင်း ဖြစ်သော်လည်း စိုင်းအောင်မျိုးတို့

ဇနီးမောင်နှံမှာချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ကယ်ရီသယ်ဆောင်မည့် ပစ္စည်း များအား ထုပ်ပိုးနေကြသည်။

“ကြာအုံ...လမ်းအခြေအနေ ကော ကောင်းရဲ့လားဟာ”

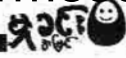
စိုင်းအောင်မျိုးမှာ နန်းကြာအုံ ကို မတတ်သာ၍ခွင့်ပြုလိုက်ရသော် လည်း စိတ်မချဖြစ်နေသည်။

“ကောင်းပါတယ် ကိုအောင် မျိုးရယ်၊ ထွေးခမ်းတို့ သေသေ ချာချာ စုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ ဂိတ်တွေ သိပ်မကျပ်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ရှိစွဲစု လက်ဝတ်လက်စားတွေတောင် ရောင်းပြီးရင်းထားတာ၊ ဒီလို တစ်ခါ တလေ လုပ်တဲ့သူဆို ဖမ်းလားဆီး လားမလုပ်ဘူးတဲ့၊ ကျွန်မတို့ သား အတွက် ဒီလောက်တော့ ရင်းရ တာပေါ့ရှင်ရယ်၊ ဒီနှစ်မှာလုပ်မယ့် စုပေါင်းရှင်ပြုပွဲမှာ ကျွန်မသား ရှင်ပြုရမယ်၊ အဲ့ဒါ ကျွန်မမျှော်လင့် ချက်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အထည် ဝယ်ရောင်းနဲ့တော့ သားရှင်ပြုဖို့ မလွယ်ဘူးလေ၊ စိတ်ချပါကိုအောင် မျိုးရယ်၊ ကျွန်မလည်း ဒီလောက် မအပါဘူး”

နန်းကြာအုံသည် လင်ဖြစ်သူ စိတ်ချစေရန် ပြောလိုက်ရသော် လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က ဒီလိုကယ်ရီ အလုပ်မျိုးကိုမလုပ်ဖူးခဲ့။ သားဖြစ် သူ ရှင်ပြုရေးသာ သူ့စိတ်က ဆောင်နေ၍ နန်းထွေးခမ်းတို့နှင့်

စွန့်စွန့်စားစား လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအလုပ်ကို မိမိမကျွမ်းကျင်။ ဒီတစ်ကြိမ်ပါပဲလေ။

“ကြာအုံရာ ငါ့အနေနဲ့တော့ စိတ်ကိုမချပါဘူးဟာ၊ ရတာနဲ့ ရင်မောတာနဲ့ မကာမိဘူးထင်တယ်နော်”

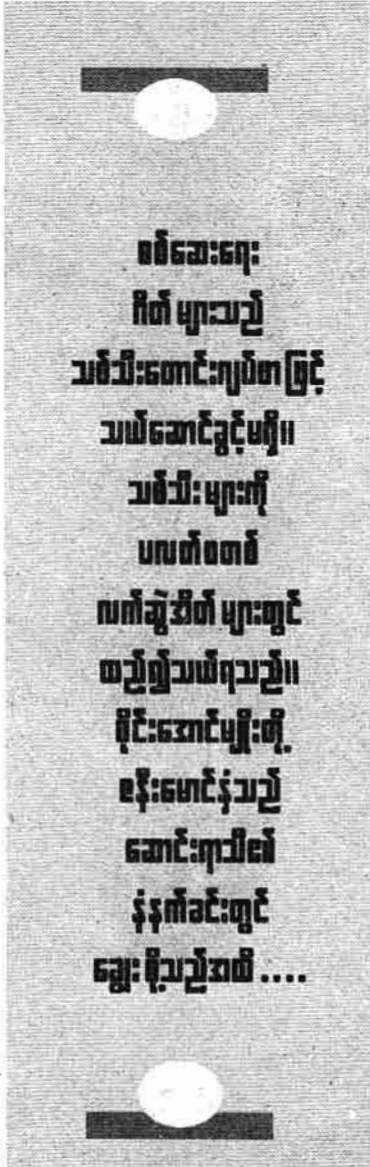
စိုင်းအောင်မျိုးသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံလုပ် စကားပြောစက်များကို အဝတ်ဖြင့်ထုပ်ပိုးရင်း စိတ်မချဖြစ်နေကြောင်း တဖွဖွပြောနေသည်။

“ကိုအောင်မျိုးရယ် ဒီခရီးနဲ့ဒီလမ်း ဘာမှပူစရာမလိုပါဘူး၊ သွားနေကျပဲဟာကို”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကြာအုံရဲ့၊ ဒီလမ်းက သွားနေကျဆိုပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက်သွားတာက သာမန်သွားရိုးသွားစဉ်နဲ့မှ မတူတာ”

“ကဲပါ...ကိုအောင်မျိုးရယ် စိတ်မချရင်လည်း ဒီတစ်ခေါက်ပါပဲ၊ နောင်မလုပ်တော့ပါဘူးလေ၊ သားအတွက် ရှင်ပြုဖို့က ကျွန်မတို့လုပ်နေတဲ့ ရွှေလီမှာ အထည်ဝယ်၊ မူဆယ်မှာ ပြန်ရောင်းနဲ့တော့ အလုပ် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မန္တလေးကို ရောက်ရင် ဒီအထည်ဝယ်ရောင်းကိစ္စပါ စုံစမ်းပြီး ဆက်သွယ်ခဲ့မယ်လေ”

“အေးဟ၊ အထည်တွေကို ရွှေလီမှာဝယ်ပြီး မူဆယ်သာမက မန္တလေးအထိပါ ရောင်းနိုင်ရင်

**စစ်ဆေးရေး
ဂိတ် များသည်
သစ်သီးစောင်းကျစ်စာဖြင့်
သယ်ဆောင်ခွင့်မရှိ။
သစ်သီးများကို
ပပတ်စတစ်
ပက်ချဲ့ဒီဇိုင်းများဖြင့်
ထည်ရွှံ့သပ်ရသည်။
စိုင်းအောင်မျိုးတို့
ဇနီးမောင်နှံသည်
ဆောင်းရာသီ၏
နံနက်ခင်းတွင်
ချွေးစိုသည်အထိ ....**

အဆင်ပြေမှာဟ၊ အေး.....အေး အဲဒီကိစ္စပါ ဆက်သွယ်လာခဲ့ဟေ့”

စိုင်းအောင်မျိုးလည်း အထည်ကိစ္စပါလာ၍ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ နန်းကြာအုံလည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်ရ၍ စိတ်သက်သာရာရ

သွားတော့သည်။ စစ်ဆေးရေးဂိတ်များသည် သစ်သီးတောင်းကျစ်ဖာဖြင့် သယ်ဆောင်ခွင့်မရှိ။ သစ်သီးများကို ပပတ်စတစ်လက်ဆွဲအိတ်များတွင် ထည့်၍သယ်ရသည်။ စိုင်းအောင်မျိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဆောင်းရာသီ၏ နံနက်ခင်းတွင် ချွေးစိုသည်အထိ ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးနေကြသည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် အိမ်ထောင်ကျစမှပင် အထည်ဝယ်ရောင်း လုပ်ကိုင်လာသည်မှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်အထိဖြစ်သည်။

ယခုအခါ သားကြီး စိုင်းဆိုင်မိန်းပင် ရှစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ရှင်ပြုသင့်သည့်အရွယ်လည်း ရောက်နေသည်။ သူတို့ အဝတ်အထည်ရောင်း၍ ရသည့်ငွေမှာ မိသားစုစားဝတ်နေရေးနှင့် သားသမီးနှစ်ဦး ပညာရေးအတွက်သာ ပူလုံ၏။ ပိုလျှံမှုမရှိ။ သားရှင်ပြုရန်နှင့်အထည်ဈေးကွက် တိုးချဲ့ရန်အတွေးကြောင့်သာ စိုင်းအောင်မျိုးလည်း ရိုးသားကြိုးစားသူဖြစ်၍ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ကိုသာလုပ်လိုသည်။

ယခုလို စွန့်စား၍ ရှာဖွေစားသောက်သည့်အလုပ်ကို အားမပေးချင်။ ဇနီးသည်က ရရှိလာမည့် အကျိုးအမြတ်သာ မျှော်နေသော်လည်း စိုင်းအောင်မျိုးစိတ်က ခပ်

လေးလေးပင်။

စိုင်းအောင်မျိုးသည် မူဆယ် မြို့၏ ညဈေးတန်း၌ ယာယီ အထည်ဆိုင်ကို သားသမီးနှစ်ဦးနှင့် အတူခင်းကျင်းပြီး ဈေးဝယ်ကို မျှော်နေမိသည်။

“လာနော်.....ကျားဝတ်၊ မဝတ် ဆိုဒ်စုံရမယ်၊ နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်းသစ်တွေ...ဒီဇိုင်းသစ်တွေ...”

“လူကြီးဝတ်၊ ကလေးဝတ် အစုံရှိတယ်”

စိုင်းအောင်မျိုးက ဈေးခေါ် သလို သားဖြစ်သူကလည်း ဈေးခေါ်နေသဖြင့် ကြည့်နူးမိလေ သည်။ သမီးဖြစ်သူကတော့ ဈေးဝယ်များကို လိုက်ကြည့်နေ သည်။ စိုင်းအောင် မျိုးသည် သားသမီးများကိုကြည့်၍ အားတက် နေသည်။ အေးရမုန်း၊ ချမ်းရမုန်း မသိ။ အထည်ရောင်းနေသည်မှာ မောပန်းသည်မရှိ။

ယနေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင်ပင် ဖြစ် လင့်ကစား အထည်များ အရောင်း သွက်နေသည်။ ထိုသို့ အထည်များ ရောင်းနေစဉ်.....

“ဦးစိုင်းအောင်မျိုး...ဦးစိုင်း အောင်မျိုး၊ ဖုန်းလာနေတယ်”

စိုင်းအောင်မျိုးတို့၏ရှေ့ရှိ

စတိုးဆိုင်မှ အကူကောင်မလေး၏ လှမ်းခေါ်သံကြားလိုက်သည်။ စိုင်းအောင်မျိုးသည် တယ်လီဖုန်း လာသည်ဟု ကြားလိုက်ရ၍ ပျော် သွားသည်။ သားသမီးများဘက် လှည့်ကာ.....

“သားတို့မေမေဖြစ်မယ်ထင် တယ်၊ ဖေဖေ ဖုန်းသွားပြောလိုက် ဦးမယ်၊ ဆိုင်စောင့်နေကြနော်”

ထိုသို့ပြောပြီး စတိုးဆိုင်ရှိ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားမိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့.....ဟုတ်ကဲ့”

သားသမီးတို့၏ဖြေသံကို စိုင်း အောင်မျိုးကြားမည်မထင်။ သူ့စိတ်

က တယ်လီဖုန်းဆီသို့သာ။ “ကို...ကိုအောင်မျိုး၊ ထွေး ခမ်းပါ၊ ဟင့်.....ဟင့်”

နန်းထွေးခမ်း၏ ငိုရှိုက်သံ ကြားတော့ စိုင်းအောင်မျိုး၏ မျှော် လင့်ချက်များ လွင့်စဉ်သွားသည်။ စိုးရိမ်စိတ်များက မြင့်တက်လာ သည်။ နန်းကြာအုံက ဖုန်းမဆက် ဘဲ နန်းထွေးခမ်းက ဘာကြောင့် ဖုန်းဆက်ပြောရတာလဲ။ စိုးရိမ် စိတ်ကြောင့် ဖုန်းကိုင်သည် လက်ပင် တုန်ယင်နေသည်။

“ထွေးခမ်း.....ကြာအုံရော ဟင်၊ ကြာအုံနဲ့ စကားပြောချင် တယ်”

“ကိုအောင်မျိုး၊ ကျွန်မတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးရဲ့ပစ္စည်းတွေ သိန်းနီရေပု ဂိတ်မှာ အဖမ်းခံရတယ်၊ အဲဒါ..”

“လူတွေတော့ ဘာမှမဖြစ်

www.burmeseclassic.com

ဘူး မဟုတ်လား၊ ငါကြာအုံနဲ့
ကောား ပြောချင်တယ်၊ ကြာအုံကို
ဖုန်းပေး လိုက်ပါ”

“ကိုအောင်မျိုး ကြာအုံလေ
.... ကြာအုံ.....”

နန်းထွေးခမ်းအသံက ပြတ်
သွားသည်။ စိုင်းအောင်မျိုး စိတ်
မရှည်နိုင်တော့။

“ထွေးခမ်း၊ ပစ္စည်းက
အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေ
အန္တရာယ် ကင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်၊
ကြာအုံကို ဖုန်းပေးလိုက်ပါ”

“ကြာအုံလေ.....ကြာအုံ”

“အေး.....ပြောပါ ထွေးခမ်း
ရယ်၊ ကြာအုံ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကို....ကိုအောင်မျိုး၊ ဟိုလေ
ကြာအုံက မန္တလေးလည်းရောက်

ရော ခဏဆိုပြီး မနေ့ကတည်းက
ထွက်သွားတာ၊ ဒီနေ့အထိ ပြန်
ရောက်မလာလို့ အဲဒါ.....”

“ဘာ.....နင်တို့ မထိန်းထား
ဘူးလားဟာ”

စိုင်းအောင်မျိုးတစ်ယောက်
လေဟာနယ်ထဲရောက်သွားသလို
လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ စကားလည်း
ဆက်၍မရတော့။

“ကိုအောင်မျိုး..ကိုအောင်မျိုး”

နန်းထွေးခမ်းအသံ ကြားနေရ
သော်လည်း စိုင်းအောင်မျိုးတစ်
ယောက် စကားဆက်မပြောနိုင်
တော့။ ဖုန်းခွက်ကို မနည်းအား
တင်း၍ ချထားခဲ့လေသည်။ လေး
လံ ထိုင်းမှိုင်းသောစိတ်တို့ ကြောင့်
ခြေထောက် နှစ် ချောင်း ပေါ်

ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ဒူးနှစ်
ဖက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ညွတ်ကျ
သွားတော့သည်။

ဆောင်းလေနုနုအေးအေးက
စိုင်းအောင်မျိုးမျက်နှာကို ဝေဝဲတိုက်
ခတ်လိုက်သဖြင့် အတွေးသံသရာမှ
နိုးထလာတော့သည်။

“ဪ... ကြာအုံ ရယ်၊
ငါးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလက မကြာ
လိုက်သလိုပါပဲလားကွယ်၊ ဒီနေ့၊
ဒီအချိန်မှာ မူဆယ်-မန္တလေး ကား
လမ်းမကြီးဟာ တရားဝင် ကုန်သွယ်
ရေးတွေ လွတ်လပ်စွာကုန်သွယ်နေ
ကြသလို စစ်ဆေးရေးဂိတ်တွေက
လည်း တင်းကျပ်မှုတွေ လျော့ချ
ပေးလိုက်တာ သိစေချင်လိုက်တာ
ကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကတည်းက
ဒီလိုပွင့်လင်းမြင်သာစွာ လုပ်ခဲ့ရင်
ကြာအုံနဲ့ ခွဲခွာစရာတောင် မလို
တော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

စိုင်းအောင်မျိုးတစ်ယောက်
တစ်ကိုယ်တည်း တိုးတိုးလေး ပြော
နေမိသည်။

“ဗေဗေ ဘာတွေကြည့်နေ
တာလဲဟင်”

သားတော်မောင်၏ နှုတ်
ဆက်သံကြားမှ စိုင်းအောင်မျိုး ပြန်
လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဆောင်းရာသီရဲ့ လှပမှုကို ကြည့်နေတာ သားရဲ့၊ ဘယ် လောက်လှတဲ့ရှုခင်းလဲ၊ ကြည့်ပါဦး သားရယ်၊ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ကို ကြည့်နေရသလိုပါပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်နော် ဖေဖေ၊ လှတော့ လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အေး တယ်နော်”

“ဪ...သားရယ်”

စိုင်းအောင်မျိုးက သားတော် မောင်ကို နွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်ထား မိတော့သည်။

“ဖေဖေ...စုပေါင်းရှင်ပြုပွဲက တပေါင်းလတဲ့၊ နွေရာသီ ကျောင်း ပိတ်ရက်ပဲ၊ သား ရှင်ပြုရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ သားလည်း ရှင်ပြုချင်တယ် ဖေဖေ”

သားဖြစ်သူ၏ပူဆာသံက စိုင်းအောင်မျိုးရင်ကို နွမ်းလျစေ သလို ရင်ထဲမှာလည်း စိတ် မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့်.....

“အေးပါ သားရယ်၊ သား ရှင်ပြုပွဲပါနိုင်အောင် ဖေဖေ ကြိုး စားနေပါတယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ဖေဖေ ဆီမှာ ငွေတော်တော်လေး စုမိ နေပါပြီ၊ သားစာကြိုးစားပါ၊ သား စာမေးပွဲအောင်ဖို့လိုတယ်၊ ဖေဖေ ဘက်က သားကို ရှင်ပြုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ကဲ...ကဲ သားလည်း ကျေနပ်တော့နော်၊ မျက်နှာသစ် တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ဟုတ်ကဲ့”
သားဖြစ်သူက ရှင်ပြုပေး မည်ဟု ကတိရ၍ ပျော်ရွှင်သွား သလောက် စိုင်းအောင်မျိုးမှာတော့ ပင့်သက်ချကာ လေပူကြီး မှုတ် ထုတ်လိုက်တော့သည်။ ကောင်းတူ ဆိုးဘက် ရုန်းကန်လာကြသည့် ဇနီးသည် နန်းကြာအုံကိုလည်း ပိုမိုသတိရစေသည်။

“ကြာအုံရယ်.....မင်း ဘယ် ဆီကို ရောက်နေတာလဲကွယ်၊ သားရဲ့ရှင်ပြုပွဲကျရင် မင်းရှိမှ မိသားစုလေး ပြည့်စုံပြီး ပျော်စရာ ကောင်းမှာပါကွာ”

စိုင်းအောင်မျိုး တစ်ကိုယ် တည်း တီးတိုးပြောဆိုပြီး သမီးငယ် ကို အိပ်ရာမှနှိုးလိုက်သည်။

“သမီးငယ်.....ထတော့လေ ကျောင်းသွားရဦးမယ်”

“ဟင်.....အင့်.....အင်”
သမီးငယ် နန်းအေးခင်လည်း ပျင်းကြောဆွဲနေစဉ်.....

“ဒေါက်.....ဒေါက်.....ဒေါက်”
အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် စိုင်းအောင်မျိုးသည် သမီးငယ်ကိုပွေ့၍ အိမ်ရှေ့သို့တံခါး ဖွင့်ရန်သွားလေသည်။ တံခါးကလန် ကိုဖြုတ်၍ ကြည့်လိုက်စဉ်.....

“ဟင်.....မင်း.....မင်း”
“ကြာအုံလေ...နန်းကြာအုံပဲ ကိုအောင်မျိုးရဲ့”

www.burmeseclassic.com

စိုင်းအောင်မျိုးတစ်ယောက်
တံ ခါးတစ်ချပ်သာဖွင့်ရသေးသည်။
မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက မယုံ
ကြည်နိုင်။ မျက်စိများမှားသလား
ထင်ရ၍ မျက်စိကို ပွတ်ကြည့်
မိသည်။ မျက်နှာသစ် ရာမှ
ပြန်ရောက်လာသည့် သားကြီးက
အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာရာ.....

“ဟင်...မေမေမဟုတ်လား
ဟင်၊ မေမေ”

သားကြီးစိုင်းဆိုင်မိန်း၏အံ့ဩ
သံမှ ဝမ်းသာသံသို့ ပြောင်းလဲသွား
သံကြောင့် သမီးငယ် နန်းအေးခင်
လေးပါ အိပ်မုန်စုံများဖြင့် မျက်စိများ
ပိတ်နေရာမှ ဖွင့်လျက်ကြည့်လေ
သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့၊
သားမေမေလေ”

နန်းကြာအံ့သည် အိမ်တံခါး
တစ်ချပ်သာ ဖွင့် ထားရာမှ
ကျန်တံခါး တစ်ချပ်ကိုဆွဲဖွင့်၍
အိမ်ထဲသို့ဝင် လာပြီး သားဖြစ်သူ
စိုင်းဆိုင်မိန်းကို ဇွတ်အတင်း ပွေ့
ဖက်ထားလေသည်။ အတန်
ကြာမှ.....

“သားရယ် မေမေသားကြီး
ရယ်၊ တော်တော်တောင် ထွားလာ
လိုက်တာ၊ မေမေအရပ်တောင် မိ
တော့မယ်”

နန်းကြာအံ့သည် သားကြီးကို
ပွေ့ဖက်ထားရာမှ သမီးငယ် နန်း

အေးခင်ကို သတိပြုမိပြီး.....

“သမီးကိုပေးပါဦး ကိုအောင်
မျိုးရယ်၊ မေမေလွမ်းလိုက်တာ
သမီးလေးရယ်”

နန်းကြာအံ့သည် သမီးငယ်ကို
စိုင်းအောင်မျိုးလက်မှယူ၍ တရှုပ်ရှုပ်
နမ်းပြီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့
ထားလေသည်။ သားကြီးကိုလည်း
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းဖက်လိုက်
ပြန်သည်။ စိုင်းအောင်မျိုးက
မှင်တက်နေဆဲ။ နန်းကြာအံ့သည်
သားနှင့်သမီးကို ပွေ့ဖက်ထားရာမှ
ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို သတိရကာ လှမ်း
ကြည့်ရာမှ.....

“ကိုအောင်မျိုး...အိမ်ရှေ့က
အထုပ်တွေကို သွားယူဦးလေ”

“အေး.....အေး”

စိုင်းအောင်မျိုးသည် ပစ္စည်း
များကို အိမ်ရှေ့မှ အိမ်ထဲသို့ သယ်
ဆောင်ရင်း ဇနီးသည်ပြန်ရောက်
လာ၍ ဝမ်းသာသလို ပဟေဠိ
ဆန်သည့် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေ
ထုတ်ရန်လည်း ဆန္ဒစောနေမိ
သည်။

“ကဲ.....ကြာအံ့၊ ပြန်ရောက်
လာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါတို့
သားအဖကို ဘာကြောင့်မဆက်
သွယ်ဘဲ အခုမှ ဘာကြောင့် ပေါ်
လာတာတုံး၊ အဲဒါသိချင်တယ်”

စိုင်းအောင်မျိုး စိတ်ထဲက
သိချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်မထားနိုင်

တော့။ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း မေး
လေသည်။ နန်းကြာအုံကလည်း
ညွှန်ခန်းရှိ ဆက်တီထိုင်ခုံပေါ်တွင်
ထိုင်ရင်း.....

“ကျွန်မတို့မစ္စည်းတွေ ဖမ်း
ဆီးမိတော့ ကျွန်မလည်း စိတ်
ဓာတ်ကျသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ
ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်တဲ့ သားရှင်ပြု
ရေးတော့ အပျက်မခံနိုင်ဘူးလေ။
ဒါကြောင့် ကျွန်မသား ရှင်ပြုနိုင်ဖို့
ငွေရှာရမယ်။ အဲဒီအတွက်
မန္တလေးမှာ ရှမ်းခေါက်
ဆွဲရောင်းတယ်။ ငွေစု
တယ်။ ငွေလေးနည်း
နည်းရှိလာတော့ ည
ဈေးမှာ အထည်ရောင်း
တယ်။ အခု ကျွန်မသား
ရှင်ပြုဖို့ ငွေစုမိပြီ။
ကျွန်မရဲ့ ရည်မှန်းချက်
အောင်မြင်သည် အထိ
ကိုအောင်မျိုးတို့ကို မဆက်

သွယ်ပေမယ့် ကိုယ့်မိသားစု
အခြေအနေကိုတော့ ကျွန်မ အမြဲ
စုံစမ်းနေပါတယ်ရှင်ရယ်။ ဒီငါးနှစ်
အတွင်းမှာ ကျွန်မ စုမိတဲ့ငွေ
ကြေးက သားရှင်ပြုဖို့လုံလောက်
တဲ့အတွက် ကျွန်မ ပြန်လာတာပါ”

နန်းကြာအုံလည်း သူ့အခြေ
အနေကို ရှင်းပြလိုက်မှ စိုင်းအောင်
မျိုးလည်း ပြုံးနိုင်လေသည်။

“ကြာအုံရယ် မင်းငွေပါမလာ

လည်း ငါက ငါ့သားကို ဒီနှစ်
တပေါင်းလမှာ ရှင်ပြုပေးဖို့ ငွေရှိ
နေပါပြီ။ ငါလိုတာက ငွေမဟုတ်
ပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုပဲ မျှော်နေတာ
ပါကွာ”

“အို..ကိုအောင်မျိုးကလည်း”
နန်းကြာအုံမှာရက်ရွံ့သည့်

အလား သားသမီးတို့ဘက်သို့
လှည့်လိုက်လေသည်။ စိုင်းဆိုင်မိန်း
လည်း မိဘများ၏စကားကို ကြား
ရသည် အခါ ဝမ်းသာအားရ
ဖြင့်.....

“ဒါဆို သားရှင်ပြုဖြစ်တာ
သေချာသွားပြီပေါ့။ ဟေး.....
ဟေး”

စိုင်းဆိုင်မိန်းတစ်ယောက်
ပျော်ရွှင်ခုန်ပေါက်သွားသလို နန်း

အေးခင်ကလည်း မိခင်ပေါ်မှာ
ဆင်းကာ.....

“သမီးအတွက် ကိုကိုရှင်ပြု
ပွဲမှာဝတ်ဖို့ လေဒီရှူးနဲ့ ဂါဝန်ဝမ်း
ဆက်ဝယ်ပေး၊ ဟေး.....ဟေး”

နန်းအေးခင်ပါ သူ့အစ်ကိုကို
သို့ ပျော်ရွှင်ခုန်ပေါက်နေလေ
သည်။ စိုင်းအောင်မျိုးနှင့်
နန်းကြာအုံတို့ ဇနီးမောင်နှံ
မှာလည်း သားသမီးများ
ကိုကြည့်၍ ပျော်မဆုံး
မော်မဆုံးဖြစ်နေလေ
တော့သည်။ သူတို့၏
ခြောက်သွေ့နေသော
မေတ္တာရိပ်မြုံ့ ကမ္ဘာလေး
သည် ယခုမှပင် အသက်
ဝင်လာတော့သည်။

“ကြာအုံရယ်တို့ မိသား
စုရဲ့ အဖြစ်အပျက်က ဆောင်
အိပ်မက် မက်သလိုပါပဲလားကွာ”

“ကိုအောင်မျိုးရယ် ဆောင်
အိပ်မက်က နီးထပါတော့၊ သားရဲ့
ရှင်ပြုပွဲအတွက် အခုကတည်းက
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြရအောင်နော်”

စိုင်းအောင်မျိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံ
သည် သားရှင်ပြုပွဲကို စိတ်ကူးဖြင့်
တွေး၍ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြ
လေတော့သည်။

ထက်အုံလင်း (မူပိုင်)

www.burmeseclassic.com

မိမိအိမ်အထဲက ဤ
 မစုပင်ပုဂံပုဂံ
 စုပင်ပုဂံအထဲက အခြားအခြား
 ဂုဏ်ထူး.....

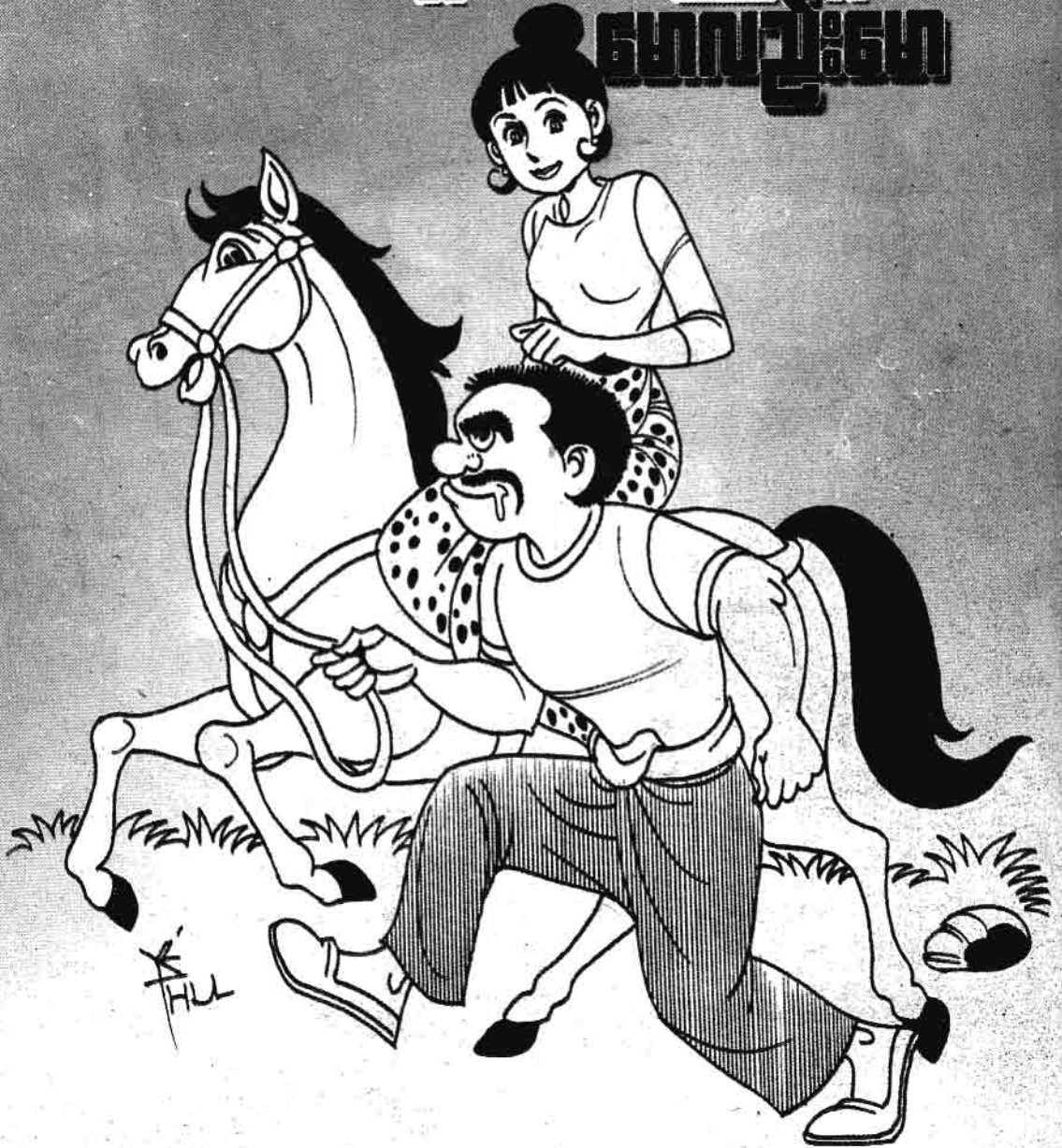
ဂုဏ်ထူး
 အနုပညာပုံ နှစ်နှစ်အခြား
 နေပြီ... စုပင်ပုဂံ
 မိမိ... အနုပညာ
 ဝါသနာပေး.....

ကဏ္ဍ: ခြေစဉ်

အေးမိခံ
ဂုဏ်လည်းဂုဏ်
မောင်ညွှန်းမောင်

ရှက်လည်၊ရှက်
မောလည်၊မော

အေးမိစ်

တောရိပ်တောင်ရိပ်ဖြင့် အေး
ချမ်းစိုပြည်နေသော ကြည့်မြင်တိုင်
မြို့နယ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အေးသာ
ယာရွာလေးတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာ
တော် ဦးစီးသည့် ဘုရားပွဲတော်ကို
နှစ်စဉ်ကျင်းပခဲ့ရာ ကြက်ပျံမကျ
ညှော်ကားလွန်းလှသည်။

ဘုရားပွဲတော်သို့ ဧည့်သည်
များ ရောက်ရှိလာရာတွင် နယ်စုံ၊
ရိုက်စုံမှ လာရောက်ကြသော်
လည်း ဆရာတော်၏ဩဇာ
ကြောင့် ပုပုဆုဆူမရှိ၊ ငြိမ်းအေး
နေသည်။

ပွဲတော်ကို ဦးစီးကျင်းပနေ
သည့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က
“ဟေ့ကောင် မင်းမူးနေပြီ၊ ပြန်
အိပ်တော့” ဟုဆိုလျှင် မငြင်း
သာ။ ပြန်အိပ်ရ၏။

ထိုသို့ အစဉ်အလာကောင်း
ဖြင့် ကျင်းပခဲ့သော ဘုရားပွဲတော်

မှာ အေးသာယာရွာ၏ နောင်တရ
အေး စေတီဘုရားပွဲဖြစ်သည်။
ယခုဆို လျှင် ဘုရားပွဲစတင်နိုင်ရန်
ပြင်ဆင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ရွာပတ်
ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများမှ မိသားစု
များက လေ့၊ လှည်းများဖြင့်
ရောက်ရှိလာကြရာတွင် စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်များ အပြည့်ယူ

ဆောင်လာကြ၏။ လှူ တန်းရန်
နှင့် ကိုယ်တိုင်စားသုံးရန် အပြင်
ရောင်းချရန်အတွက် ပွဲတော်သို့
လာရောက်ကြသူများက ဘူးသီး၊
ခရမ်းသီး၊ ပဲအမျိုးမျိုး၊ ဆန်၊ ဝက်၊
ကြက်ကအစ ယူဆောင်လာကြ
သည်။

ယခုနှစ်ဘုရားပွဲတွင် ထူးခြား
မှုတစ်ခုရှိလာသည်။ ရပ်ကွက်မှ
စု ပေါင်းပြီး ဇာတ်သဘင်ဖြင့်
ပါဝင် ဖျော်ဖြေရန် စီစဉ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကို
ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်
ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ကြီးကြပ် လျက်
ကပြစေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုနှစ် ဇာတ်အဖွဲ့၏
ဇာတ်လိုက်မင်းသားက ချစ်
တင်.....

အထူးပြောစရာမလိုတဲ့
ချစ်တင်ဟု ဆိုရမည်။

ချစ်တင်၏အကြောင်းကို
ချီးမွမ်းခန်းထုတ်နေ၍ ပြီးဆုံးမည်

မထင်။ ချစ်တင်က လူတော်၊ လူ ဝင်းသည်။ ပျော်ဖြစ်သည်။

အဆိုပါဇာတ်အဖွဲ့၏ အဓိက ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီးမှာ အေး သန္တာဖြစ်သည်။ တစ်မူထူးခြားပြီး ရိုးရှင်းဖြောင့်စင်းသော ဆံကေသာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ကအချော ကြီးမဟုတ်သော်လည်း အကြည့်ခံ သည့် အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အေး သန္တာမှာ အမေမမာ၊ အဖေကရင် မှ မွေးဖွားသောသမီးဖြစ်၍ ချော မောလှပသည်။ အသားအရေ ဖြူ

“ဒူ.....ဒူ.....ဒူ”

ကျေးရွာလေ့အတိုင်း ရွာ ဆော်ကြီးက ကြေးမောင်းခတ်ပြီး ယခုနစ် ကပြဖျော်ဖြေမည့် ဇာတ် လမ်းအကျဉ်းအား အော်ဟစ်ကြေ ညာနေခဲ့သည်။

“ယခုနစ် ကပြဖျော်ဖြေမည့် အမေ့ရွာပြဇာတ်တွင် နာမည်ကျော်

ပြဇာတ်မင်းသား ချစ်တင်၊ မင်း သမီး အေးသန္တာတို့ရဲ့ ကကြီး ကကွက်များဖြင့် မြန်မာမူ ဇာတ်သဘင်နှင့် ဟာသပြဇာတ် အား လာရောက်ပြီး တစ်နေ့တာ မောပန်းသမျှကို အပန်းဖြေရင်း ခံစားကြည့်ရှုတော်မူကြပါရန် ကြိုတင်အသိပေး ကြေညာလိုက် ပါတယ်”

“ဒုန်း.....ဒုန်း”

အဆက်မပြတ် တံခါးခေါက် သံက ပေါ်လာသည်။

“အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူတုံး စောစောစီးစီး”

အေးသန္တာက အိပ်ရာထဲတွင် လှဲအိပ်နေရင်း စိတ်တိုစွာ လှမ်း အော်လိုက်၏။ ပြဇာတ်မင်းသား ချစ်တင်က မဝံ့မရဲဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက် လေသည်။

“ငါ့ပါဟ၊ ချစ်တင်ပါဟ”

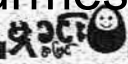
“ချစ်တင်ဆိုရင် ခဏလေး လာခဲ့မယ်၊ ခဏစောင့်”

ချစ်တင်မှာ အဖွဲ့သားများနှင့် အတူ ဘုရားပွဲသို့သွားရန် အေး သန္တာအား ဝင်ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ငါ့ အချိန်မှစ၍ အေးသန္တာ၏ ပညာ ပေးမှုကို စတင်ခံစားရလေသည်။ အခုလည်း နံနက် ၅ နာရီ

www.burmeseclassic.com

က အိမ်သို့ရောက်ရှိပြီး အသံဖြင့်
တစ်အော်၍နိုးခဲ့ရာ လုံးဝတံခါးဖွင့်
ပေးခဲ့။ ချစ်တင်က စိတ်မရှည်၍
ဈာတ်သွားလိုက်၊ ပြန်လာလိုက်ဖြင့်
စောင့်နေခဲ့ရာ မွန်းတည့်ချိန်ကျမှ
အိမ်ရှေ့တံခါးအား လာဖွင့်ပေးခဲ့
သည်။

“ဘာတုံး ကိုချစ်တင်ရဲ့ ဒီမှာ
အိပ်လို့ကောင်းတုန်း”

ချစ်တင်မှာ စိတ်မဆိုးဝံ့ဘဲ
အေးသန္တာ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်
ရသည်နှင့် အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့
သည်။ အေးသန္တာက တံခါးဖွင့်ပေး
ပြီးမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားခဲ့၏။

“ခဏလေးစောင့်ဦးနော်၊
အဝတ်အစားယူလိုက်ဦးမယ်”

ချစ်တင်မှာ စိတ်မဆိုးရက်။
အိမ်အဝမှ ထိုင်စောင့်နေခဲ့၏။

ခဏကြာတော့ အိမ်ထဲမှ
အဝတ်ထုပ်များ လေထဲပျံ့ဝဲထွက်
လာသည်။ ချစ်တင်မှာ အဖော်ပါ
လာသူ သူငယ်ချင်းများကို ပျာပျာ
သလဲဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်ရ
၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ.....မြန်မြန်
ဖမ်း.....မြန်မြန်ဖမ်း၊ အောက်မကျ
စေနဲ့”

ချစ်တင်၏သူငယ်ချင်းများက
အိမ်ထဲမှ လှမ်းပစ်ပေးသော အဝတ်
များကို မြေသို့မကျမီ ဖမ်းရသည်။
အဝတ်အစားများ ပစ်ပေးပြီး

မှ အေးသန္တာက အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်
သို့ ထွက်လာ၏။ ချစ်တင်က အေး
သန္တာစီးရန်အတွက် အသင့်စီစဉ်
ထားသောမြင်းကို အေးသန္တာနေ
ထိုင်ရာအိမ်၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ဆွဲယူ
လာခဲ့၏။

“ဒီမှာ ကိုချစ်တင်၊ ကျွန်မ
မြင်းမစီးချင်ဘူး၊ ကျွန်မကို ဘုရား
ပွဲလိုက်စေချင်ရင် ရှင်ကိုယ်တိုင်
ကုန်းပိုးပြီးပို့ပေး၊ မြင်းကို ခြံထဲမှာ
ပဲထားလိုက်”

အေးသန္တာက အသံခပ်မာမာ
ဖြင့် လှမ်းပြောခဲ့သည်။ ချစ်တင်က

သူ့သူငယ်ချင်းများဆီ လှမ်းကြည့်
ရင်း မြင်းကို ခြံဝိုက်တိုင်တွင် ကြိုး
ချည်၍ထားခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အေးသန္တာ၊ ကုန်း
ပိုးပြီးပို့ပါ့မယ်”

အေးသန္တာ၏ တစ်ချက်လွှတ်
အမိန့်သံကြောင့် ချစ်တင်ခမျာ
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”ဟုသာ ပြန်ပြော
နိုင်ခဲ့သည်။

အေးသန္တာ၏ တောင်းဆိုချက်

အရ အေးသန္တာအား ကုန်းပိုးရန် နဲ့ကွာ”
ချစ်တင်က သူ၏တပည့်တစ်ဦးအား
လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“တပည့်တွေက ကုန်းပိုးရင်
ကျွန်မ မလိုက်ဘူး”

အေးသန္တာအနီးသို့ ချစ်
တင်က တိုးကပ်သွားခဲ့သည်။ အေး
သန္တာကို မလွန်ဆန်ဝံ့သော ချစ်
တင် ကို သူ့၏တပည့် များက

“အမယ်လေး...လေးလိုက်တဲ့
ကိုယ်လုံးကြီး”

“ရှင်ဘာပြောတာလဲ ကိုချစ်
တင်၊ ကျွန်မကို မနိုင်ရင် ကျွန်မ
လည်း လမ်းလျှောက်ပြီး မလိုက်
နိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ”

“အမယ်လေး မယ်မင်းကြီးမ
ရယ်၊ ငချစ်တင်က မြင်းမတုတ်
ဘူး”

ချစ်တင်နှင့် အေးသန္တာတို့မှာ
ဆရာတော်၏ ဖိတ်ကြားချက်အ
ဇာတ်ပွဲသို့ မလာမဖြစ် လာခဲ့ရ၏။
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ချစ်တင်
အား အေးသန္တာကိုဝင်ခေါ်ရန်
ခိုင်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အေးသန္တာ
၏နေအိမ်အထိ သွားပြီးခေါ်ခဲ့ရ၏။
အေးသန္တာက တမင်ပင် ညည်း
လိုစိတ်ဖြင့် အမျိုးမျိုးလုပ်ခိုင်းခဲ့၏။
အေးသန္တာ၏ ပညာပေးမှုကို ချစ်
တင်မှာ တစ်လမ်းလုံးကြုံခဲ့ရသည်။
အေးသန္တာက သူမ မပါဘဲ ဇာတ်
ကဏ္ဍမဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုအောက်ကျ
ခံပြီး လာခေါ်သော ချစ်တင်အ
ညည်းဆဲခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ.....ဒါဆိုရင် ဘယ်သူ
လာရမလဲ”

“ရှင်ကိုယ်တိုင်လာခဲ့”
ချစ်တင်မှာ တစ်ခွန်းသာပြန်
ပြောနိုင်ခဲ့၏။

“ချစ်တင်ကို အပြစ်မတင်ပါ
အိ။

ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့် ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြ၏။
“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာရယ်
နေတာလဲ”

တပည့်များကိုအရှက်ပြေပြော
ရင်း အေးသန္တာကို ကျောပိုးလိုက်
အိ။

“ကျွန်မ ရွာထိပ်ရောက်မှပြန်
ကိုစီးမယ်၊ အခု လူပဲစီးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အေးသန္တာ
ငါ မနိုင်တော့လို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆိုရင် ဘုရားပွဲကို ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး”

“ဟာ.....အဲဒီလိုတော့မလုပ် ပါနဲ့၊ ဆရာတော်က ငါ့ကိုအပြစ်ဆို ပါ့မယ်၊ ဒီတော့ ထမ်းဆိုရင် ထမ်း ပါ့မယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့ကြိမ်ကိုတော့ ကြောက်တယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့”

ချစ်တင်ခမျာ တပည့်တွေကို အနိုင်ကျင့်လာသမျှ၊ သြဇာညောင်း လာသမျှ အေးသန္တာနှင့်ကျမှ ဝဋ် လည်တော့၏။

“ရှက်ကလည်းရှက်၊ မောက လည်းမော၊ နှစ်ခုပေါင်းတော့ ရှက် မော.....ရှက်မော”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး စောင်းမြောင်း

ပြောဆိုခဲ့ကြသော တပည့်များကို ချစ်တင်က ဟောက်ပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာပြော တာလဲ”

“သီချင်းဆိုတာပါ ဆရာချစ်”

“ပြန်ဆိုစမ်း”

ဆရာ၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန် နိုင်သော တပည့်များက ဆရာ၏ ဖြစ်ပျက်ပုံအားကြည့်ပြီး ဆိုနေသော သီချင်းအား ချစ်တင်မှ ပြန်ကြား ချင်၍ ပြန်ဆိုခိုင်းရာ တပည့်များက သံပြိုင်ဆိုကြပြန်သည်။

“ရှက်ကလည်းရှက်...မောက လည်းမော၊ ရှက်မော...ရှက်မော”

“အေး...မင်းတို့စာစပ်တာ

ကောင်းတယ်၊ ကာရန်ညီတယ်၊ ဒါ

မှ ငါ့တပည့်တွေ၊ ငါကလည်း စာ ပြန်စပ်မယ်”

“ဆရာက ဘယ်လိုစပ်မှာလဲ”

“ဆရာတော်က ကြိမ်းမှာ ကြောက်လို့ မရှက် မမော၊ မရှက် မမောကွာ”

တပည့်များကို ပြန်ပြောနေ သော ချစ်တင်မှာ သူ၏ကျောပေါ် မှ အေးသန္တာအား သတိမေ့ပြီး လက်နှစ်ဖက်က မင်းသားဟန်ဖြင့် ကပြလိုက်ရာ အေးသန္တာမှာ ပိုးလိုး ပက်လက်လန်လျက် ကျသွားလေ ၏။ ချစ်တင်၏နှုတ်မှ စာသား အသစ်များ ထွက်လာလေသည်။

“ဗေထိုး...ပတ်ကြည့်...ပတ်

ကြည့်”

www.burmeseclassic.com

စာသားမဆုံးခင် ချစ်တင်၏ ခေါင်းမှာ ပူထူသွားလေသည်။

“ဒုတ်.....ဒုတ်”

“ပတ်ကြည့်ဦး.....ပတ်ကြည့် ဦး”

“မဟုတ်ပါဘူး သန္တာရယ်၊ ငါ သတိလစ်သွားလို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ချစ်တင်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ဟာ၊ ပြေးပြီ.....သန္တာရေ”

ချစ်တင်အား အေးသန္တာက နောက်မှနေ၍ ဝါးတုတ်ဖြင့် လိုက်ရိုက်နေသည်ကို တပည့်များက ဟားတိုက်ရယ်မောနေလေသည်။ ချစ်တင်ကလည်း ပြေးရင်း မင်းသားလိုကလိုက်၊ အေးသန္တာက ဝါး

တုတ်ဖြင့်ရိုက်လိုက် ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ကိုချစ်တင်”

“ဘာတုံး”

“ရှင်မနေ့က ကျွန်မကို ကျောပေါ်ကပစ်ချတာ မှတ်မိလား”

“ငါ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သတိလစ်သွားလို့ပါဟာ”

“သတိလစ်တာ ခဏထား၊ အခု ကျွန်မ ခါးနာနေပြီ”

“အဲဒီတော့ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“အခု ဆေးကုပေးဦး”

ချစ်တင်မှာ အေးသန္တာ၏

ခိုင်း စေချက်ကြောင့် ခါးကြောများ နှိပ် ပေးရလေ၏။

အေးသန္တာက အနှိပ်ခံနေရင်း ချစ်တင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အခုလို နှိပ်ပေးတဲ့အတွက်”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“အား.....နာတယ်”

“တိုးတိုးအော်စမ်းပါဟာ၊ တပည့်တွေ ကြားကုန်ဦးမယ်”

“အို.....ရောဂါကုတာပဲဥစ္စာ၊ ဘာထင်ထင်ပေါ့”

ချစ်တင်လည်း အေးသန္တာ၏ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ပြောသံကြောင့် အားတက်သွားလေ၏။

နောက်နေ့တွင်လည်း ချစ်တင်
က အေးသန္တာကို သွားခေါ်ပြန်၏။
သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ မနည်း
တောင်းပန်ပြီး မြင်းစီးခိုင်းရ၏။

သူတို့ထွက်လာကြသည်မှာ
နံနက်ကတည်းကဖြစ်သည်။ ဆရာ
တော်ရှိရာကျောင်းသို့ သွားကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်၏ကျောင်း
မှာ ရွာနှင့်အတော်ဝေးဝေးတွင်ရှိ
သည်။ လမ်းတစ်ဝက်ခန့်အရောက်
တွင် သူတို့ခဏနားကြသည်။

နားနေရာမှ ငှက်ဆိုးထိုးသလို
အသံကထွက်လာလေ၏။ ယင်း
အသံပိုင်ရှင်က ချစ်တင်ပင်ဖြစ်၏။

“ကဲဟေ့.....ဆက်ထွက်မယ်”

ဆရာတော်ရှိရာသို့ ဆက်ပြီး
ခရီးထွက်လာသည်မှာ လမ်းတစ်
ဝက်ကျော်လာပြီဖြစ်သည်။ ချစ်တင်
မှာ အေးသန္တာက သူ့အပေါ်အနိုင်
ကျင့်နေသည်ဟု သိရသည့်အတွက်
ကလဲ့စားချေရန် အကြံထုတ်လာခဲ့
သည်။ အေးသန္တာက ချစ်တင်
ထက် အကြံဦးသွားဟန်တူ၏။

“ကိုချစ်တင်.....ကိုချစ်တင်”

“ဘာတုံးဟာ.....ဘာတုံး”

“ကျွန်မစီးနေတဲ့မြင်းက သိပ်
ပြီးမလှမ်းနိုင်တော့ဘူး”

အေးသန္တာမှာ ချစ်တင်စီစဉ်
ပေးသည့်မြင်းကိုစီးနေသည်။ အေး
သန္တာလှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ချစ်

တင်မှာ စိတ်တိုနေ၍ အသံပြတ်ဖြင့်
ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မ ဒီမြင်းကို မစီးချင်
တော့ဘူး”

“ဒါဆိုလာလေ၊ ငါနဲ့အတူ စီး
ကြတာပေါ့”

ချစ်တင်ကလည်း အေးသန္တာ
နှင့်ယှဉ်၍ မြင်းတစ်ကောင်ကိုစီးပြီး
ယှဉ်တွဲလိုက်ပါခဲ့သည်ဖြစ်၏။
သို့ဖြစ် ၍ နှစ်ယောက်အတူစီးရန်
ပြော လိုက်၏။

“အို.....ကျွန်မ မစီးရဲဘူး”

“ဒါဆို ငါဘာလုပ်ပေးရမှာ
လဲ”

“မြင်းနှစ်ကောင်ရဲ့ ဇက်ကြိုး
ကိုင်ပြီး အောက်ကဆွဲပြီးလိုက်ခဲ့
ပေါ့”

အေးသန္တာက သူ့အပေါ်တမင်
အနိုင်ကျင့်လိုက်မှန်းသိ၏။ သူ၏
မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှ လူမကြား
အောင် ပြောခဲ့မိ၏။

“ဟာ...သွားပြီ၊ မလှုပ်နိုင်ရင်
ဘုရားပွဲလိုက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။

ငါ့ထက်အကြီးသွားပြီ”

ချစ်တင်မှာ အေးသန္တာအလို ကျဖြစ်စေရန် အလျှော့ပေးလိုက်ရ၏။ သူ့တပည့်များ၏ ဟားတိုက်ရယ်မောမှုကို မခံရမီ ကြိုတင်တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်၏။

“ချစ်တင်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ တပည့်တို့ရာ”

ချစ်တင်၏တပည့်များက မြင်းပေါ်မှ အေးသန္တာအား လက်မထောင်ပြုပြီး ဂုဏ်ပြုလိုက်ကြသည်။ သူတို့အပေါ် အမြဲအနိုင်ကျင့်နေသော သူတို့၏ဆရာကို အေးသန္တာက အနိုင်ယူပြလိုက်၍ ရင်ထဲမှ ကျိတ်ပြီးပြုံးနေမိကြ၏။

တပည့်များက သူတို့၏ဆရာကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်ဆိုင်းတီး၍ သြဘာပေးလိုက်ကြ၏။

“ရှက်ကလည်းရှက်၊ မောကလည်းမော၊ ရှက်မော...ရှက်မော၊ ပတ်ဗေထိုးကြည့်.....ပတ်ဗေထိုးကြည့်”

တပည့်အားလုံး သံပြိုင်ဖြင့် အော်နေကြ၍ ချစ်တင်မှာ ရှက်ရှက်ဖြင့် ဟောက်လိုက်မိ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ.....တော်တော့၊ သီချင်းသံကို အခုတိတ်တော့၊ မဆိုတော့နဲ့၊ ချစ်တင်ပဲခံရတာ၊ ချစ်တင်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကွာ”

“မတင်ပါဘူး ဆရာချစ်ရယ်”

“အေး.....ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းကိုရောက်မှ ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားတိုင်ကြားပြီး အနိုင်ယူပြမယ်”

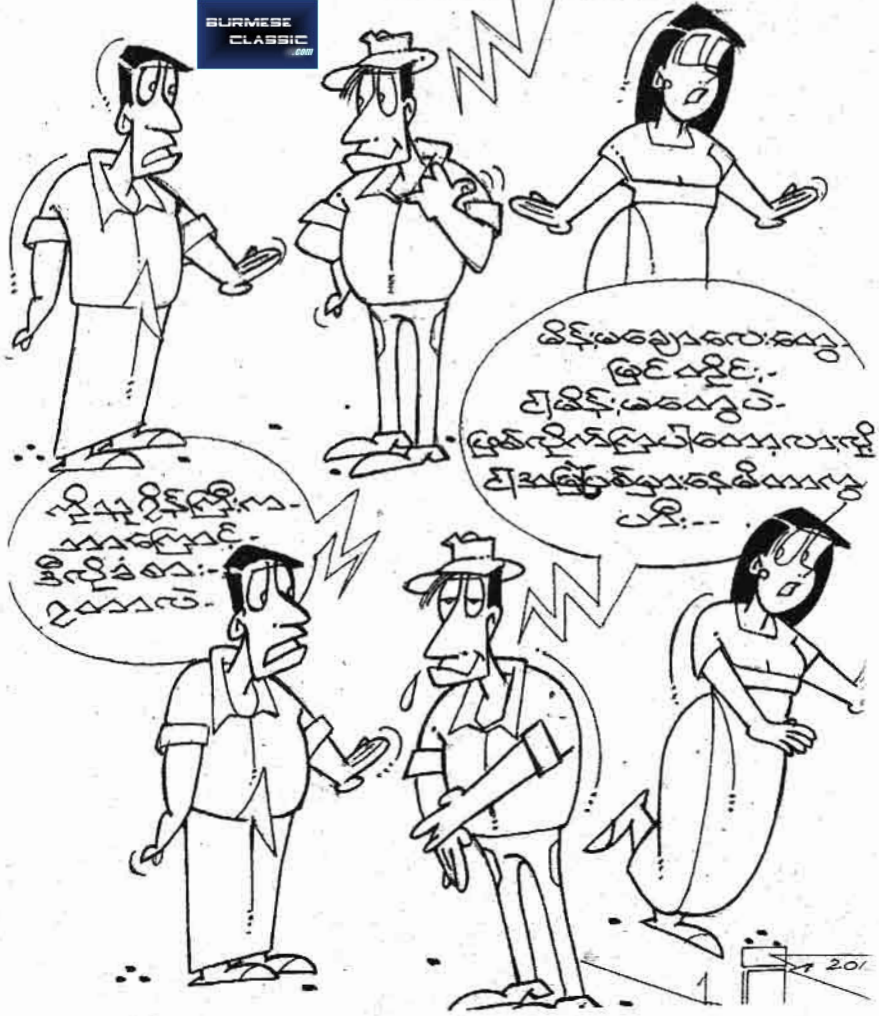
ချစ်တင်၏ကြုံးဝါးသံကြောင့် အေးသန္တာနှင့် ချစ်တင်၏တပည့်များမှာ အပြန်အလှန်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေမိကြတော့၏။

အေးမိမိ

မိန်းမချော့ကလေးတွေကို
ပြုမိလို့လည်းမိလို့လည်း-
လို့မိလို့မိလို့မိလို့-
လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ပေးပို့ရမယ်-

BURMESE CLASSIC .com

လူမှုပတ်ဝန်းကျင်
ပေးပို့ရမယ်-
လို့မိလို့မိလို့မိလို့-
လူမှုပတ်ဝန်းကျင်

မိန်းမချော့ကလေးတွေ
ဖြင့်မိလို့လည်း-
ပြုမိလို့မိလို့မိလို့-
လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ပေးပို့ရမယ်-
လို့မိလို့မိလို့မိလို့-
လူမှုပတ်ဝန်းကျင်

ဆုမွန်ဦး(ဟင်္သာတ)
ဝန်း
ဒိုင်နာရီ

၈၄

ပန်းဖိုင်ယာရီ

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)

“ဒေါင်.....ဒေါင်.....ဒေါင်”
 နံနက် ၅ နာရီထိုးသံကြား
 သည်နှင့် ဦးဘထွန်းတစ်ယောက်
 မှန်ရှေ့တွင် တစ်ချက်ရပ်လိုက်ပြီး
 ခေါင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြိုးလိုက်
 သည်။ ထို့နောက် နောက်ဖေးမီးဖို
 ချောင်ထဲတွင် ချက်ပြုတ်
 နေသော ဇနီးသည်ကို အသံ
 ပြုလိုက်၏။

“မေ့ကြည့် ကိုယ်သွား
 တော့မယ်နော်”

“မစောဘူးလား ကိုဘ
 ထွန်းရယ်”

“အို.....မစောပါဘူးကွာ၊
 အရှေ့ဘက်က ရောင်နီတွေ
 တောင် သန်းလာနေပြီ၊
 ခုချိန်လောက်ဆို ကိုမြမိုးတို့
 ပိုကိုစောင့်နေလောက်ပြီ”

“ကဲ..ကဲ ဒါဆိုလည်း
 သွား... သွား”

ဦးဘထွန်းတစ်ယောက် သူ၏
 တိုက်ခန်း လှေကားလေးပေါ်မှ
 တစ် ထစ်ချင်းဆင်း၍လာခဲ့သည်။
 အရုဏ် ဦးရောင်နီများသည်
 ကောင်းကင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး၌
 ဆေးရောင်စုံများ ဖျန်းပက်ကြ၍
 ထားလေသည့်အလား ရှိကြ၏။
 မြေပြင်သို့ရောက်လျှင် ဦးဖိုးကျား

လမ်းလေးမှနေ၍ လျှောက်လာ
 ခဲ့သည်။

ဒေါ်သိန်းတင်လမ်းထိပ်မှ
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွင် ကိုမြ
 မိုး၊ ကိုဘဆွေနှင့် ကိုတင်ထွဋ်တို့
 သုံးဦးက သူ့အား စောင့်နေကြလေ
 ပြီဖြစ်လေသည်။ ဤလက်ဖက်ရည်
 ဆိုင်လေးသည် သူတို့အတွက် ဆုံ
 ရပ်ဖြစ်၏။

ဦးဘထွန်းသည် ဘဏ်
 တစ်ခုမှ အရာရှိဝန်ထမ်း
 တစ်ဦးဖြစ်၏။ အလုပ်နား၍
 ပင်စင်ယူပြီးသောအခါ
 ကျန်းမာရေးအတွက် နံနက်
 နံနက်များတွင် ကန်တော်
 ကြီးတစ်ပတ် အမြဲတမ်း
 လမ်းလျှောက်လေ့ရှိ၏။

လမ်းလျှောက်စတွင်
 တော့ ဦးဘထွန်း တစ်
 ယောက်တည်းသာဖြစ်၏။
 ထိုမှ လမ်းလျှောက်ထွက်သူ
 အချင်းချင်း အပေါင်း

အသင်းမိတ် ဆွေများဖြစ်ကာ ထိုမှ ကိုမြမိုး၊ ကိုဘဆွေ၊ ကိုတင်ထွဋ် တို့နှင့် ခင်မင်ရင်း လမ်းလျှောက် ဖော် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သွား ကြ၏။

ထိုသူများသည်လည်း သူ့ကဲ့ သို့ပင် ပင်စင်စားဝန်ထမ်းဟောင်း များဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်သိန်းတင် လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ ဦးဘထွန်း ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုမြ မိုးတို့ကို အသင့်တွေ့ရ၏။

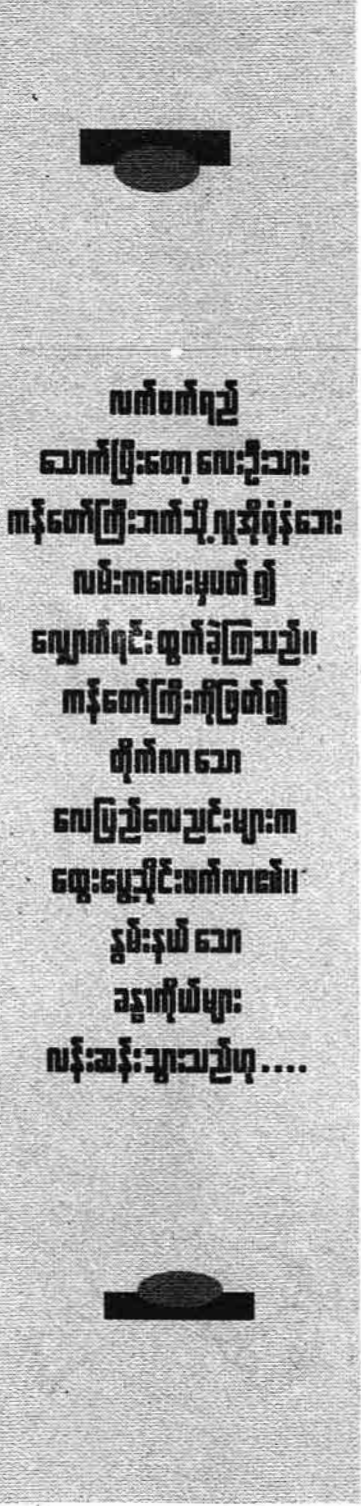
“ကိုဘထွန်း လာဗျာ၊ လာ... လာ”

“ဘာသောက်မလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ချိုကျပေ့ဗျာ”

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးတော့ လေးဦးသား ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ လူအိုရုံနံဘေး လမ်းကလေးမှပတ် ရှုံလျှောက်ရင်း ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကန်တော်ကြီးကိုဖြတ်၍တိုက်လာ သော လေပြည်လေညင်းများက ထွေးပွေ့သိုင်းဖက်လာ၏။ နွမ်းနယ် သော ခန္ဓာကိုယ်များ လန်းဆန်း သွားသည်ဟု ခံစားရသည်။

ပန်းကန်လုံးကျွန်းရောက်တော့ ကန်တော်ကြီးအစပ်မှနေ၍ ကရိုက် ဖောင်တော်ကြီးကို မျက်နှာမူကာ ကိုယ်လက်လေ့ကျင့်ခန်းများ ငါးမိ နစ်ခန့်မျှ လုပ်ကြ၏။ ထို့နောက် ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ်ပတ်ကာ

**လက်ဖက်ရည်
သောက်ပြီးတော့ လေးဦးသား
ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ လူအိုရုံနံဘေး
လမ်းကလေးမှပတ်၍
ရှုံလျှောက်ရင်း ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ကန်တော်ကြီးကိုဖြတ်၍
တိုက်လာသော
လေပြည်လေညင်းများက
ထွေးပွေ့သိုင်းဖက်လာ၏။
နွမ်းနယ်သော
ခန္ဓာကိုယ်များ
လန်းဆန်းသွားသည်ဟု.....**

လမ်းလျှောက်ကြရင်း ဟိုဟိုသည် သည်စကားများလည်း ပြောဆိုလာ ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ်နားရောက် တော့ ခရီးတစ်ထောက်နားကြ သည်။ ထို့နောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှုတ်ဆက်ရင်း ဦးဘထွန်းတို့ လူစု ခွဲကြသည်။

“ကဲ.....ကိုမြမိုးတို့အားလုံး ကျွန်တော်သွားတော့မယ်နော်၊ ဒီ နေ့ ဇနီးက မြို့ထဲက သူ့သမီးဆီ သွားစရာရှိလို့ ခပ်မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ ပါဆိုလို့ပါဗျာ”

“ဪ.....ရပါတယ် ကိုဘ ထွန်းရယ်၊ သွားပါ.....သွားပါ”

လူစုခွဲပြီးတော့ ဦးဘထွန်း ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်းလေးအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း လှမ်းရှုံပြန်လာ သည်။ ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် ပွင့်နေကြသော ယုဇနပန်းများကို တွေ့ရ၏။

“အင်း.....ဒီပန်းလေးတွေကို ခူးပြီး အိမ်ကဘုရားမှာ တင်ရရင် ကောင်းမှာပဲ”

အတွေးတစ်ခုဝင်သည်။ ထို့ ကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာသို့ တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်စုံ တစ်ရာ လူသူဟူ၍ မတွေ့ရ။ ထို့ ကြောင့် ခပ်မြန်မြန် ပန်းလေးငါး ခက်ကို ချိုးရင်းခူးလိုက်သည်။ ဆင် ခွဲလျှောက်လာ၏။ ထိုစဉ်.....

www.burmeseclassic.com

“ဖျတ်.....ဖျတ်.....ဖျတ်”
ဟူသော ခြေသံတစ်ခု၏အသံ
ကို ကြားလာရ၏။ ဦးဘထွန်းက
ထည့်မကြည့်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သာ
လျှောက်နေမိသည်။ ခြေသံသည်
အပြင်းပြင်းနီးလာ၏။ ထိုမှ လူ
တစ်ယောက်၏ အသံပြုသံကိုကြား
ရသည်။ ထိုအသံသည် ယောက်ျား
တစ်ယောက်၏ အသံတော့
မဟုတ်။ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏
အသံသာ ဖြစ်လေသည်။

“ဦး.....ဦး.....ဦး”
ခေါ်သံ ကြောင့်
ဦးဘထွန်း လှည့်၍ကြည့်
သည်။

“ဦး.....ဦးလက်
ထဲက ယုဇန ပန်းလေး
တွေက ဘယ်က ဝယ်
လာတာလဲ ဟင် ၊
ဦးကြည့်ရတာပန်းကြိုက်
တယ်ထင်တယ်နော်”

“အို.....မဟုတ်
ရပါဘူးကွယ်၊ ဘယ်က
မှဝယ်လာတာ မဟုတ်
ပါဘူး။ အိမ်ကဘုရားမှာ
ထင်ချင်လို့ ဟိုနားမှာ
ဖွင့်နေတဲ့ ပန်းချိုတွေက
ချိုးလာခဲ့တာပါ”

“ဪ.....ဒီလိုလား၊ ဒါဆို
ခင် သူများကို ပန်းလေး တစ်ခက်
လောက် ပေးပါလားဟင်၊ သူများ

လည်း ဦးလိုပဲ အိမ်ကဘုရားမှာ
တင်ချင်လို့ပါ”

“ကဲ.....ကဲ ဒါဆို ရင်လည်း
ရှေး.....ရှေး ယူ.....ယူသွား”

အိမ်ကဘုရား တင်ရန်ဟု
ရည်ရွယ်၍ ချိုးလာခဲ့သော ယုဇန
ပန်းလေး သုံးခက်ကို ခွဲ၍ပေး
လိုက်သည်။ ပန်းလေးကို လှမ်း၍

ပေးစဉ် မိန်းကလေးကို ဦးဘထွန်း
က တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်
သည်။ မိန်းကလေးသည် ပျိုမျစ်နု
နယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး
ရှုမငြီးစရာ အလှတရားတို့ဖြင့်
လည်း ရင်ခုန်ချင်စရာ ပြည့်စုံ
နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။
မိန်းကလေးက လွဲရွန်းသော မျက်
ဝန်းညိုညိုတစ်စုံဖြင့် ကြည့်လိုက်
ရင်း.....

“ခုလို ပန်းပေးတာ
ကျေးဇူး တင်ပါတယ်နော် ဦး၊
အိမ်ကဘုရား မှာလည်း
ဦးကုသိုလ်ရအောင် သမီး
ဆုတောင်းပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်”
မိန်းကလေးအနားမှ
လှမ်း အထွက်တွင်.....

“ဪ.....ဒါနဲ့
ဦးဦး ဦးက နေ့တိုင်း
ဒီလိုပဲ လမ်းလျှောက်
ထွက်လာတာလား ဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ၊
ဒါပေမဲ့ ဦး တစ်ယောက်
တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊
ဦးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလည်းပါ
ပါတယ်၊ ဒီနေ့ ဦးက အိမ်ကိုစော
စောပြန်စရာရှိလို့ သူတို့နဲ့ လမ်းခွဲ
ခဲ့တာလေ”

“ဪ.....ဒါဆို ဦးက
အခုတစ်ယောက်တည်းပေါ့နော်၊

တစ် ယောက်တည်းဆိုတော့ အင်း..... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘေးက တွဲဖို့ ပိုးဖို့ အဖော်တစ်ယောက် ယောက်တော့ လိုမှာပေါ့။ သမီးဦး ကို အဖော်ပြုရင်း လိုက်ခဲ့ပေးရ မလားဟင်”

“အို.....မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဦး နေ့တိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ တစ် ယောက်တည်း လျှောက်နေ ကျပါ”

“ဟွန်း...သူများက စေတနာ နဲ့ပြောတာပါ။ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ မလိုလည်းနေပေါ့ဟွန်း.....”

အင်္ဂါအတူး အထွေအထွေ လေးတစ်စုံနဲ့ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးရင်း သူ့နားမှခွာသွားလေသော မိန်းကလေးကို အကြည့်လွှဲလိုက် တော့ ဦးဘထွန်း ရင်ထဲတွင် ဖိန်း တိန်းရိုင်းတိန်းဖြစ်၍သွားသည်။ ထို မှ ဦးဘထွန်း အိမ်သို့လမ်းလျှောက် ၍ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

သည်နေ့မနက် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ အိပ်ရာထနေောက်ကျ သည်။ ကပျာကယာ မျက်နှာသစ် ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လာရင်း ကို မြဲမိုးတို့နှင့်ဆုံရပ်ဖြစ်သည့် ဒေါ်သိန်း တင်လမ်းထိပ်မှ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် လေးထဲသို့ကြည့်တော့ တစ်ဦး

တစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရ တော့ပေ။

“ဟင်...ဟိုလူတွေ ငါနောက် ကျလို့ သွားကုန်ကြပြီထင်တယ်”

အတွေးတစ်ခုဖြင့် ဦးဘထွန်း သွားနေကျလမ်းလေးအတိုင်း လမ်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကန်တော် ကြီးပတ်လမ်း တစ်နေရာအရောက် တွင်.....

“ဦး.....ဦး.....ဦး”

ဟူသော မိန်းကလေး တစ်ဦး ၏ခေါ်သံကြောင့် ဦးဘထွန်းရပ်၍ ကြည့်လိုက် သည်။

“ဟင်...မ...မနေ့က မိန်း ကလေးမဟုတ်လား”

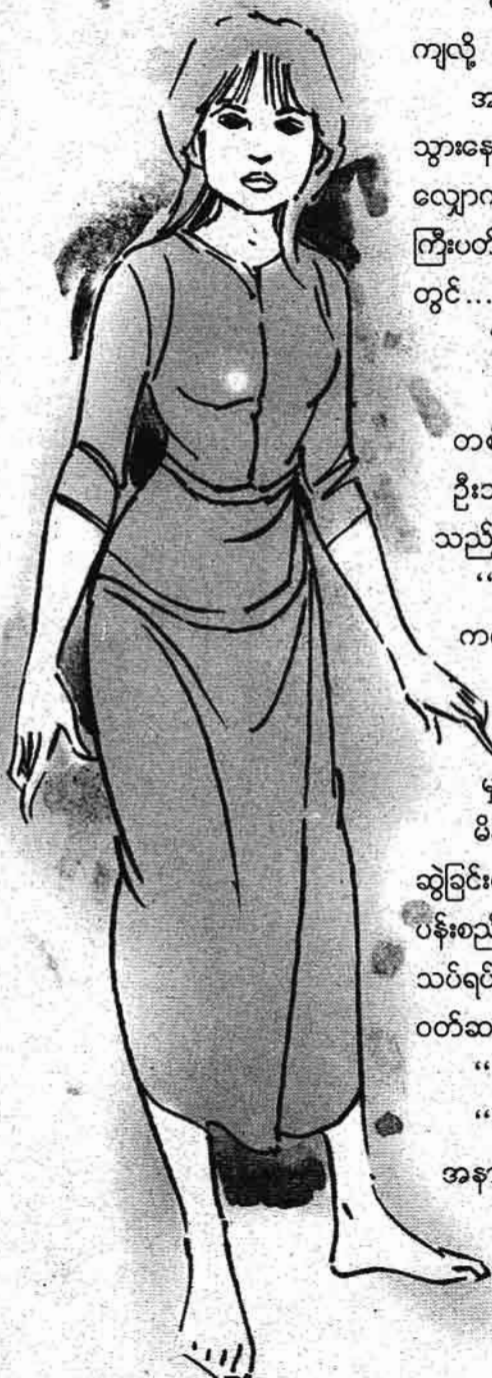
“ဟုတ်.....”

ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးက မှတ်မိသားပဲနော်”

မိန်းကလေးငယ်သည် လက် ဆွဲခြင်းလေးတစ်လုံးထဲတွင် ယုနေ ပန်းစည်းလေးများကိုထည့်၍ သပ် သပ်ရပ်ရပ်၊ ကြော့ကြော့မော့မော့ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဪ...ဒါနဲ့ သမီးက...”

“ဪ.....သမီးက ဒီအနီး အနားတစ်ဝိုက်မှာ မနက်မနက် တိုင်း လမ်းလျှောက် ရွက်တဲ့ သူတွေကို ပန်းရောင်းတဲ့ ပန်းသဏ္ဍာန် မလေးတစ်ဦးပါ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါ.....ဒါဆို ဟို...ဟို မနေ တုန်းက.....”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟို...ဟို ဦး တွေ့တဲ့ မနေတုန်းက သမီး ပန်းဝယ်မရလို့ ပြန်လာ ရင်း ခင်မိက ဘုရားမှာတင် ဖို့ ဦးဆီကပဲ ပန်းလေးတွေတောင် တောင်းခဲ့ တာလေ”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ”

“ဦး သမီးရဲ့ပန်းလေးတွေကို သယ်ပါဦး၊ သမီး ဈေးဦးပေါက်ချင် ခဲ့”

“အင်း.....အားပေးရမှာပေါ့ လေ၊ ဒါနဲ့ တစ်စည်းကို ဘယ် လောက်ရောင်းလဲ သမီး”

“ဪ...တစ်စည်းကို ကျပ်

ငါးရာပါ ဦး”

“ဒါဆို နှစ်စည်း ပေးကွယ်၊ ရော..... ငွေတစ်ထောင်”

“သမီးကို ငါးရာပဲပေးပါ ဦး”

“ဟင်..ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဦးဆီကနေ သမီး မနေတုန်းက ပန်းတွေ တောင်းပြီး ယူထားတာမို့ တစ်စည်း က အစားပြန်ဆပ်တာ”

“ဪ...ရပါတယ် သမီး ရယ်၊ မပေးပါနဲ့၊ သမီး အစားပြန် ပေးရင် သမီး ဒီနေ့ အရှုံးပေါ်မှာ ပေါ့၊ ရော...ရော၊ တစ်ထောင်ပဲယူ လိုက်ပါကွယ်၊ ဪ...ဒါနဲ့ သမီး က ဒီနေရာမှာ နေတိုင်းပန်းရောင်း တာလား”

**ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်၊
သမီးက
နေ့တိုင်း ဒီနေရာလေးမှာ
ပန်းရောင်းပါတယ်၊
သမီးနာမည်က ဧတူ
ယုနေလို့ခေါ်ပါတယ်၊
သမီးငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက
ယုနေပန်းတွေကြိုက်တာမို့
အဖေနဲ့အမေ
က ဒီနာမည်ကို ပေးခဲ့တာပါ၊ ဒီနေ့
သမီးရဲ့ပန်းဖောက်သည် တစ်ဦးတိုး
ပြီး သမီးကိုအားပေးခဲ့တာကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် ဦး၊ သမီး
ကို ခွင့်ပြုပါနော်”**

“ဪ...အေး.....အေး၊
ကောင်း.....ကောင်းပါပြီကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်၊ သမီး က နေ့တိုင်း ဒီနေရာလေးမှာ ပန်းရောင်းပါတယ်၊ သမီးနာမည်က ဧတူ ယုနေလို့ခေါ်ပါတယ်၊ သမီး ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက “ယုနေ ပန်းတွေကြိုက်တာမို့ အဖေနဲ့အမေ က ဒီနာမည်ကို ပေးခဲ့တာပါ၊ ဒီနေ့ သမီးရဲ့ပန်းဖောက်သည် တစ်ဦးတိုး ပြီး သမီးကိုအားပေးခဲ့တာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် ဦး၊ သမီး ကို ခွင့်ပြုပါနော်”

“ဪ...အေး.....အေး၊ ကောင်း.....ကောင်းပါပြီကွယ်”

သည်နေ့ဆိုလျှင် ကိုမြမိုးတို့ အုပ်စုနှင့် ဦးဘထွန်း မဆုံခဲ့သည် မှာ သုံးရက်တိတိရှိပြီဖြစ်သည်။ သူကပဲ စောလွန်း၍လား၊ သူတို့ကပဲ နောက်ကျသည်လား ဒါတော့ ဦးဘထွန်း မပြောတတ်။ ဆုံနေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲသို့ကြည့်မိတိုင်း သူတို့အုပ်စုကို မတွေ့ရ။ ထိုမှ တစ်ယောက်တည်း ကန်တော် ကြီးပတ်လမ်းလေး အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

ယုနေဟူသော ပန်းသည်မလေးနှင့် တွေ့ဆုံနေကျဖြစ်သည့် နေရာလေးသို့အရောက် အကြည့်တစ်ချက် ဝေ့လိုက်သည်တွင်.....

“ဦး တစ်ယောက်တည်းလား၊ သူ ငယ် ချင် ခဲ တွေ လည်း မပါပါလား”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဦးက နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့ သူတို့နဲ့မဆုံကြတော့ဘူး၊ ဦးတစ်ယောက်တည်းပဲလေ”

“အင်း.....ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ဦး အချိန်နည်းနည်းတော့ ရမှာပေါ့နော်”

“အင်း.....နည်းနည်းဆိုရင် တော့ ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့.....”

“ဪ...အချိန်ရရင် ဟိုသစ်ပင်ရိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး

မှာ သမီး ဦးကို ဒါနပြုရင်း လက်ဖက်ရည်တိုက်ချင်လို့”

“အို.....မဟုတ်တာကွယ်၊ မသောက်ပါဘူး၊ ဦးအိမ်က သောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်၊ ဦးက နေ့စဉ် သမီးဆီက ပန်းတွေ ဝယ်နေတဲ့ ဖောက်သည်တစ်ဦးဖြစ်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့က သမီးရဲ့ အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်တာရယ်ကြောင့်ပါ။ သမီးမွေးနေ့မှာ သမီးကံကောင်းအောင် အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို သမီးတွေ ရောင်းတဲ့ပန်းဖိုးငွေလေးနဲ့ ကုသိုလ်ရအောင် ဒါနပြုချင်လို့ပါ”

ထိုမျှ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောဆိုနေသော မိန်းကလေး၏ အားနာလာ၍တစ်ကြောင်း သူနားရင်းနီးနေပြီဖြစ်သော ပန်းရောင်းသူသည် မိန်းကလေးအား ခင်မင်အားနာမှုဖြင့်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မနီးမဝေး သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ဖွင့်ထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဆီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ထိုင်...ထိုင်ပါ ဦး၊ ဒါနဲ့ ဦးလက်ဖက်ရည် ဘယ်လိုသောက်လဲ”

“ချိုကျတစ်ခွက်ပေးပါကွယ်”

“ဦး အီကြာကွေးလေးဖိုပေးပါနော်၊ ဦးများများစားမှ သမီးက

www.burmeseclassic.com

ကုသိုလ်များများရမှာ၊ စားနော် ဦး၊ အားမနာနဲ့”

ဆိုင်ရှင်ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဖျော်၍လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်လေးကို တစ်ငုံငုံ၍ သောက်လိုက်ရင်းမှ.....

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် သမီးက ဘယ်သူတွေနဲ့နေတာလဲ၊ မိသားစု ရော ရှိလား”

“ရှိပါတယ် ဦးရယ်၊ သမီးက အိမ်ထောင်သည်ပါ၊ သမီးမှာ နှစ်နှစ်အရွယ် သမီးလေး တစ် ဦး ရှိ ပါ တယ်”

“ဪ.....ဟုတ်လား”

“အမျိုးသားက အလုပ်ရယ်လို့ ဘာမှ ရေရေရာရာ မလုပ်ဘူး၊ ဟို ယောင်

ယောင် ဒီယောင်ယောင်နဲ့၊ ပြီးတော့ ညနေ အိမ်ပြန်ပြန်လာရင်လည်း အရက်လေးတမြဲမြနဲ့ မူးမူးလာပြီး သမီးကိုလည်း နေ့စဉ်ဆို သလို အမြဲရိုက်နှက်တယ်၊ သူက အလုပ်မလုပ်တော့ သမီးက ပန်းရောင်းပြီး ဝင်ငွေရှာရတာပေါ့၊ မိဘတွေကလည်း ဟိုးနယ်ဒေသတစ်ခုရဲ့ အဝေးမှာ၊ သမီးတို့ကတော့ ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့ အဒေါ်တွေနေတဲ့ သယ်နန်းကျွန်းဘက်မှာ နေပါ

တယ်”

“အင်း.....ဆက်ပြောပါဦး”

“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဒီလောက်ရက်စက်ပြီး နှိပ်စက်နေတဲ့ လူရဲ့အနားကနေ အပြီးအပိုင်ထွက်ပြေးဖို့ သမီးကြံစည်ခဲ့မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခါချဉ်ကောင်မာန်ကြီး တောင်ကြီးဖြိုမယ်ကြံ ခါးကမသန်ဆိုသလို၊ ငွေရေး

ကြေးရေး ပြောရရင် လမ်းစရိတ်တောင် မရှိတာရယ်၊ ပြီးတော့ သမီး ဒီလိုထွက်ပြေးသွားရင် မိတကွ၊ ဖတကွဖြစ်သွားမယ့် သမီး လေးမျက်နှာကိုတွေးပြီး ခုထိ သမီးဝင်ခံနေရတာပါ ဦးရယ်”

“ဪ.....”

“အင်း.....ဒီနေ့လည်း သမီးလေးကို ဆေးခန်းသွားပြဦးမယ်၊ သမီးလေး ကိုယ်ပူနေတာ သုံးရက်တောင်ရှိပြီ ဦးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်က

လူလား မေးတောင်မေးဖော်မရဘူးလေ၊ သမီး နေ့စဉ် ပန်းရောင်းလို့ ရတဲ့ငွေဆိုတာကလည်း လေးငါးထောင်တောင်မှ အနိုင်နိုင်ရယ်၊ ဆေးခန်းသွားလိုက်ရင် ဈေးရင်းဖို့ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဦးကို အားတော့နာပါတယ်၊ အကူအညီလေး တစ်ခုလောက် တောင်းမလားလို့”

“ဘာအကူအညီလဲ သမီး”

“ဪ..... ဦးကြည် ရတာ သမီးတို့ ဘဝလောက် ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူးရှင်၊ ဒါကြောင့် သမီးကိုဆေး ခန်းပြဖို့နဲ့ ပန်းဖိုးလေးရင်းဖို့ ငွေနှစ်သောင်းလောက် ချေးပါလားလို့၊ သမီးနဲ့ဦးကလည်း နေ့တိုင်း ဒီနေရာမှာ ဆုံနေကျ မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့ ကျပ်ငါးထောင် ဦးကို သမီးပြန်ဆပ်ပါမယ်”

“အေးကွယ်၊ သမီးပြောပြလို့ သမီးဘဝလေးကိုသိရတာ ဦးစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ လောကမှာ လူတွေဟာ လူစိတ်ပျောက်ကုန်ကြပြီ

သမီးရဲ့ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်တို့၊
ကရုဏာတရားတို့ဆိုတာတွေက
အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ရှိကြတော့တာ၊
ဦးသားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာ
ပါတယ်လေ၊ ဦးသမီးလေးကိုယူပြီး
ဒီလိုတာဝန်မကျေဘဲ ပစ်ထားရင်
လည်း မိဘတစ်ယောက်ပီပီ ဦး
ဒေါသထွက်မိမှာ အမှန်ပဲလေ”

“သမီးရဲ့ဘဝကိုက ဆိုးပါ
တယ် ဦးရယ်၊ ဟင့်.....ဟင့်.....
အီး.....ဟီး”

“ကဲ...ကဲ သမီး တိတ်.....
တိတ်၊ ဝိုလည်းမနေနဲ့တော့၊ ဦး
လည်း သမီးကို ကူညီချင်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဦးမှာလည်း ပင်စင်စား
ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် မို့
ငွေကြေးဆိုတာ သိပ်မပြည့်စုံ
လှဘူး”

စကားပြောရင်းမှ ဦးဘထွန်း
အင်္ကျီအိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်သည်။

“ရှေ့.....သမီးပြောတဲ့ နှစ်
သောင်းလည်းမရှိဘူး၊ မနေ့က ပင်
စင်ထုတ်ရင်း ဦးသုံးဖို့ ယူလာတဲ့
ငွေတစ်သောင်းတော့ ရှိတယ်၊
သမီးကလေးကို ဆေးခန်း ဆက်
ဆက် သွားပြလိုက်နော်”

“ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ ဦး
ရယ်၊ ဒါ သမီးလေးရဲ့ကံတရားနဲ့
ရတဲ့ငွေပါ၊ ခုလို သမီး ဒုက္ခကြုံတဲ့
အချိန်မှာ ကူညီတာ သမီးတစ်
သက်လုံး မမေ့ပါဘူး၊ သမီးဦးကို

ကန်တော့ပါရစေနော်”

“အို..... အို ဒီလိုတော့
မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီလောက်လည်း
ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် သမီးကျွေးတဲ့
လက်ဖက်ရည်နဲ့ အီကြာကျွေးပူပူ
လေးကို စားပါ ဦးနော်၊ သမီး
ကုသိုလ်ရချင်လို့”

လက်ဖက် ရည်ဖိုးရှင်းပြီးတော့
ယုဇနဆိုသော ပန်းသည်မလေးနှင့်
ဦးဘထွန်း လမ်းခွဲလိုက်သည်။ ရင်
ထဲတွင်လည်းမယ် ဒုက္ခပန်းသည်
မလေးကို ကူညီလိုက်ရသည်မို့
ပျော်သလိုလို၊ ကြည်နူးသလိုလို
ဖြစ်နေ၏။

ယုဇနထံမှ ဝယ်လာသော
ယုဇနပန်းလေးနှစ်စည်းကိုကိုင်ရင်း
ဦးဘထွန်းတစ်ယောက် ကန်တော်
ကြီးစောင်းမှ ပြန်လာသည်။ နံနက်
တွင် လမ်းလျှောက်ထွက်နေကျ
လမ်းအတိုင်းဖြစ်၏။ လျှောက်လာ
ရင်းမှလည်း သနားစရာ ဘဝလေး
တစ်ခုဖြင့် ကျင်လည်နေရသော
သမီးအရွယ် ကလေးမလေးတစ်ဦး
၏ ဘဝမလှပမှုများကို တွေးတော
လာ၏။

ဆရာဝန်အသင်းတိုက်ဘေးမှ

နေ၍ လူအိုရုံလမ်းလေးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုမှ ညာဘက် သို့ကွေ့၍ချိုးဝင်ရင်း ဒေါသိန်းတင် လမ်းဆီမှအဖြတ်.....

“ဟေ့...ဟေ့လူ ကို...ကိုဘ ထွန်း”

ဟူသည့်ဒေါသကြောင့် ဆုံနေ ကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲသို့ တစ်ချက်အကြည့်ဝေလိုက်သည်။ ကိုမြမိုးတို့အုပ်စုကို တွေ့ရ၏။

“ဟာ.....ဒီလူတွေ ဘယ်က နေ ဘယ်လိုရောက်နေကြလဲ”

“ကျုပ်တို့ လမ်းလျှောက်က အပြန် ထိုင်ကြတာလေ၊ မနက်က မထိုင်ဖြစ်ဘူးဗျ”

“ဒါနဲ့ ဦးဘထွန်းလက်ထဲမှာ လည်း ယုဇနပန်းတွေနဲ့ ကိုယ့်လူ ပျောက်နေတာလည်း တစ်ပတ် လောက်ရှိပြီနော်၊ မဟုတ်မှလွဲရော ကေန္တ ပန်းတွေကိုင်လာပုံထောက် ရင် ပန်းမမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံ လာပြီထင်တယ်”

အကြောင်းသိ၍ ပြောခြင်း မဟုတ်သော်လည်း တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုကြောင့် ဦးဘထွန်း မလုံမလဲ ဖြစ်၍သွားသည်။ ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် ပင်.....

“အိုဗျာ.....မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဒီပန်းတွေကလည်း အိမ်ကဘုရား မှာတင်ချင်လို့ ပန်းသည်မလေးတစ် ယောက်ဆီက ဝယ်လာခဲ့တာပါ”

ဦးဘထွန်း စကားဆုံးတော့ ကို မြမိုးတို့လူစု အပြုံးကိုယ်စီဖြင့်ကြည့် လိုက်ကြ၏။ ထိုအပြုံးများကြောင့် ဦးဘထွန်းတစ်ယောက် ပို၍မလုံ မလဲဖြစ်ကာသွားသည်။

ထိုမှ လက်ဖက်ရည်ချိုကျ တစ်ခွက် မှာ၍သောက်ရင်း ရင်ထဲတွင် မတင်မကျဖြစ်နေသော ပန်းလေး တစ်ပွင့်၏အကြောင်းကို ရင်ဖွင့်ရင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးဘထွန်း၏ ပန်းပုံပြင်လေးဆုံး သွားတော့ကိုမြ မိုးကစ၍.....

“ဒါကြောင့် ဦးဘထွန်း

ယုဇန ပန်းလေးကိုင်ပြီး ဝင်လာ ကတည်းက ကျုပ်က သဘော ပေါက်လိုက်ပြီ၊ အင်း.....ဦးဘ ထွန်းလည်း ပန်းဒိုင်ယာရီရဲ့ ဒုတိယဇာတ်ကောင်ဖြစ် သွားပြီ လို့”

“ဘာဗျ...ကိုမြမိုး၊ ခင်ဗျား စကားက ကျုပ်က ဒုတိယဇာတ် ကောင်ဆိုရင် ဘယ်သူက ပထမ ဇာတ်ကောင်လဲဗျ၊ ပြောပါဦးဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဘယ် သူဖြစ်မလဲဗျာ၊ ဒီက မင်းသား မောင်မြမိုးပဲပေါ့၊ ဟား...ဟား.... ဟား”

“ဟင်...ဒါဆို ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လို ကြုံခဲ့တာပဲလား”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကအရင်၊ ခင်ဗျားက နောက်၊ ဒါပဲကွာတာ၊ ဇာတ်လမ်းကလည်း ခင်ဗျားပြောပြ တဲ့အတိုင်း အတူတူပဲ၊ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး၊ ကျုပ်ခံရတုန်းက ကျုပ်လည်း ရှက်လို့ ဘယ်သူ့ကို

ဦးဘထွန်းလှည့်၍ကြည့်၏။

မိန်းကလေးမှာလမ်းလျှောက်နေသော ဂူတစ်ယောက်ကို

ပန်းပျိုက ရောင်းနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျောခိုင်းနေသော အနေအထားဖြစ်၍

နောက်ကနေကြည့်လျှင် တကယ်ယုဇနမှ ယုဇနဆိုသော

ကောင်မလေး အစစ်။ ကပျာကယာလမ်းတစ်စက်သို့ ကူးသွားရင်း ပန်းသည်မလေးနားသို့.....

မှ မပြောဘဲနေတာ၊ ခုတော့ အတူ တူ အဖော်ရှိပြီမို့ ခုလိုပြောပြရတာ ပေါ့ဗျာ”

ထိုစကားများကို အနားမှ နား ထောင်နေသော ကိုတင်ထွဋ်က...

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် ကြားဘူးတဲ့ ဇာတ်လမ်း တွေထဲမှာ ဆိုရင် မိန်းကလေးက အင်္ကျီတွေ ဘာတွေကို ဆွဲဖြဲပြီး ကျွန်မကို ဘာဘာညာညာ လုပ်လို့ပါဆို ပြီး မအော်လို့၊ အော် များသာအော် ရင် တော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ထောင်နန်း ပါ စံနေရမှာ သေချာတယ်”

ထိုရက်လေးများ ကုန်ဆုံးပြီး သည် နောက် ဦးဘထွန်းတစ်

ယောက်လည်း နေ့တိုင်းဆိုသလို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သည့် အခါလျှောက်၍ ကိုမြမိုးတို့နှင့်ဆုံ ကာလည်း လမ်းလျှောက်ထွက်၏။ သို့တိုင် ယုဇနဆိုသော မိန်းကလေး ကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရ ဘဲ ရှိနေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာလေသည့် ရက်တစ်ရက်တွင်တော့ ဦးဘထွန်း တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ယုဇနဆိုသော ပန်းသည်မလေးနှင့်ဆုံသော နေရာ လေးသို့အရောက် တွေ့များတွေ့ လေမည်လားဟူသည့်အတွေးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေကြည့်၏။ မတွေ့။

သို့သော် တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့ လေးတစ်ခုသို့ရောက်သည်တွင် အသံလေးတစ်သံကို ကြားရ၏။

**တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊
ကျုပ် ကြားဘူးတဲ့
ဇာတ်လမ်း တွေထဲမှာ ဆိုရင်
မိန်းကလေးက
အင်္ကျီတွေ ဘာတွေကို
ဆွဲဖြဲပြီး
ကျွန်မကို ဘာဘာညာညာ
လုပ်လို့ပါဆိုပြီး.....**

“ပန်းတွေ...ပန်းတွေ...ပန်း တွေရမယ်နော်၊ ဘုရားတင်ဖို့၊ အလှ ဆင်ဖို့ ပန်းတွေရမယ်နော်”

ဦးဘထွန်း လှည့်၍ကြည့်၏။ မိန်းကလေးမှာ လမ်းလျှောက်နေ သော လူတစ်ယောက်ကို ပန်း လိုက်ရောင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောခိုင်းနေသော အနေအထား ဖြစ်၍ နောက်ကနေကြည့်လျှင် တကယ့်ယုဇနမှ ယုဇနဆိုသော ကောင်မလေး အစစ်။ ကပျာ ကယာ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူး သွားရင်း ပန်းသည် မလေးနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။

“ဟေ့...ဟေ့ကလေးမ၊ ပန်း ရောင်းတဲ့ ကလေးမ”

အသံပြုလိုက်၍ မိန်းကလေး

က လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင်.....”

“ဘာလဲ ဦး၊ ပန်းဝယ်မလို့ လား၊ တစ်စည်းကို ကျပ် ၅၀၀ပါ၊ သုံးစည်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ တစ်ထောင် ပဲပေးပါနော်”

“မ...မဟုတ်ဘူး၊ မင်း...မင်း နာမည်က ဘယ်သူလဲ ကွဲ့၊ ယုဇနမဟုတ်လား”

“ရ င် ..... သမီးနာမည်က ယုဇနမဟုတ်ပါဘူး၊ စံပယ်ပါရှင်”

“ဘာကွ...စံပယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်၊ စံပယ်ပါ”

“စံပယ်ဆိုတာ မင်းနာမည် အစစ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်း တမင် ညှာပြောနေတာလား”

“သမီး မညာပါဘူး၊ စံပယ် ဆိုတာ သမီးနာမည်အစစ်ပါ၊ သမီး ဒီနေရာမှာလည်း တစ်ခါမှ ပန်း မရောင်းဖူးပါဘူး၊ သမီးကမြောက် ညက္ကလာမှာ နေပါတယ်၊ ဒီနေ့ မြို့ ထဲကို ပန်းလာယူရင်း ဒီနားမှာ ကား ပျက်တာနဲ့ မှတ်တိုင်ဆီ လမ်း လျှောက်သွားရင်း ဒီပန်းလေးတွေ

ကို ရောင်းတာပါရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ဦး”

“အင်း..... ဘာဖြစ်တယ်ဆို တာတော့ မပြောတော့ ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရင်တစ်ပတ် လောက်က ဒီနေ့ ရာမှာ မင်းလိုပဲ ပန်းရောင်းခဲ့ တဲ့ ခပ်ချောချော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရဲ့ နာမည်က ယုဇနတဲ့၊ သူ့မျက်နှာလေး က မင်းနဲ့ အတော်ကို

သော သမီးပါရှင်၊ ယုဇနဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သမီးနဲ့ ရုပ်ချင်းတူ တယ်ဆိုတာကလည်း လောကမှာ နာမည်တူမရှား လူတူမရှားဆိုတာ အများကြီး ရှိတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း.....ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ”

“ကဲ.....ဒါဆို သမီးသွား တော့မယ်”

“အေး..... အေးကွယ်”

ထိုနေရာမှ ဦးဘထွန်း လှမ်းလာခဲ့သည်။ စံပယ် ဆိုသော ပန်းသည် မလေးသည်ကတော့ ပန်းဆွဲခြင်းလေးကို ကိုင်ပြီး ဦးဘထွန်း နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွား၏။

အကယ်၍ သာ စံပယ်ဆိုသော ပန်းသည်မလေး သည် လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က သူ့အား သနားအောင် လုပ်ဖာတိ ခင်း၍ လိမ်လည် လှည့်ဖြားသွား သော ယုဇနအမည်ခံ ပန်းသည် မလေးတစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း ဦးဘထွန်းတစ်ယောက်သိ မည်ဆို ပါလျှင်.....

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာ)

ဆင်တယ်၊ အင်း..... သူ့အပြော ကတော့ သူက သင်္ဃန်းကျွန်း ဘက်မှာ နေတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့မင်းမှာ အမြှာညီအစ်မတွေ ဘာတွေများရှိ သလားကွဲ့”

“ရှင်.....မ.....မရှိပါဘူး ဦး ရယ်၊ သမီးဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က သမီးကို တစ်ယောက်တည်းမွေးခဲ့ ကြတာ၊ သမီးက တစ်ဦးတည်း

ဆရာတို့
အကြံပေးလျှင်
တစ်ချက်

အကြကောင်းလျှင်တစ်ချက်

ဆွေမြင့်

ဘကျားမာန်ကို ဆိတ်ဖြူတစ်
 ခုလုံးက သူ့ကွယ်ရာတွင် ဦးသည်း
 ခံဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်လေ့ရှိကြ
 သည်။ ပြောစရာအကြောင်းတိုက်
 ဆိုင်သည့်အခါတိုင်း ဘကျားမာန်
 ပြောလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းမှာ
 'သည်းခံလျှင် နိဗ္ဗာန်ရောက်သတဲ့
 ဟေ့' ဖြစ်သည်။

ခေတ်ကာလအားဖြင့် နယ်
 ချွေသမားဗြိတိသျှတို့က မြန်မာနိုင်ငံ
 တစ်ခုလုံးကို ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်
 ခုပ်ချုပ်စပြုနေစဉ် မြန်မာတိုင်း
 ငင်းသား မျိုးချစ်များက ရရာလက်
 နက် ဆွဲကိုင်လျက် ပြန်လည်တိုက်
 နှိပ်နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်
 ဘကျားမာန်နေထိုင်ရာ ဆိတ်ဖြူ
 ခုလေးသို့ မျက်နှာဖြူရာဇဝတ်ဝန်
 ခေပ် ရောက်လာသည်။ ထုံးစံ
 အတိုင်း သူကြီးအိမ်တွင်တည်း
 သည်။

သူကြီး ဦးပေါက်လှသည်
 မျက်နှာဖြူရာဇဝတ်ဝန်ထံမှ နာ
 မည်ကောင်းလက်မှတ် ရရှိလိုသော
 ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်။ ထို့ကြောင့်
 မျက်နှာဖြူနှင့်အတူပါလာသော
 အလိုတော်ရိ ထွေးနှောင်ကို အား
 ကိုးသည်။

ထွေးနှောင်က အင်္ဂလိပ်စကား
 အတော်အတန် ပြောတတ်သည်။
 မျက်နှာဖြူကြီးကလည်း မြန်မာ
 စကားကို ထမင်းစားရေသောက်
 ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ ထို့
 ကြောင့် ထွေးနှောင်နှင့် မျက်နှာ
 ဖြူကြီးတို့ အဆင်ပြေနေကြသည်။

မျက်နှာဖြူရာဇဝတ်ဝန်သည်
 ထိုရွာသို့ ခရီးယာယီရောက်နေစဉ်
 အတောအတွင်း ဆိတ်ဖြူရွာနှင့်
 ဒီစကြိုတ်မြို့လေးအကြား သစ်
 တောအုပ်ထဲတွင် လူသတ်မှု သုံး
 မှုဖြစ်ခဲ့သည်။ သူကြီး ဦးပေါက်လှ
 နှင့် အလိုတော်ရိ ထွေးနှောင်တို့က
 လူသတ်သမားကို အမိအရ ဖမ်း

ဆီးပေးမည်ဟု ကတိပြုကြသည်။
 များမကြာမီ မျက်နှာဖြူ ရာဇဝတ်
 ဝန် သည်' ဒီစကြိုတ်မြို့သို့
 အရေးပေါ် ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်
 အဆောတလျင် ပြန်သွားသည်။

ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှု
 သုံးမှုထဲတွင် ပထမဆုံးလူသတ်မှုမှာ
 ဘကျားမာန်၏သား ဘိုထူး အသတ်
 ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘကျားမာန်
 သည် မိတဆိုးသားလေး ဘိုထူးကို
 ပိုးမွေးသလို မွေးလာခဲ့ရသည်။
 တစ်ဦးတည်းသောသားလေးသည်
 အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ်၌ အသတ်
 ခံခဲ့ရသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့်
 'သည်းခံလျှင် နိဗ္ဗာန်ရောက်' ဟူ
 သော စကားလုံးကို တွင်တွင်သုံး
 ခဲ့ဖူးသော ဘကျားမာန်၏ ရင်
 ထဲတွင် ဝေဒနာ တနင့်တပိုး ခံစား
 နေရသည်။

သား ဘိုထူးသည် ဒီစကြိုတ်
 မြို့သို့တက်၍ နွားပွဲတွင် ရောင်း
 ချခဲ့ရသောငွေများဖြင့် အဖော်ဖော်။

တစ်ယောက်တည်း ရွာသို့အပြန်
လမ်းခရီးသစ်တောအုပ်ထဲတွင် ငွေ
လှ လှသတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဘိုထူး၏အလောင်းကို ဟင်း
ရွက်ခူး၊ ထင်းခွေသူ ရွာသူရွာသား
အချို့က တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။
ဘိုထူး၏အသုဘ ရက်လည်ပြီး
နောက် အခြားကျေးရွာနှစ်ရွာမှ
ရွာသားနှစ်ယောက်သည်လည်း
ထိုသစ်တောအုပ်တွင်းရှိ စမ်း
ချောင်းကလေး၏ ကမ်းစပ်နံဘေး
၌ အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို
ရွာသားနှစ်ယောက်သည် မြို့သို့
တက်၍ ဒေသထွက်ပစ္စည်းများကို
ရောင်းချပြီးအပြန်တွင် ငွေယူ၊ လူ
သတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်သောရွာသား
သည် ငွေကို ရှောရှောရှူရှူ ထုတ်
ပေးခြင်းပြုပုံမရခဲ့ပါ။ထို့ကြောင့်
လူသတ်သမားက ရက်စက်စွာ
နှိပ်ကွပ်ခဲ့ခြင်းကို သေသူ၏ခန္ဓာ
ကိုယ်တွင် တွေ့ရှိရသော ဒဏ်ရာ
များအရ သိသာထင်ရှားနေသည်။

ဆိတ်ဖြူရွာသူကြီး ဦးပေါက်
လှသည် အသက်အရွယ် အိုမင်းစ
ပြုနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆယ်
အိမ်ခေါင်း ဖိုးတုတ်နှင့် ထွေးနောင်
တို့ကိုသာ အားကိုးအားထားပြု
လျက် လူသတ်မှုများ၏ သတင်း
အစအနများကို စုံစမ်းရန် စေခိုင်း
နေရသည်။ သို့သော် ရက်ပေါင်း

သုံးဆယ် ကြာမြင့်ခဲ့သည်အထိ
မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူးသေး။

ဘကျားမာန်သည် သူ့ဘဝ
သက်တမ်းတစ်လျှောက် အလှူ
နှင့်လက်နှင့်မပြတ်အောင် ရိုးရိုး
ဖြောင့်ဖြောင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား
သော်လည်း ဘဝပေးအခြေအနေ
အရ ဖူလုံစွာ စားသောက်နိုင်ခဲ့
သော။

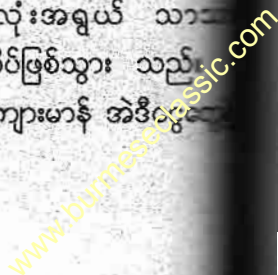
သို့ရာတွင် ဘကျားမာန်၏ ဇာ
(မကွယ်လွန်မီက)အမွေရခဲ့သော
မြေကွက်သည် ဒီစင်တီမီတြီလေး
ကောင်တွင် အတော်အတန် ကျယ်
ဝန်းသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုနေရာတွင်
အထိုက်အလျောက် စည်ကားလာ
သောအခါ မြေကွက်ဈေး တက်
လာသည်။

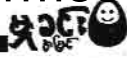
ထိုမြေကွက်ကို ပေါက်
ဖြင့်ရောင်းချရန် ဘကျားမာန်
မြို့တက်သွားသည်။ ရောင်းချ
သော ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို က
ကျစ်ပါအောင်လိပ်၍ အပေါ်မှ
ကိုင်စက္ကူဖြင့် တင်းကျပ်စွာ
ရစ်ပတ် လိုက်သောအခါ
တစ်မတ်လုံးအရွယ် သာ
ငွေစက္ကူလိပ်ဖြစ်သွား သည်။

“ဘကျားမာန် အဲဒီငွေ

တစ်ယောက်သော
ဥယျာဉ်
ငွေကို
ရှောရှောရှူရှူ
ထုတ်ပေးခြင်း
ပြုပုံမရခဲ့ပါ။
ထို့ကြောင့်
လူသတ်သမားက
ရက်စက်စွာ
နှိပ်ကွပ်ခဲ့ခြင်းကို
သေသူ၏
ခန္ဓာကိုယ်တွင်
တွေ့ရှိရသော
ဒဏ်ရာများအရ ....

ရွာကို တစ်ယောက်တည်းပြန်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

မြေကွက်ဝယ်သူက စိုးရိမ် မကင်းဖြင့်မေးသည်။

“ကျုပ်မှာ တစ်လုံးထိုးသေ နတ်ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါ လုပ်သေနတ် မို့ ဝှက်ကိုင်ခဲ့တယ်။ အခု ကျုပ် အိပ်ရာလိပ်ထဲမှာ အဆင်သင့်ပါ တယ်”

ဘကျားမာန်က တီးတိုးဖြေ လိုက်သည်။

“သတိထားတာ အကောင်း ဆုံးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ရွာမရောက် ခင် သစ်တောအုပ်ထဲမှာ လူသတ် မှုဖြစ်တာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။

အခုထက်ထိ လူသတ်သမားကို မမိ သေးဘူး။ လွတ်မြောက် နေဆဲဖြစ် တယ်။ ဘကျားမာန်မှာ အဖော်မပါဘူးလား”

ဘကျားမာန်က မလှမ်း မကမ်းရှိ သပြေပင်အောက် တွင် မြက်စားနေသော နှာရောင် အဖြူ စင်းနှင့် မြင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ ကာ.....

“အဲဒီမြင်းက ကျုပ်အဖော်ပေါ့ ဗျာ”

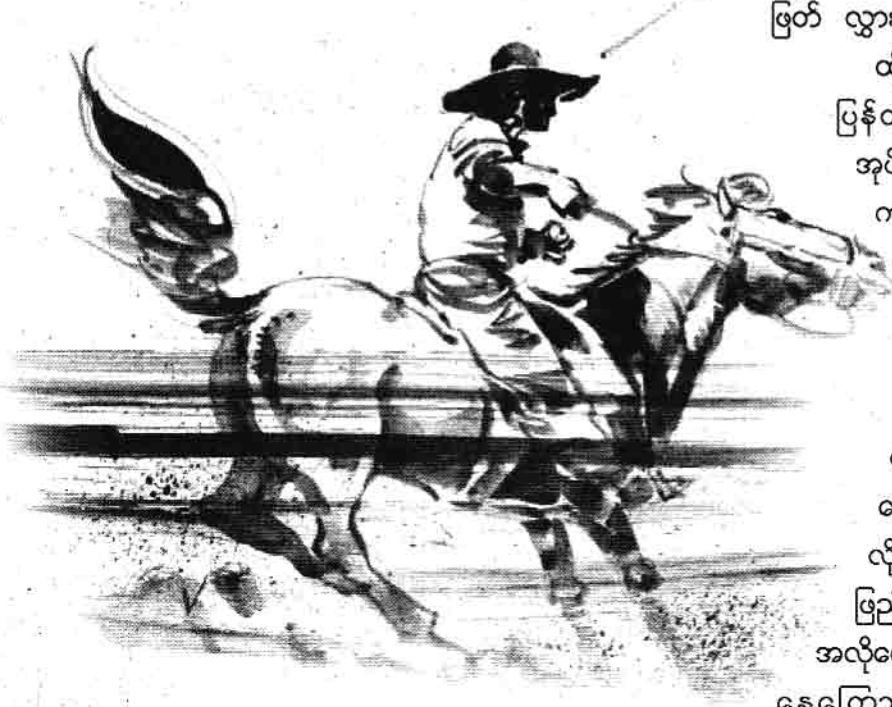
ဟု ပြော လိုက်ပြီး နောက် သူ့ မြင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ တော့သည်။

ဒုန်းစိုင်း၍စီးလာသောမြင်းကို ဘကျားမာန်က ဇက်ကြိုးတင်းတင်း ဆွဲ၍ ပါးစပ်မှလည်း တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်လိုက်သည်။ မကြာမီ မြို့ ပြင်ဘက် သစ်တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ခေတ္တရပ်နား၍ ကြိုတင်ဆောင် ရွက်စရာရှိသည်ကို ဆောင်ရွက်ရန် မြင်း ပေါ်မှ ဆင်းသက်သည်။

အိပ်ရာလိပ်ထဲတွင် ဝှက်၍ယူ ဆောင်လာသော တစ်လုံးထိုး လုပ် သေနတ်ပြောင်းရှည်ကို ထုတ်ယူ သည်။ ထို့နောက် သေနတ်ထဲသို့ ကျည်တစ်တောင့်ထိုးထည့်လိုက် သည်။ ဖြန့်ထားသော အိပ်ရာလိပ် ကို မြင်းကုန်းနီးပေါ်သို့ ကန့်လန့် ဖြတ် လွှားတင်သည်။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး သစ်တော အုပ်အတွင်းသို့ အသား ကျ စီးဝင်ခဲ့သည်။ မကြာမီ ဘကျားမာန် သည်သူနှင့် မျက် နှာ ချင်းဆိုင်ဘက်မှ လာနေသော မြင်း တစ်စီးနှင့် လူတစ် ယောက်ကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်။ တဖြည်း ဖြည်းနီး လာသောအခါ အလိုတော်ရိ ထွေးနှောင်ဖြင့် နေကြောင်း သဲ သဲ ကွဲ ကွဲ

သိမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ စီးလာကြသော မြင်းကိုယ်စီကို အရှိန်လျှော့လိုက်ကြသည်။

“ခဏလောက် နားပါဦးလား ဘကျားမာန်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အခုလိုအတင့်ရဲပြီး ထွက်လာတာ၊ အတော် သတ္တိကောင်းတာပဲ”

ထွေးနောင်က သူစီးလာသော အုန်းခွံ ရောင်မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်သည်။

“သူကြီးက ကျုပ်ကို လူသတ်သမား ရှာဖွေဖို့ ဟောဒီတော့အုပ်

ထဲမှာ လွှတ်ထားတယ်၊ ဒါထက် ခင်ဗျားမြို့တက်သွားတာ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စအတွက်ဆို၊ ဟုတ်လား၊ ဟန်ကျခွဲရဲ့လား၊ ဒီတော့အုပ်ထဲမှာ လူသတ်သမားနဲ့ တွေ့

ဒါဆိုရင် သူ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ပြတ်သွားမယ်”

ဘကျားမာန်က သေနတ်ကို ထောင်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ ခင်ဗျားလုပ်သေနတ်

**ဘကျားမာန်က
အလေးအနက်ပြောသည်။
မထင်မှတ်သော အချိန်တွင်
ထွေးနောင်က ရှေ့သို့
ခြေတစ်လှမ်းတက်၍
ဘကျားမာန်၏ သေနတ်ကို
လှုပ်တစ်ပြက်
ဆောင်ချွဲလှူလျက်သည်။
အဖြစ် အပျက်က....**

မှာ မကြောက်ဘူးလား”
ထွေးနောင်က မေးခွန်းနှစ်ခုကို တစ်ဆက်တည်းမေးလိုက်သည်။

ဘကျားမာန်က ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တစ်လုံးထိုး ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

“ကျုပ်မြို့တက်သွားတဲ့ကိစ္စအဆင်ပြေပါတယ်၊ လူသတ်သမားနဲ့တွေ့ရင်တော့ ဟောဒီလုပ်သေနတ်ကြီးနဲ့ ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊

ကြီးကို လိုင်စင်နဲ့ ကိုင်ခွင့်မရှိဘူးမဟုတ်လား၊ ဟောဒါက ကျုပ်ထံသခင်ကြီး စမစ်ကိုယ်တိုင် ကိုင်ခွင့်ပြုထားတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးဗျ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွေးနောင်သည် ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြူး ပြောင်းတိုကို ဟန်ပီပါဆွဲထုတ်ပြီးနောက် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ကြွားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆီမှာ ငွေတွေပါတယ်မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ လူသတ်သမားက ခင်ဗျားကို နောက်ဘက်

www.burmeseclassic.com

ကနေ တိတ်တဆိတ်ချောင်းပြီးပစ်
သတ်ရင် ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာ
လဲ”

ဆက်လက်၍ ထွေးနောင်က
ခြောက်လှန့်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူသတ်
သမားဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ကျုပ်ငွေ
တွေကို သူ့လက်ဖျားနဲ့တောင် ထိ
ဖို့မလွယ်ဘူး”

ဘကျားမာန်က ပိုင်နိုင်စွာ
ပြောသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ၊ မြို့မှာ မြေ
တွက်ရောင်းရငွေတွေကို ခင်ဗျား
ယူမလာခဲ့ဘူးလား၊ ငွေတိုက်မှာ
အပ်ထားခဲ့လို့လား”

ထွေးနောင်က အလောသုံး
ဆယ်မေးသည်။

“ကျုပ်က အဲဒီငွေတိုက်တွေ

ဘာတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူး
ဗျ၊ ကျုပ်နဲ့ တစ်ပါတည်းယူလာ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဝှက်ထားတာ
ကို ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး”

ဘကျားမာန်က အလေး
အနက်ပြောသည်။ မထင်မှတ်သော
အချိန်တွင် ထွေးနောင်က ရှေ့သို့
ခြေတစ်လှမ်းတက်၍ ဘကျားမာန်
၏သေနတ်ကို လျှပ်တစ်ပြက်
ဆောင့်ဆွဲလှူလှိုက်သည်။ အဖြစ်
အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသော
ကြောင့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဘ
ကျားမာန်သည် သေနတ်လက်မဲ့
ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားသားက
ထုံ ထိုင်းပုံချင်းတော့ အတူတူပဲဗျို့၊
ကဲ.....ခင်ဗျားမှာပါလာတဲ့ငွေတွေ
ကို ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထုတ်ပေးပေ

**ဘကျားမာန်က
မီးဝင်းဝင်းတောက်သော
မျက်လုံးဆုံဖြင့်
ရူးချဲရဲကြည့်၍ပြောသည်။
ထွေးနောင်က
ဘကျားမာန်၏မျက်နှာကို
သေနှုတ်ပြောင်းရှည်ဖြင့်
ဆောင့်ထိုး၍
နောက်လှည့်ခိုင်းသည်။
ဘကျားမာန်၏မျက်နှာတွင်
ဂုတ်တရက် ဒဏ်ရာတစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်ကာ ဒဏ်ရာမှ ....**

တော့၊ ကြီးတောင့်ကြီးမားနဲ့
အသားအနာမခံချင်ပါနဲ့တော့ဗျာ”

ထွေးနောင်က အောင်နိုင်သူ
လေသံဖြင့်ပြောသည်။ ခြောက်လုံး
ပြူးကို ခါးကြားထဲ ပြန်ထိုးထည့်
လိုက်ပြီးလျှင် ဘကျားမာန်ကို
ပြောင်းရည်လုပ်သေနတ်ဖြင့် ပြန်
ချိန်ထားသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်တစ်ပိုင်းလုံး
ပြတ်သတ်မသွားစေချင်ရင် ငွေကို
အခုချက်ချင်းထုတ်ပေးစမ်း”

“မင်းလို ငါ့သားသတ်တဲ့
ကောင်ကို ဘယ်တော့မှမပေးဘူး၊
မင်းဟာမင်းရအောင်ရှာ၊ အင်မ

www.burmeseclassic.com

တန် ရက်စက်ကောက်ကျစ် စဉ်း
လဲတဲ့ကောင်ကို လုံးဝမသဒ္ဓါဘူး”

ဘကျားမာန်က မီးဝင်းဝင်း
တောက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူး
စူးရဲရဲကြည့်၍ပြောသည်။ ထွေးနောင်
က ဘကျားမာန်၏မျက်နှာကို သေ
နတ်ပြောင်းရှည်ဖြင့် ဆောင့်ထိုး၍
နောက်လှည့်ခိုင်းသည်။ ဘကျား
မာန်၏မျက်နှာတွင် ရုတ်တရက်
ဒဏ်ရာတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ကာ ဒဏ်ရာ
မှ သွေးများစီးကျလာသည်။

ထွေးနောင်သည် သူ့မြင်း

ကုန်းနီးတွင် ချိတ်ထားသော ကြိုး
ခွေကိုဖြုတ်ယူ၍ ဘကျားမာန်၏
ကျောနောက်ဘက်မှ လက်ပြန်
ကြိုးတုပ်လိုက်သည်။ ဘကျား
မာန်က မည်သို့မှမခုခံ၊ ပြန်လှန်
တိုက်ခိုက်ရန် မရည်ရွယ်ဘဲ ငြိမ်၍
ခံနေသည်။

ထွေးနောင်က ရှေးဦးစွာ ဘ
ကျားမာန်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို နေရာ
လပ်မကျန်ရှာသည်။ ထို့နောက် ဘ
ကျားမာန်၏ မြင်းတစ်ကောင်လုံးကို
လည်း စေ့စပ်စွာရှာသည်။ သို့ရာ

တွင် မတွေ့သောကြောင့် ဒေါသ
ဖြစ်လာသည်။

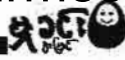
“ကဲ.....ခင်ဗျားငွေတွေ
ဘယ်မှာဝှက်ထားသလဲ၊ ထုတ်ပေး
မလား၊ မပေးဘူးလား”

ထွေးနောင်က မျက်နှာချင်း
တစ်ထွာအကွာမှ ဒေါသတကြီးမေး
သည်။ ဘကျားမာန်က ထွေးနောင်
၏မျက်နှာကို ပြစ်ခနဲ တံတွေးဖြင့်
ထွေးလိုက်သည်။

“မင်းကို ငွေပေးလည်းသတ်
မှာပဲ၊ မပေးလည်း သတ်မှာပဲ၊ မင်း

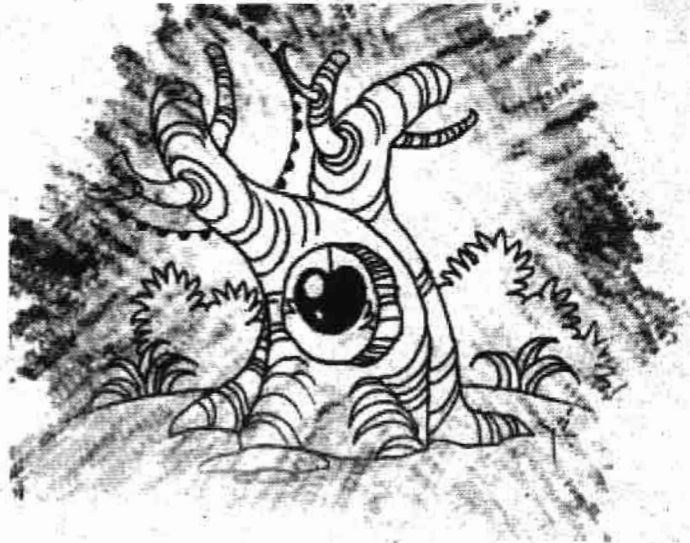
ကြိုက်သလိုလုပ်ပေတော့”

ဘကျားမာန်က ရဲတင်းစွာရင်
ကော့၍ တင်းမာပြတ်သားသော
အသံဖြင့်ပြောသည်။

“စိတ်ချ။ ခင်ဗျားဖြစ်စေချင်
သလို ဖြစ်ရစေမယ် အဘိုးကြီး၊
ခင်ဗျားကို ပစ်သတ်ပြီးမှ ကျုပ်
သေ သေချာချာ အချိန်ယူပြီး
ထပ်ရှာဦး မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထွေး
နောင်က နောက်သို့ နှစ်လှမ်းဆုတ်
သည်။ ထို့နောက် ဘကျားမာန်၏
မျက်နှာကို ပြောင်းရှည်လှုပ်သေနှုတ်
ကြီးဖြင့် သေချာစွာ ထိုးချိန်သည်။
သေနှုတ်ခင်ကို ပခုံးတွင် ကျကျနန
ထောက်ပြီးမှ သေနှုတ်မောင်းခလုတ်
ကို တည်ငြိမ်စွာ ညှစ်ဆွဲလိုက်လေ
သည်။

လုပ်သေနှုတ်ပြောင်းရှည်ကြီး
မှ ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံ

ကြီးသည် သစ်တောအုပ်ထဲတွင်
ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်းသွား
သောကြောင့် သစ်ပင်ထက်မှ ငှက်
ကလေးအချို့ ဟစ်ကြွေးပျံ့ပြေးသွား
ကြသည်။

ယမ်းအခိုးအငွေ့များသည်
ထွေးနောင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို
ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး မြင်းကန်ခံလိုက်ရ
သူပမာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
နောက်ပြန်လွင့်စဉ်သွားသည်။ ဘ
ကျားမာန်သည် ထွေးနောင်၏ ဖြစ်
ရပ်ကို အစမှအဆုံးတိုင် သေချာစွာ
မြင်လိုက်ရသည်။ ရုပ်ရှင်အနေးပြ
ကွက် (Slow Motion) ကို ကြည့်
လိုက်ရသည့်အလားဖြစ်သွားသည်။
မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကျနေ
သော ထွေးနောင်၏ မျက်နှာတစ်
ပြင်လုံးသည် လုံးဝစုတ်ပြတ်သွား
သောကြောင့် သူ့အမေရင်းပင်လျှင်

သူ့ကိုမှတ်မိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ
ချေ။

“ခင်ဗျား အင်မတန် ဉာဏ်နီ
ဉာဏ်နက်များတဲ့လူကြီး”

ထွေးနောင်က စကားသံမပီ
မသ၊ မသဲမကွဲ၊ ရင်ခေါင်းတွင်းမှ
အသံကို ညှစ်ထုတ်လျက် ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက်
အသည်းအသန် နာကျင်စွာဖြင့်
ညည်းတွားနေသည်။

“အေး.....အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊
မင်းလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူသတ်
ဓားပြ လွတ်မြောက်နေတာကို ငါ့
နည်းငါ့ဟန်နဲ့ ထောက်ချောက်ဆင်
ရတာပေါ့ကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ့လုပ်သေ
နှုတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းကိုမပစ်ဘဲ
မင်းလူယူတာကို တမင်ငြိမ်ခံနေ
လိုက်တာက ငါ့လုပ်ထားတဲ့ ငါ့

**ယမ်းအခိုးအငွေ့များသည်
ထွေးနောင်၏
မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို
ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး
မြင်းကန်ခံလိုက်ရသူပမာ
သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး...**

နတ်အကြောင်း ငါသိနေလို့ပဲ၊ ပြီး တော့ ဒေါသကို ဆွပေးရသေး တယ်။ ဒါမှ ဒေါသတကြီး ငါ့လုပ် သေနတ်နဲ့ ငါ့ကိုပြန်ပစ်တော့ ကဲ.. အခု မင်းလက်ချက်နဲ့ မင်းကိုယ် မင်းပြန်ထိသွားပြီ မဟုတ် လား”

ဘကျားမာန်က ကျေနပ် အားရ စွာ ရှင်းပြနေ သည်။

တောအုပ် တွင်း မြေပြင် ပေါ်တွင် လူး လိုမ့် နေသော ထွေး နောင် သည် သူ၏ စကားသံပင်လျှင် လည် ချောင်းထဲမှ ပီပီသသ မထွက်နိုင် တော့။ ဂူးဂူးဂါးဂါးအသံ များသာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်တော့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထွေးနောင် သိလိုသောအချက်ကို ဘကျားမာန် က နားလည် သဘောပေါက် ကြောင်း ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညိတ် ပြလိုက်သည်။

“အေး...မင်းငရဲပြည်မသွား ခင်မှာ မင်းသိချင်တာကို ငါရှင်းပြ လိုက်မယ်ဟေ့၊ ငါ့ငွေစက္ကူအထပ် လိုက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်လိပ်ပြီး

အပေါ်က မိုင်းကိုင်စက္ကူနဲ့ တင်း တင်းကျပ်ပျက် ပတ်လိုက်တယ်။ အဲ ဒါကို ရော်ဘာကြိုးမျှင်မျှင်နဲ့ သေ ချာချည်ပြီးမှ သေနတ်ပြောင်းထဲက ကျည်ထိုးမယ့်နေရာရဲ့ရှေ့မှာ ကပ်

လျက်သားဖြစ်နေအောင်၊ ထိုးသိပ် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျည်ပေါက်ကွဲမှုကရှေ့ကိုမရောက် ဘဲ နောက်ဘက်မှာပွင့်သွားတဲ့ နောက်ပွင့်သေနတ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ ဖိုးထွေးနောင်ရေ”

ဟူ၍ ဘကျားမာန်က စကား ကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘကျားမာန်သည်

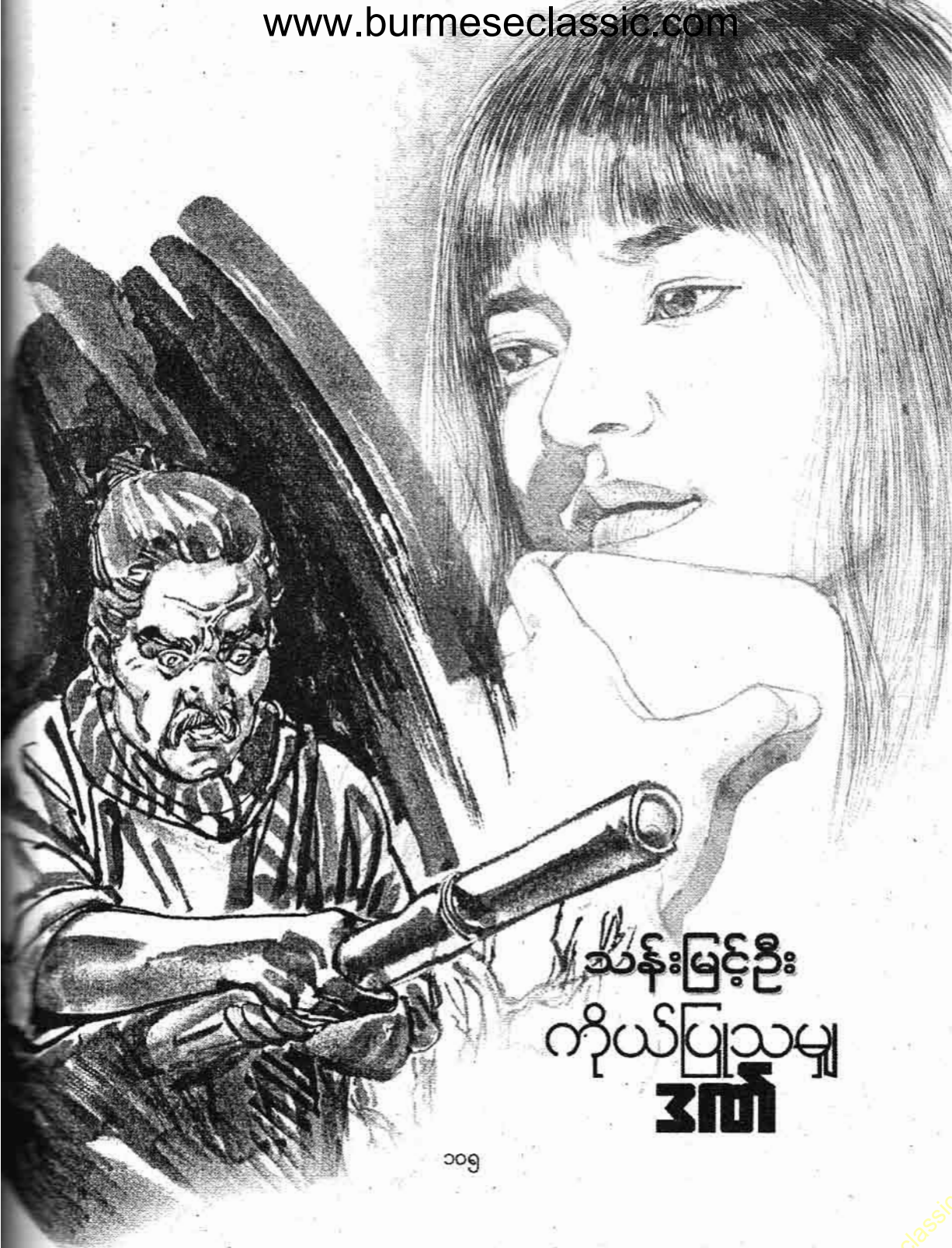
မိမိတွင် ချည်နှောင်ခံထားရသော လက်ပြန်ကြိုးကို ကြိုးကြိုးစားစား ဖြေပြီးချိန်တွင် လူသတ်စားပြ ထွေး နောင်သည် အသက်ရှူရပ်နေလေ ပြီ။ ထိုအခါ ဘကျားမာန်သည် ရွာသို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ခေတ္တပြန်လာပြီး မိမိအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယ အချို့ကို လွယ်အိတ်ဖားဖားကြီး ထဲသို့ အပြည့်သိပ်ထည့်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘကျား မာန် သည် မြင်းစီးလျက် ခရီးအသော့ နှင်ခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် နယ်ချဲ့ မိစ္ဆာ မျက် နှာဖြူ များကို မြန်မာ့ ပြေပေါ် မှ မောင်း ထုတ် ရန် တိုက်ပွဲ

ဝင်နေကြသော ဂဠုန်ဆရာစံ ဦးဆောင်သည့် မြန်မာ့မျိုး ချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်အတူ လက်တွဲ၍ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန် အလံပြတောင်သို့ ဦးတည်သွား ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆွေမြိုင်

ဆန်းမြင့်ဦး
ကိုယ်ပြုသမျှ
အင်

ကိုယ်ပြုသမျှဒေသ

သန်းမြင့်ဦး

“ညောင်..ညောင်..ညောင်”
“ခွီး.....ခွီး.....ညောင်”

သည်အသံတွေကြောင့် ကိုလှ မြင့်ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အရက် ရှိန်လေးနှင့် မျက်လုံးစင်းပြီး မှေး ငိုက်နေရာမှ တစ်ခါတည်း လန့်နိုး သွားသည်။ မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်ပြီး နားကို အသာစွင့်ထားလိုက်သည်။

ကိုလှမြင့် နိုးသွားသည်ကို သိ သွားသည်ထင်သည်။ ကြောင်အော် သံတွေက ပျောက်နေပြန်သည်။

“တောက်...တော်တော် စိတ် အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့ သတ္တဝါ တွေပဲ။ သူတို့ရင်လည်းသေမှ၊ ဒါမှ မဟုတ် ငါရင်လည်းသေမှပဲ ဒီအသံ တွေ ထပ်ပြီးမကြားရတော့မှာ”

သူက စိတ်မကျေမနပ်နှင့် ခပ် တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ဇနီးဖြစ်သူ မခိုင် အိပ်နေရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် မိသည်။ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်

သူ့ အားကြည့်နေသည့် မခိုင်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အလယ်မှ ဆယ် နှစ် အရွယ် သမီးငယ်လေး ပြည့်ပြည့်ကတော့ ပိုးလိုပက်လက်ဖြင့် အိပ်မော ကျနေဆဲ။

အမှန်စင်စစ် သည်ကြောင်မိ သားစု သုံးကောင် ရှိနေခြင်းမှာ ပြည့်ပြည့်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပြည့် ပြည့်သည် ကြောင်ထီးတစ်ကောင် နှင့် ကြောင်မ တစ်ကောင်ကို အိမ် သို့ယူဆောင်လာခဲ့ရာမှ သိပ်မကြာ လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ကြောင် လေးတွေ ထပ်မံပေါက်ဖွားလာ သည်။ သို့တစေ ကြောင်မငယ်လေး တစ်ကောင်သာ အသက်ရှင်ကျန်ရစ် ပြီး ကျန်ကြောင်သုံးကောင်မှာ သက် ဆိုးမရည်။ မွေးပြီးပြီးချင်းမှာပင် သေဆုံးသွားကြသည်။ သည်တော့ ကြောင်မိသားစုမှာသုံးကောင်တည်း သာကျန်တော့သည်။ ထိုသုံးကောင် ကပဲ သူ့အား အမြဲတစေ စိတ်

အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်။

နေ့ဘက် လက်သမားအလုပ် ပြီးလို့ အရက်ကလေးသောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူတော့ မည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုကြောင်အော် မြည်သံတွေကြောင့်အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရပြန်သည်။ နားနေအိပ်စက်ချင်သည့်စိတ်တို့က တစ်ခါတည်း အပြီးအပိုင် ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက်ဖြစ်သွားရသည် မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက် နိုင်ပါလေတော့။

ကြာတော့ ထိုကြောင်တွေနဲ့ စပ်လျဉ်း၍ စိတ်မွန်းကျပ်လာခဲ့။ စိတ်ဒေါသ ထွက်ချင်လာရသည့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုကြောင်မိသားစုက တစ်ခါတည်း သုတ်သင်ဖယ်ရှားပေး လိုက်ချင်စိတ်ပင်ပေါက်လာရသည်။ သည်အကြောင်းကို ဇနီးဖြစ်သူအား ဖွင့်ပြောမိလေသော အခါတိုင်း လည်း မခိုင်က သူ့အကြံကိုလေး မခံ။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ချည်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ထို ကြောင်တွေနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အစွဲ အလမ်းအကြီးဆုံးက သမီးလေး ပြည့်ပြည့်ပဲဖြစ်သည်။

ပြည့်ပြည့်သည် ထိုကြောင် တွေကို အရမ်းချစ်သည်။ အရမ်း ခင်တွယ်သည်။ ထိုကြောင်တွေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ့ဘက်က စိတ်ထဲရှိ သည်တို့ကို ဖွင့်ပြောမိလေတိုင်း ပြည့်ပြည့်သည် သူ့အား မျက်လုံး ထောင့် ကပ် ကြည့် ပြီး မကျေမနပ် နှင့် နှုတ်ခမ်းစုနေတတ် သည်။ ကြာ တော့လည်း ပြည့် ပြည့်၏ရှေ့မှာ ထို ကြောင် တွေ အ ကြောင်းကို စကား ဟဟပင် မပြောရဲ အောင် ဖြစ် လာ ရသည်။

“ရှင်ဘာထိုင်လုပ်နေ တာလဲ၊ အခုမှ မနက် ၂ နာရီလောက်ပဲရှိ သေးတယ်၊ အိပ်လို့ရတဲ့အချိန်တွေ အများ ကြီးကျန်သေးတဲ့ ဥစ္စာကို”

ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီးအတွေး လွန်နေသည့်သူ့ကိုကြည့်ကာ မခိုင် က တိုးတိုးသဲ့သဲ့လေသံဖြင့်လှမ်း ပြောသည်။

ကိုလှမြင့်သည် မကျေမနပ် အကြည့်ဖြင့် မခိုင်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက် တည်း.....

“ဟာကွာ.....မင်းမကြားဘူး လား၊ စောစောတုန်းက ကြောင်

ရတော့မှာတဲ့လဲ၊ တောက်... ဒီလောက်ဒုက္ခ ပေးတဲ့ သတ္တဝါတွေ ကို ရှင်းပစ်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်၊ နို့မို့ဆို အိပ်ရေးပျက်တာများလို့ ငါ့ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ရတော့ မှာပဲ”

“တော်ကလည်းတော်၊ တော်တော် အကုသိုလ်များ တာပဲ၊ ရှင့်ဘာသာ အလုပ် ပင်ပန်းလာတိုင်း အလကား နေရင်း ဒီကြောင်တွေကို ပဲ ပြဿနာရှာနေတော့တာပဲ၊ ကဲ ပါ.....ဒီ ကြောင် သံ တွေလည်း တိတ်သွား ဖြစ်ပဲဥစ္စာ”

ဟုတ် တော့ လည်းဟုတ်သည်။ အ ချိ န် က အစောကြီး ရှိသေးသည်။

ပြန်အိပ်မည်ဆိုလျှင် တစ်ရေးရလောက်ပါ၏။ သို့ တစေ သူ့မှာအိပ် ချင်စိတ်မရှိပါ လေတော့။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ထိုကြောင်မိသားစုကို မည်သို့မည်ပုံ ရှင်းလင်းပစ်ရမည်ကိုသာ ဦး နောက်ဉာဏ်ထုတ် စဉ်းစားနေမိ ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မခိုင်သည် သမီးလေးပြည့်ပြည့်အား ကျောင်းသို့ပို့ဖို့ စီစဉ်လေတော့၏။

“ရှင်လည်း အလုပ်သွားဖို့ပြင်တော့လေ”

ပြည့်ပြည့်အား ကျောင်းစိမ်းအဝတ်အစား ဝတ်ပေးရင်း မခိုင်က ကိုလှမြင့်ကို လှမ်းပြောသည်။ ကိုလှမြင့်သည် ဦးခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ယမ်းခါလိုက်ရင်း ညည်းညည်းညူညူဖြင့်.....

“ညက အိပ်ရေးပျက်ထားလို့ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိကျိကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ငါ ဒီနေ့ အလုပ်မသွားတော့ဘူး”

အမှန်စင်စစ် ကြောင်မိသားစု ကိစ္စကို ရှင်းလင်းရမည်မို့ အလုပ်မသွားချင်သည်ကို အကြောင်းပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မခိုင်ကလည်း သူ့အကြံကို ရိပ်စားမိပုံရသည်။ ကိုလှမြင့်အား မျက်စောင်းတစ်ချက် မသိမသာ လှမ်းထိုးလိုက်ရင်း ပြောခဲ့ပုံက.....

“အင်း... ရိုးရိုးသားသားခေါင်းနောက်လို့ ဘာဖြစ်လို့ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့၊ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အိမ်မှာနေပြီး ပြဿနာရှာဖို့ဆိုရင်တော့ အလုပ်သွားဖို့ပဲကောင်းတယ်၊ ကျွန်မပြောတာ သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား”

မခိုင်က တဖျစ်တောက်

တောက် ပြောနေသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးချင်လာသည်။ စိတ်ကလည်း အလိုလိုနေရင်းတို လာမိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဝေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့်.....

“ကဲပါကွာ.....မင်း ကလေးကို ကျောင်းမိမ့်ကိစ္စကိုပဲ ပြီးအောင်လုပ်စမ်းပါ၊ အပိုစကားတွေ ဘာမှထပ်ပြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“တစ်လက်စတည်း ရှင့်ကို ပြောရဦးမယ်၊ ရှင်က အိမ်မှာရှိနေ

သူ့ဘက်က စကားပြောလိုက်လျှင် မခိုင်တစ်ယောက်ထပ်ပြီး ဒုရစ်ရှည်နေမည် ဝိုးသောကြောင့်လည်း ကိုလှမြင့်သည်လက်မနှစ်ချောင်းဖြင့် နှုတ်ထင်နှစ်ကံကိုပဲ ထောက်ပြထားလိုက်ပါ၏။ သည်ဆရာပင် မခိုင်တို့ဘေးအခါသည် ဒီအခန်းထဲကနေ့.....

မှာဆိုတော့ ကလေးကို ကျောင်းပို့ပြီးတာနဲ့ ဈေးကိုပါ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ဝယ်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မှာနော်၊ အိမ်မှာ ဆန်ကလည်း ကုန်နေတယ်လေ”

စကားက အဆက်ပြတ်သွားသည်ကိုမရှိပါ။ တတွတ်တွတ်ဖြင့် ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသလို အဆက်မပြတ် ပြောနေပါ၏။

သူ့ဘက်က စကားပြောလိုက်လျှင် မခိုင်တစ်ယောက် ထပ်ပြီး အရစ်ရှည်နေမည်စိုးသောကြောင့်လည်း ကိုလှမြင့်သည် လက်မနှစ်ချောင်းဖြင့် နားထင်နှစ်ဖက်ကို ထောက်ပြထားလိုက်ပါ၏။ သည်တော့မှပင် မခိုင်တို့သားအမိသည် အိပ်ခန်းထဲကနေ ထွက်သွားကြတော့သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးစေ့ပိတ်သွားသည့်အသံကို အိပ်ခန်းထဲကနေ အတိုင်းသားကြားလိုက်ရတော့သည်။

ကိုလှမြင့်သည် အခိုက်အထိမျှ သည်အတိုင်းပဲ ထိုင်နေလိုက်ပါ၏။ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာတော့မှပင် သူ့လုပ်ငန်းကစတင်သည်။ ရှေးဦးစွာ အိမ်နှောဘက်သို့သွားသည်။ အသုံးမပြုသည့်အတိုင်းပစ်ထားသည့် ရေတံပျက်ဟောင်းကြီးပေါ်မှ တိုလီမုတ်တွေကို အရင်ဖယ်ရှားသည့်အတွင်းအောက်သို့ ငိုကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

သုံးဝမရှိပါလေတော့။ သစ်ရွက်
ခြောက် အမှိုက်သရိုက်များဖြင့်သာ
ပြည့်နေသည်။

ထိုကြောင်သုံးကောင်အတွက်
မရဏသချိုင်းတစ်ခုပေပဲဟု သူ့
စိတ်ထဲကတွေးမိပြီး ကျိတ်ပြုံး ပြုံး
မိသည်။

ကိုလှမြင့်သည် ပထမတော့
ရေတွင်းပျက်ထဲတွင် ထည့်ထား
သည့် သစ်သားလှေကားကို အပြင်
သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိသေး
သည်။ အင်းလေ...လောလောဆယ်
မှ အသုံးမဝင်သေးတာ။ သူက
အပြင်အလုပ်တွေချည်းပဲ လျှောက်
လုပ်နေရသည်ပဲ။ နောင်တစ်ချိန်
ချိန်ကျမှ အသုံးလိုတော့မှပဲ အပြင်
သို့ဆွဲထုတ်ယူဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး
အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းထဲ အဆင်သင့်တွေ့
ရသည့် ဆန်အိတ်အလွတ်နှင့် နိုင်
လွန်ကြိုးတစ်ချောင်းကိုယူပြီးနောက်
ကြောင်မိသားစု ရှာပုံတော်ဖွင့်ရ

တော့သည်။ နှုတ်မှလည်း အသံ
ပေး ရသေးသည်။ “မိမိ.....မိမိ”
ဟု။

သူတို့၏ ရှေ့ရေးကံကြမ္မာကို
ကြိုတင်တွေးမိထားပုံရသည့် ထို
ကြောင်သုံးကောင်သည် တစ်ခါ
တည်း စုစ်စမြုပ်စ ပျောက်နေပါ၏။
အခါတိုင်းကဲ့သို့ အော်သံလေး
တောင် မပြုပါလေ။

ကိုလှမြင့်သည် စိတ်မရှည်ရ
သည့်ကြားထဲမှ ထိုသတ္တဝါ သုံး
ကောင်ကို မတွေ့တွေ့အောင်
လိုက်၍ရှာသည်။ ဟော.....
တွေ့မယ့် တွေ့တော့လည်း သူတို့
အိပ်သည့် ခုတင်အောက်ထောင့်
လေးမှာ ထိုသတ္တဝါသုံးကောင်
အခန့်သားအိပ် နေကြသည်ကို
မြင်တွေ့ရသည်။

“ကဲ.....လာစမ်း၊ ငါ့ကို စိတ်
အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့ သတ္တဝါ
တွေ”

နှုတ်မှ တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ရေရွတ်

ရင်း ကြောင်မကြီးကို အရင်ဖမ်းပြီး
အိတ်ထဲသို့ထည့်သည်။ ပြီးတော့မှ
ကြောင်ထီးကြီးနှင့် ကြောက်ပေါက်စ
လေးကိုဖမ်းပြီးထည့်သည်။

အမယ်.....ဒါတောင် ကြောင်
ထီးကြီးက ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်
သိပြီး ထွက်ပြေးမည်လုပ်နေသေး
သည်။ သူက အလျင်အမြန်ပင်
ကြောင်ထီးကြီး၏လည်ကုပ်ကို ဖမ်း
ဆုပ်ကိုင်မိ၍သာ တော်သွားသည်။

ကြောင်သုံးကောင် အိတ်ထဲ
သို့ ရောက် သွားသည် နှင့်
ကိုလှမြင့်သည် အိတ်၏ထိပ်ဖျားကို
လုံးထွေး၍ အပေါ်က နိုင်လွန်ကြိုး
ဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ရစ်ပတ်
ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ဒါတောင်
အိတ်တွင်းမှ ကြောင်သုံးကောင်က
အတင်း ရုန်းကန် အလွတ်ရုန်း
ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသေးသည်။
ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာလိုက်သည့်
အချိန်လေးမှာပင် ထိုကြောင်
သုံးကောင်သည် ငြိမ်သက်သွား

ကြောင်သုံးကောင်အိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ကိုလှမြင့်သည် အိတ်၏ထိပ်ဖျားကို
လုံးထွေး၍ အပေါ်က
နိုင်လွန်ကြိုးဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ရစ်ပတ် ချည်နှောင်လိုက်သည်။
ဒါတောင် အိတ်တွင်းမှ ကြောင်သုံးကောင်က အတင်း....

သည်။ မွန် ကျပ် သည် ဒဏ်ကြောင့် အခိုက်အတန့်မျှ သတိလစ် မေ့မြောသွားကြသည်ပဲ ဖြစ်ပါလေ မည်။ သိပ်တော့ ကိစ္စ မရှိပါ။ သိပ်မကြာမတင် သော အချိန် လေး မှာ ထိုသတ္တဝါသုံးကောင် သည် အနိစ္စသဘောနှင့် ကိစ္စချော သွားရတော့မည်ဆိုသည့် အဖြစ် ကတော့ ယုံမှားသံသယရှိ စရာ မလိုပါ။

ကိုလှမြင့်သည် ထိုအိတ်ကြီး ကို ဆွဲယူ၍ အိမ်နောက်ဘက်သို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုအိတ် ကြီးကို ရေတွင်းပျက်ကြီး အတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် စောစောတုန်း ကဖယ်ထားသည့် သစ်သားစများ ဖြင့် အပေါ်ကနေ ပြန်လည်ဖုံးအုပ် ထားလိုက်သည်။ အလုပ်လုပ်နေစဉ်မှာပင် ရင် ခေါင်းတွေတောင့်ပြီး တအွတ် အွတ်ဖြင့် ကြိုထိုးလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းအချိန်မှန် သောက် နေကျအရက်ကို မသောက် ရသေးသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကနေ တောင်းဆိုလာသည်ပဲ ဖြစ်မည်။ အင်းလေ.....ညတုန်းက ချန်ထားသည့် အရက်လက်ကျန် တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ရှိသေးသည် ပဲ။ စိတ်ဆန္ဒကို ဖြည့်တင်းပြီး နောက်မှ ကျန်ပြဿနာကို ဖြေရှင်း

လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည် ထင်သည်။
စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အိမ် ထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်း ကြောင် အိမ်အတွင်းမှ ပုလင်းထဲရှိ လက် ကျန်အရက်ကိုထုတ်၍ ရေမရောဘဲ သည်အတိုင်း မော့ချလိုက်မိသည်။

ရင်တစ်ပြင်လုံး ပူဆင်းသွား သည်။ ရီတဝေဝေ ဝေဒနာ ကိုလည်း မကြာမတင်မှာပင် ခံစားလာရသည်။ သူသည် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက် ပြီး ကြောင်အိမ်ကို မှီ၍ ငိုက်မျှဉ်းနေ လိုက်သည်။

“ဪ.....ကြည့်စမ်း၊ မီးဖို ခန်းထဲမှာလာပြီး ဖိမ် ယစ်နေပြန်ပြီ၊ ကြည့်စမ်း..... ကြည့်စမ်း၊ ခေါင်း နောက် သလေး ဘာလေးနဲ့ အလုပ် သွားဖို့တော့ ပျင်းနေတယ်၊ ဒီ အရည်တွေကိုတော့ မိုးမွန် အောင် သောက်နိုင် တယ် နော်၊ ရှင်တော့ ကျုပ်ကို အမျိုးမျိုး ပညာပြနေတော့ တာပဲနော်၊ တော့အကြောင်းကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ် ဟိုကြောင်မိသားစုကို ပြဿနာချင် လို့ အိမ်မှာခိုနေတယ်ဆိုတာ၊ ဒီ ကြောင်တွေကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်လို့ ကတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မတွေ့ပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

မည် သည် အချိန်က ပြန် ရောက်လာသည်မသိ။ ဆူဆူငေါက် ငေါက်ဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေသည့် မခိုင်၏အသံကြောင့် ကိုလှမြင့် မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ စောစောပိုင်းက သောက် ထား သမျှတို့ သည်လည်း တစ်ခါတည်း

www.burmeseclassic.com

ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ တော်တော် နားငြီးတာပဲ၊ လူကပင်ပန်းလို့ ဒီမှာလာပြီး အသာငြိမ်နေတဲ့ဥစ္စာကို၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်လာပြီးပေးနေရသေးတယ်၊ ဟား.....အိမ်မှာနေရတာလည်း မလွယ်ပါလား”

တညည်းညည်းတညူညူဖြင့် ပြောပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ညတုန်းက အိပ်ရေးပျက်ထားသည့် အချိန်ကြောင့် တခေါ်ခေါ်နှင့် ဟောက်သံပေးကာ အိပ် မောကျသွားမိသည်။

သူ့အနေဖြင့် အချိန်မည်မျှ ကြာအောင် အိပ်မောကျသွားမိသည်မသိပါ။

“အမယ်လေး...လုပ်ကြပါဦးတော်၊ ကျွန်မရဲ့သမီးလေး ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျနေလို့၊ လာကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မသမီးလေးကို ကယ်ကြပါဦးရှင်”

အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့် ဇနီးဖြစ်သူ မခိုင်၏ အသံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲလန့်နိုးသွားသည်။ အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး အော်သံကြားရာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေးခဲ့သည်။

အလန့်တကြား
အော်ဟစ်လိုက်သည့်
ဇနီးဖြစ်သူ
မခိုင်၏အသံကြောင့်
သူ ဆတ်ခနဲ
လန့်နိုးသွားသည်။
အိမ်ရာမှလူးလဲထပြီး
အော်သံကြားရာ
အိမ်နောက်ဘက်သို့
ဒရောသောပါး.....

တွေ့ရပါ၏။

ရေတွင်းပျက်ဘေးတွင်ရပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ဖြစ်နေသည့် မခိုင်။ ပြီးတော့ မခိုင်၏ ညာဘက်ပခုံးထက်မှာတော့ သမီးပြည့်ပြည့်၏ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကလေး။ ရေတွင်းပျက်ပေါ်မှာ သူတင်ထားခဲ့သည့် သစ်သားစ အဖုံးအကာတွေမှာလည်း ရေတွင်းပျက်ဘေးမှာ အားလုံးရောက်နေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးတော်၊ သမီးလေးပြည့်ပြည့်ရဲ့အဖြစ်ကို”

မခိုင်က သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါ၍ ငိုကြွေးချက်မဖြင့်ပြောသည်။ ကိုလှမြင့်သည် ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ

www.burmeseclassic.com

ပါ၏။ ခွေခွေခေါက်ခေါက်ကလေး
ဖြင့် အငြိမ်သက်ကြီး ငြိမ်သက်နေ
သည့်သမီးလေးပြည့်ပြည့်၏အဖြစ်
ကို ရင်ဆို့ဖွယ်ရာ မြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။ တွေ့မြင်နေရသည့်မြင်ကွင်း
ကို ပို၍ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်အောင်
ဖန်တီးနေသည်ကတော့ အခြား
မဟုတ်။ ပြည့်ပြည့်သည် ကြောင်
သုံးကောင်ထည့်ထားသည့်အိတ်ကို
ရင်ခွင်ပိုက်ထားခြင်းပဲဖြစ်သည်။

ကြည့်ရုံမှာ ပြည့်ပြည့်သည်
သူတို့နှစ်ယောက်အချေအတင်ပြော
နေသည့် စကားကြောင့် အခြေ
အနေမှန်ကို ခိုင်စားမိသွားပုံရသည်။
ထို့ကြောင့် ပြည့်ပြည့်သည် အိမ်သို့
တိတ်တဆိတ်ပြန်လာပြီး လှေကား

ကြည့်ရုံမှာ ပြည့်ပြည့်သည်
သူတို့နှစ်ယောက်
အချေအတင်ပြောနေသည့်
စကားကြောင့်
အခြေအနေမှန်ကို
ခိုင်စားမိသွားပုံရသည်။
ထို့ကြောင့် ပြည့်ပြည့်သည်
အိမ်သို့
တိတ်တဆိတ်ပြန်လာပြီး...

မှတစ်ဆင့် ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲသို့
ဆင်းပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဆွေး
မြည့်နေသည့် လှေကားကကျိုးပြီး
ရေတွင်းပျက်ထဲသို့ ခြေချော်လက်
ချော် ပြုတ်ကျသွားပုံရသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊
သမီးလေးကို အပေါ်ပြန်တင်ဖို့ လုပ်
ဦးလေ”

မခိုင်သတိပေးတော့မှပင် ကို
လှမြင့်သည် ရေတွင်းပျက်ထဲသို့
ဆင်းဖို့ သတိရသည်။ သူ့ရေတွင်း
နှုတ်ခမ်းပေါင်မှတစ်ဆင့် အောက်
သို့ခုန်ချလိုက်သည်။ အောက်သို့
ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။
အထိ နာသွားသော်လည်း သူ
ဂရုမထားနိုင်ပါ။ သမီးလေးပြည့်
ပြည့်အား ပွေ့ယူ၍ လှုပ်နှိုးကြည့်
မိသည်။ သို့ တစေ ပြည့်ပြည့်သည်
တုတ် တုတ် မျှပင် မလှုပ်ပါ။
ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်
ပြန်တော့လည်း ရင်ခုန်ခြင်း၊
အသက်ရှူခြင်း မရှိတော့သည့်
အဖြစ်ကို စမ်းသပ်တွေ့ရှိရပါ၏။

“သမီးလေးရယ် အဖြစ်ဆိုးလှ
ချည်လား။ သမီးလေး အခုလိုဖြစ်
ရတာ ဖေဖေကြောင့်၊ ဖေဖေ
ကြောင့်၊ ဒီကြောင်တွေကိုမှန်းပြီး
မကောင်းကြမိတာနဲ့ သမီးလေးကို
ပါ ဆုံးရှုံးရတာ၊ ဖေဖေ ဘယ်လို
ဖြေရမလဲ သမီးရယ်”

သူသည် ပြည့်ပြည့်၏ပါးပြင်

နှင့် သူ့ပါးပြင်အပ်၍ မျက်ရည်တွေ
တွေ့ကျရင်း နှုတ်မှ တာတွတ်တွတ်
ရေရွတ်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ထိုကြောင်မိ
သားစုသည် သူ့အား အနုနည်းဖြင့်
လက်စားချေသွားခြင်းများလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အနေ
ဖြင့် ကြောင်မိသားစုအား မကောင်း
ကြံလိုက်မိသောကြောင့် သူ့ကိုယ်
တိုင်လည်း တစ်ပြန်ခံစားရဖို့အခြေ
အနေက ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပဲဆိုက
မှားမည်မဟုတ်ပါ။ တစ်နည်းအား
ဖြင့် ကိုယ်ပြုသမျှဒဏ် ကိုယ်ခံလိုက်
ရခြင်းပဲလေ။

သနားမြင့်ဦး

မောင်ဘုမန် (ဦးကုန်း)

၀၀၀၀၇
ဒေါ်မြမိုး

ထားဝရအေးငြိမ်းရာ

မောင်သာမန် (ဖီးကုန်း)

“တင့်လှပေဟန်၊ ဘက်မရန် တည့်၊ ခြောက်တန်နတ်ရွာ၊ ဘုံက လာသို့.....” စသည့် နတ်ရှင်နောင် ရေးဖွဲ့ခဲ့လေသော ရာဇောတုကလျာ ဘွဲ့ရတုသည် မိမိချစ်ရသော မဟင်္ဂလာကိုများ စောင်းချိတ်၍ ရေး ဖွဲ့ခဲ့လေသလားဟု မောင်လှသောင်း တွေးတောမိပါ၏။ ရာဇောတု ကလျာ၏ ရှုပါရုံအလှကို မြင်မိ လေသော နတ်ရှင်နောင်ကဲ့သို့ မောင်လှ သောင်းသည် လည်း မဟင်္ဂလာ၏ အလှရူ ပါကို မြင်မိရသည့်ခဏ မိမိချစ်ရသော ချစ်သူ၏ အလှတရားကို ညွှန်းဆို ဖွဲ့နွဲ့မိပါ၏။ နတ်ရှင် နောင်မှ အလှသခင် ဓာတုကလျာသည် နတ် သမီးတစ်ပါးဟုပင် ယိုး မှားမိပါ၏။ အလှသခင် ကိုမြင်လိုက်ရသည့်ခဏ

စိတ်အာရုံ စုပုံညွတ်နူးပြီး သူမ အပေါ် ချစ်မေတ္တာများ သွန် ချသည့်ပမာ ချစ်ကြင်မြတ်နိုးလို သည့်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာရ သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် မောင်လှသောင်းသည်လည်း ရတု ဘုရင်နည်းတူ မဟင်္ဂလာ၏ အလှ အပကို ဂရုပြုမိသည်နှင့် ချစ် ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေတော့

မည်။ မဟင်္ဂလာသည် မိန်းမပီသစွာ အလှတရားဖြင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆို ရပေမည်။ ကူတ္တိယတို့၌ ရှိသင့်၍ ထိုက်သော အလှအပတို့ထက် ပို မိုသာလွန်သည့် အလှတရားတို့ သည် မဟင်္ဂလာ၌ ရှိပေ၏။ လှပခြင်း တရားတို့နှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်၏ အမို အမောက်၊ အရှိုက်အဟိုက် တို့သည် ခြွင်းချက်မရှိ ပြေပြေ ခြင်းများဖြင့် တည်ရှိနေခြင်း ကြောင့် မောင်လှသောင်း ရင်ခုန်မည်ဆိုက ရင်ခုန် သင့်ပါ၏။ ယင်းကြောင့် ပင် မဟင်္ဂလာအား ခြွ စင်ရိုးသားသော ခင်မိ မှုထက် ရယူပိုင်ဆိုင် လိုသော စွဲလမ်းမှုတို့ဖြင့် မောင်လှသောင်း၏ ယောက် တမ်းတမ်း တတ ဖြစ်နေရသည့် ထိုသို့ အတ္တဆန်ဆန် ပိုင်ဆိုင်လိုသူများဖြစ်

www.burmeseclassic.com

အရင်းပြုနေသော ချစ်ခင်စွဲလမ်းမှု များကြောင့် မဟာသံာ သွားလေရာ မောင်လှသောင်းမှာ တကောက် ကောက် လိုက်၍သာ နေတော့ သည်။

အမှန်စင်စစ် မောင် လှ သောင်းနှင့် မဟာသံာတို့သည် တစ် လမ်းတည်းသား အိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ မဟာသံာသည် မောင် လှသောင်းထက် သုံးလေးနှစ်ခန့် အသက်ကြီးသူဖြစ်၏။ ကလေး ဘဝကပင် အတူနေအတူစားဖြင့် ဖြူစင်သော လမ်းကြောင်းပေါ်၌ ယှဉ်တွဲ၍ရှိနေရာမှ ပေါ်လွင်ထင် ရွားလာသော မဟာသံာ၏အလှ တရားသည် ဆယ့်ရှစ်ဆယ့် ကိုး အရွယ်သို့ ရောက်လာသော မောင် လှ သောင်း၏ နှလုံးသားအား စွန်းထင်းစေသော အဖြစ်သနစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရသည်။

မဟာသံာကို တွေ့လေတိုင်း

မောင်လှသောင်း ရင်ခုန်တတ်လာ သည်။ မဟာသံာ၏အလှတွင် ယစ် မူးလျက် နှလုံးသားအလှကဗျာ စာ တို၊ စာရှည်များကို ရေးတတ်လာ ၏။ ကဗျာနုနု၊ စာနုနုများကို ဖွဲ့စပ် လာပါ၏။ ဖွဲ့သီလေသော ကဗျာ လေးများအား မဟာသံာအားပေး၍ ဖတ်စေ၏။ ထိုသို့ဖတ်ခြင်းဖြင့် မိမိ ၏ရင်ထဲ၌ အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်မျှခံစားနေရသည်ကို သူမ သိ နိုင်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆခဲ့ပေ၏။

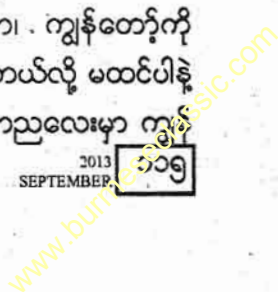
မောင်လှသောင်းဖတ်စေသော ကဗျာစာစုများနှင့် မောင်လှသောင်း ၏ မရိုးသားသည့် ဟန်ပန်များ ကြောင့် မဟာသံာအနေဖြင့် မောင် လှသောင်း၏ စိတ်ဖောက်ပြားမှုကို သဘောပေါက်မိပေသည်။ မကြာ မီသောကာလတွင် မောင် လှ သောင်း၏ ချစ် ရေးဆိုမှု အား တွေ့ကြုံရတော့မည်ကို မဟာသံာ ကြိုတင်သိရှိနေပါ၏။

ယင်းကြောင့်ပင် မဟာသံာမှ မောင်လှသောင်းနှင့် သွားသွားလာ လာ နေမှုထိုင်မှုများကို ရပ်တန်းက ရပ်၍ ခပ်ခွာခွာနေရန် ကြိုးစားခဲ့ သည်။ သို့သော် ကလေးဆိုးကဲ့သို့ ဇွတ်တရွတ်နိုင်သော မောင်လှ သောင်း၏ ဆိုးနွဲ့သော အပြုအမူ များကြောင့် မဟာသံာမှာ စိတ်ညစ် ခဲ့ရသည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးခဲ့ရသည်။ မဟာသံာသည် မိမိကိုယ်မိမိ အာမခံ ပါသည်။ မောင်လှသောင်းအား မောင်လေးအရင်းသဖွယ် ချစ်ခင် ရင်းနှီးသည်မှလွဲ၍ သည့်ထက် ပို မိုဆန်းကြယ်သော အရာမရှိဟု ဆို ရပေတော့မည်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ မောင် လှသောင်းတစ်ယောက်တည်းသာ လက်မခံသည်မဟုတ်။ တခြားသော ပုရိသများကိုလည်း မည်သို့မျှ စိတ် သဘောမထားနိုင်ပါချေ။ မဟာသံာ ၏ စိတ်နေသဘောကို မသိရှာ သော မောင်လှသောင်းမှာ သီတင်း ကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် မဟာသံာ၏ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း ဆီမီးများ ထွန်း ညှိနေသည့် အခိုက်အတန့်တွင် မဟာသံာထံ ချဉ်းကပ်၍ သူ၏ရင်မှ ခံစားချက်များအား ဖွင့်ဟ၍ ချစ် ရေးဆိုလေသည်။

“မဟာသံာ၊ ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးယူတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ နော်၊ ဒီလိုလသာညလေးမှာ ကျွန်

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍
မောင် လှသောင်းတစ်ယောက်တည်းသာ လက်မခံသည်မဟုတ်။
တခြားသော ပုရိသများကိုလည်း မည်သို့မျှ
စိတ် သဘောမထားနိုင်ပါချေ။ မဟာသံာ ၏ စိတ်နေသဘောကို မသိရှာ
သော မောင်လှသောင်းမှာ သီတင်း ကျွတ်လပြည့်နေ့တွင်
မဟာသံာ၏ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း.....

တော့ရဲ့ရင်မှာ ဖြစ်တည်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို မမဟသာသိအောင် ရင်ဖွင့်ပြချင်တယ်။ မမဟသာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက မမဟသာကို သံယောဇဉ်တွယ်နေခဲ့တာ ကျွန်တော်ပါ မမရယ်၊ မမရဲ့အလှ၊ မမရဲ့အပြုအမူတွေကို ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ ထင်ဟပ်လာခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် အခုလိုအချိန်ကျမှ ကျွန်တော်ရင်ဖွင့်ပြတာပါ။ မမဟသာကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ၊ အသည်းထဲ၊ အူထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ချစ်တယ်။ မမကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းတွေနဲ့ချစ်တယ်။ ကျွန်တော့်အချစ်ကို မမလက်ခံမယ်မဟုတ်လားဟင်”

မမဟသာ၏ လက်ဖျားလေးများအား ကိုင်တွယ်၍ တတွတ်တွတ်ပြောနေသော မောင်လှသောင်း၏စကားများအား ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လျက်နေပြီးမှ မိမိအား မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ချစ်ခွင့်ပန်နေသော မောင်လှသောင်းအား တည်ငြိမ်စွာကြည့်လိုက်ပြီး ငြိမ်းအေးသောအသံဖြင့် ဖျောင်းဖျော့ဆို နှစ်သိမ့်လိုက်ပါ၏။

“မောင်နဲ့နမလို သဘောထားချစ်ခင်နေကြပြီးမှ အခုလို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုမှုတွေနဲ့ ဖောက်ပြားတဲ့အချစ်မျိုးကို မမအပေါ် မောင်လှသောင်း

ထားနေတယ်ဆိုတာ သိရတော့ မမ သိပ်ဝမ်းနည်းရပါတယ်။ ဟုတ်တော့ လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ သွေးမတော်သားမစပ်ဆန့်ကျင်ဘက် ဖိုနဲ့မဟာ ကြာရှည်ကြာများ ငါးရာနစ်ဆယ်ရှစ်မေတ္တာမျိုး ဘယ်ထားနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မောင်ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို မမအနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မမဆိုရမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမလေ မမ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်အရ သာသနာ့ဘောင်မှာ တစ်သက်တာနေနိုင်ဖို့ သီလရှင်ဝတ်တော့မယ်လို့ စဉ်းစား ထားလို့ပါ။ ဒါကိုလည်း မဖြစ်မနေ

အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ မမကြိုးစားအားထုတ်ရဦးမှာပါ။ မင်းကိုတော့ မမမေတ္တာမပျက်ပါဘူးကွယ်”

မမဟသာ၏ နှုတ်ထွက်စကားများသည် အဆုံးစွန်ရောက်သည့်ပမာမို့ မောင်လှသောင်းမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရသည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေရာမှ မောင်လှသောင်းထံမှ စကားသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဘုရားတရားကို မမရိုသေကိုင်းရှိုင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တောင်းဆိုတဲ့ မမရဲ့အချစ်လင် ဥပေက္ခာပြုရလောက်အောင် သီလ

ရှင်ဝတ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ချက်ချင်းမချသင့်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မမကိုချစ်တဲ့အချစ်ဟာ အနုညာတ အချစ်လို့ မထင်စေချင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်အချစ်က သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် လက်တွဲမယ့်အချစ်မျိုးပါ။ ရေချချ၊ မီးချ ချ အမာခံအချစ်မျိုးပါ။ ဘယ်လိုဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို မမချစ်လာနိုင် တဲ့အထိ စောင့်နေမယ်၊ တစ်နေ့ နေ့ကျရင် မမရဲ့အချစ်ကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင် ရရင်ပဲ ကျွန်တော် ကျေနပ် ပါပြီ မမရယ်”

မောင်လှသောင်းသည် သူ၏ ရင်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော နှလုံးသား အုံကြွမှု ချစ်ခြင်းတရားသည်

မဟာသံာထံ၌ သက်ရောက်နေသည် ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိနေ၏။ သို့အတွက် လွယ်လွယ်နှင့် ဖျောင်းဖျ၍ရမည်မဟုတ်သောကြောင့် မဟာသံာမှာ သက်ပြင်းပူများ ချနေရပေသည်။

“မမအပေါ် မျှော်လင့်ချက် မထားပါနဲ့လို့ သူတစ်ပါးရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မပိတ်ပင်၊ မတားဆီးချင်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်မထားတာ အကောင်းဆုံးလို့ မမတော့ထင်တာပဲ၊ မမသာ သီလရှင်ဝတ်ခဲ့ရင် မင်းရဲ့မျှော်လင့်ထားတာတွေ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်ကျရင် မမအတွက် မင်းစိတ်ဆင်းရဲနေမှာစိုးလို့ မမက

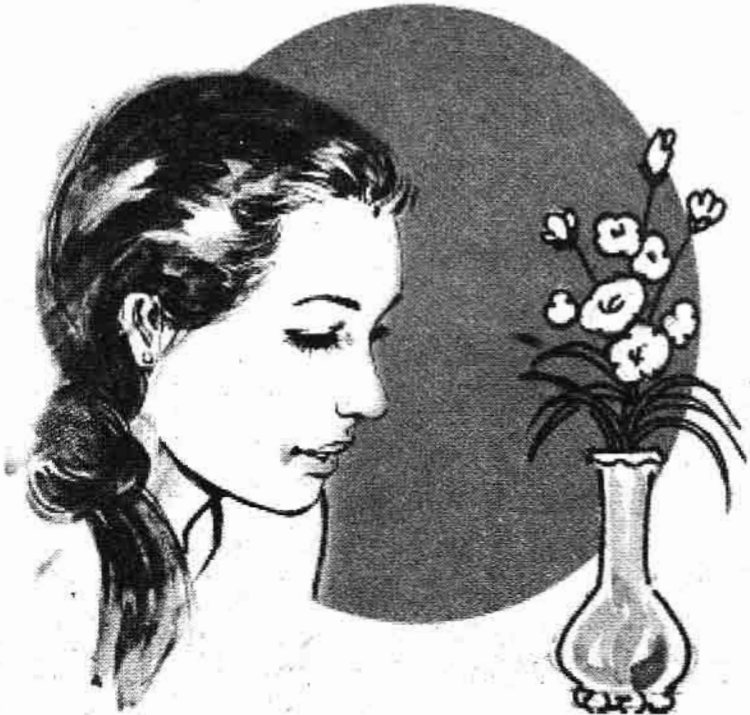
မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

ကြယ်လေးများ တဖျပ်ဖျပ်လင်းလက်၍ လမင်းသည် ထိန်ထိန်သာနေပေ၏။ မောင်လှသောင်းသည် ရောင်စုံမီးပုံးကလေးများအား အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကြည့်ရှုငေးမောနေပေသည်။

ပြောသာပြောရသည်။ မဟာသံာသည် ဘာသာတရားအပေါ်တွင် လွန်စွာလေးနက်သည်ကို မောင်လှသောင်း သိ၏။ အိမ်ရှိဘုရား၌ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ပန်းတို့ကို နေ့စဉ် ဝတ္တရားမပျက်သကဲ့သို့ ဆွမ်းခံသံဃာတော်များကိုလည်း ဝတ်မပျက် ဆွမ်းလောင်းလှူမြဲဖြစ်ပေသည်။ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ်ဆိုသလို သီလယူပြီး ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်လုပ်ငန်းဖြင့် တရားဘာဝနာ စီးဖြန်းလေ့ရှိ၏။ သို့သာမက တရားပွဲတွင် တရားနာခြင်း၊ တရားစခန်းတွင် တရားကျင့်ပွားခြင်းတို့ဖြင့် လောကုတ္တရာလမ်းစဉ်ကို အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားနေတော့သည်။ ထိုအကြောင်းကိုသိသော မောင်လှသောင်းတစ်ယောက် မဟာသံာအား တင်းတင်းမာမာ ချစ်ရေးဆိုခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

မဟာသံာ၏ သာသနာ့ဘောင်

www.burmeseclassic.com

မည်သို့ဆိုစေ မိမိ၏ ဘာသာရေးလမ်းကြောင်းအား
ပျက်ယွင်းမည့် အခြေအနေကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါပေ။
သို့ကြောင့် မိမိထံပါးမှ မောင်လှသောင်း ထွက်ခွာသွားပြီး နောက်မဟာသာသည် ဘာသာ
ရေးဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများကို.....

သို့ ဝင်ရောက်မည့် ဆုံးဖြတ်ချက်သည် တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် မဟာသာတစ်ယောက် ပြောင်းလဲနိုင်ကောင်း ပြောင်းလဲနိုင်သည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မဟာသာ၏အချစ်အား အဝေးမှစောင့်မျှော်နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။ ယင်းကြောင့် အသိမိတ်ဆွေအဆက်အသွယ်ဖြင့် နယ်စပ်မြို့ဖြစ်သော မြဝတီတွင် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုများ လုပ်ကိုင်ရန် မောင်လှသောင်းတစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် မဟာသာအား တွေ့ဆုံလျက်.....

“မမရဲ့ သီလရှင်ဝတ်မယ်ဆို တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တကယ်ဖြစ်လာခဲ့ရင် ကျွန်တော်လေ အမှန်တကယ် သာဓုခေါ်မှာပါဗျာ၊ တကယ်လို့များ မမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အခြေအနေအရ ပြောင်းလဲခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တန်ဖိုးထားတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ဥပေက္ခာမပြုပါနဲ့လို့ အနူးအညွတ်

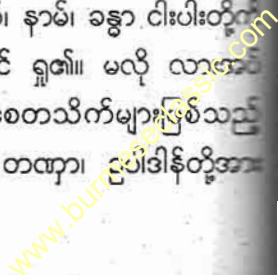
တောင်းပန်ပါရစေ ‘မမရယ်’”
မောင်လှသောင်း၏ တောင်းပန်မှုသည် နှလုံးသားမှလာသော စကားများဖြစ်ခြင်းကြောင့် မဟာသာမှာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့သည်။ မဟာသာအနေဖြင့် သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အား မည်သို့အခြေဆိုက်ရောက်ရောက် ပြောင်းလဲပြင်ဆင်မည် မဟုတ်သည်ကြောင့် မောင်လှသောင်း ပြောသည့်စကားများအား ပြန်လည်ပြောကြားခြင်း မရှိပါလေတော့။

မောင်လှသောင်းတစ်ယောက် သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ စိတ်ချမ်းသာပါစေဟူသောသဘောဖြင့် မဟာသာမှာ မည်သို့မျှမပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်တော့သည်။

မောင်လှသောင်းကဲ့သို့ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လူငယ်တစ်ဦး၏ သံယောဇဉ်အဖွဲ့အနွဲ့တို့ဖြင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဖွဲ့သီမှုကို မဟာသာ နားလည်မိပါ၏။ မိမိ၏ ငြင်းဆန်မှု

ကြောင့် ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင် လူငယ်တစ်ဦး၏ နာကျင်ခံစားမှုအား သူမ မလိုလားပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် မိမိကြောင့် သူတစ်ပါးရင်ခိုက်အောင် နာကျင်စွာခံစားရခြင်းကို သူမတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကရုဏာသက်ခဲ့ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ မိမိ၏ ဘာသာရေးလမ်းကြောင်းအား ပျက်ယွင်းမည့် အခြေအနေကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါပေ။ သို့ကြောင့် မိမိထံပါးမှ မောင်လှသောင်း ထွက်ခွာသွားပြီး နောက် မဟာသာသည် ဘာသာရေးဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများကို ဆထက်ထမ်းပိုး ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။ ဝိပဿနာ စီးဖြန်း၏၊ ဘာဝနာတရားပွားများ၏။ မမြဲနိုင်သော တရားဖြစ်သော ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာ ငါးပါးတို့ကို မြင်အောင် ရှု၏။ မလို လာအောင် သော စေတသိက်များဖြစ်သည့် အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်တို့အား

ချေဖျက်နိုင်အောင် ကြိုးစား၍ နေလေ၏။

သို့စေကာမူ ဥစ္စာနေ ပြည့်ဝသော ဖခင် ဦးလူကျော်နှင့် မိခင် ဒေါ်လေးမယ်တို့သည် သမီးဖြစ်သူ မဟာသံာ၏ ဘာသာရေးအားထုတ်မှုအား နှစ်သက်လှခြင်းမရှိ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် သီလရှင်ဝတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ သမီးဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချထားလိုသည်။ မိမိတို့ ယုံကြည်အားထားသည့် လူတစ်ဦးဦးနှင့် သမီးဖြစ်သူအား လက်ထပ်မင်္ဂလာဆောင်ခြင်း၍ မိမိတို့၌ရှိသော ဥစ္စာနေများကို လွှဲအပ်လိုသည်။ သို့ကြောင့်ပင် မဟာသံာအား သာသနာ့ဘောင်သို့ အလှူငွေစလှို မဝင်ပါရန် အကြိမ်ကြိမ် နားချသည်။

“သာသနာ့ဘောင်မှာပဲ ပျော်ရွှေချင်လို့ သီလရှင်ဝတ်မယ်ဆိုတာ အလွန်သင့်မြတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေတို့မှာက သားသမီးဆိုလို့ သမီးတစ်ယောက်တည်းပါ၊ အဖေ

တို့မှာရှိတဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို သမီးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လွှဲရမှာဆိုတော့ သမီးကို သာသနာ့ဘောင်ထဲကို လောလောဆယ်မဝင်စေချင်သေးဘူးပေါ့ကွယ်၊ နောက်ပြီး အဖေတို့တွေ မျက်လုံးမှိတ်ခွဲရင် လောကအလယ်မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နဲ့ မထားရက်ခွဲနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီးကို အဖေတို့ သဘောတူတဲ့ သူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မိဘအလိုကျ အိမ်ထောင်ထူစေချင်တာပဲကွယ်”

မဟာသံာသည် မိမိဘဝနှင့် မိမိဖြစ်လိုသည့်ဆန္ဒ တစ်ထပ်တည်း မကျရောက်သည့်အခြေကြောင့် မျက်ရည်များ ဝေ့ဝဲလာရသည်။ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရသည်။ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးခွဲရသည်။

“သားသမီးတွေကို ကောင်းစေချင်တဲ့ဆန္ဒ မိဘတိုင်းမှာရှိတယ်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေတို့ရဲ့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒက

သမီးရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးပေလီလုတဲ့ လောကသံသရာထဲက ရုန်းထွက်လို့မရအောင် လုပ်နေသလိုများ ဖြစ်နေမလား၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး အဖေရယ်၊ သမီးရဲ့ဘဝက ရေရှည်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိပါ့မလား၊ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား၊ တွေးကြည့်ပါဦး အဖေတို့အဖေတို့ရယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနေဆိုတာ မမြဲတဲ့တရားတွေပါ၊ သံသရာတစ်လျှောက် ကောင်းနိုင်ဖို့ အဖေတို့အနေနဲ့ ဒီဥစ္စာတွေကို ထုခွဲပြီး လှူပစ်လိုက်ပါလား အဖေရယ်၊ ကန်တော့ပါရဲ့ အဖေ၊ သမီးနဲ့ပေါင်းသင်းရမယ့်သူကရော သမီးရဲ့ လောကုတ္တရာမှာ အာရုံစူးစိုက်မှုကို စိတ်ရှည်သည်းခံ နိုင်ပါ့မလားဟင်”

မဟာသံာ၏ ပြောစကားများကား ဖခင်ဦးလူကျော်တို့အတွက် ထိချက်ပြင်းလှသည်ထင်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရသည်။ မဟာသံာသည် လိမ္မာယဉ်ကျေးသော၊ မိဘများ၏ကျေးဇူးအား အထူးတလည်

**သမီးရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးပေလီလုတဲ့ လောကသံသရာထဲက
ရုန်းထွက်လို့မရအောင် လုပ်နေသလိုများ ဖြစ်နေမလား၊
စဉ်းစား ကြည့်ပါဦး အဖေရယ်၊ သမီးရဲ့ဘဝက ရေရှည်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိပါ့မလား၊
ကောင်းနိုင်ပါ့မလား၊ တွေးကြည့်ပါဦး အဖေတို့အဖေတို့ရယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနေဆိုတာ မမြဲတဲ့
တရားတွေပါ၊ သံသရာတစ်လျှောက် ကောင်းနိုင်ဖို့.....**

သိ တတ် သော၊ ဘာ သာ၊ သာသနာအပေါ်၌ ရှိကျိုးသော မိန်းမမြတ် ကလေး ဖြစ်နေသည်မို့ မိမိအတွက် စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ရ သည့် မိဘများအတွက် စိတ်မ ကောင်းဖြစ်ရပြန်၏။ သို့ဖြင့်.....

“အဖေတို့အမေတို့ သမီးရဲ့ ဘဝကို စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ပါတော့ ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဘဝတစ်သက် တာမှာတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ရှိချင်မှ ရှိပါလိမ့်မယ်”

ပြောရင်းမှ မဟသံာသည် မျက်ရည်များ ကျလာရသည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို အဝေး တစ်နေ ရာ၌ရှိသော မောင်လှ သောင်းကိုလည်း စိတ်မ ကောင်း ခြင်းများစွာဖြင့် သတိရလိုက် မိသည်။ မောင်လှ သောင်း၏ အချစ်ကို ငြင်းပယ်လျက် သာသ နာ့ဘောင်သို့ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ် ချက်များသည် မိဘများ စိတ်ချမ်း သာရေးအတွက် ပြောင်းလဲခဲ့ ရသည် မို့ မောင်လှသောင်းအပေါ် တရားပါမလားဟု တွေးမိပေသေး ၏။ ရှိစေတော့။

မိဘတို့၏အလိုကျ တစ်မြို့ တည်းသားဖြစ်သည့် ကုန်သည် ကို ဘမုန်ဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ထူလိုက်

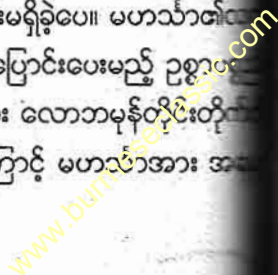
ရသည်။ အစတွင် ကိုဘမုန်သည် မဟသံာ၏မိဘများအလိုကျ နေပြ ခဲ့ပါ၏။ ကိုဘမုန်သည် အထက် အညာအရပ်မှဖြစ်၍ ကြက်သွန်၊ အာလူးနှင့် နှမ်း၊ ပဲတို့အား အောက် အရပ်သို့ တင်ပို့ရောင်းချ၏။

အောက်အရပ်မှထွက်သော ပစ္စည်းများအား အညာသို့ တင်ပို့ ခြင်းဖြင့် စီးပွားဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ မဟသံာ ၏မိဘများသည် ကိုဘမုန်၏မိဘ

များနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် မိမိတို့၏သမီးနှင့် ကိုဘ မုန်အား သဘောတူ ကြည်ဖြူ ခြင်းသာဖြစ်၏။ ကိုဘမုန်၏ စိတ် ရင်းသဘောကို မသိရှိခဲ့ရပေ။

နောက်ပိုင်းတွင် ဖွတ်ထွက် တောင်ပို့မှန်းသိသည် ဆိုသော စကားသည် ကိုဘမုန်အတွက်ဖြစ် ခဲ့ရသည်။ ကိုဘမုန်သည် သေ သောက်ကြူး၏။ လောင်းကဏ္ဍ အထုံရှိ၏။ မိန်းမလိုက်စား၏။ မ ယစ်လာပါက လူစိတ်ပျောက်သည့် နှယ် မိုက်ရိုင်းလွန်းလှသည်။ သ ဖြင့် မဟသံာအတွက် စိတ်ဆင်း စရာများ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ကိုဘ မုန်၏ အမူအကျင့်၊ စရိုက်နှင့် ဆင် လဲသော စိတ်ထားများကို နောက် သိလိုက်ရသော မဟသံာ၏မိဘ များမှာ မိမိတို့၏သမီးအပေါ် ထား သော စေတနာအများကြောင့် ဘဝတစ်စည်တီးမတတ် ရင်ထုပေး ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ကိုဘမုန်သည် ရှစ်စပ်က ချစ် ခြေလည်သည်ဟု ဆိုရလောက် အောင် မိန်းမကိစ္စတွင် ကျွမ်းကျင် လှသဖြင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော မဟသံာအပေါ် ချစ်ခင်နှစ်လိုခြင်း အလျှင်းမရှိခဲ့ပေ။ မဟသံာ၏ထု သို့ လွှဲပြောင်းပေးမည့် ဥစ္စာပစ္စည်း များအား လောဘမုန်တိုင်းတိုင်း ခြင်းကြောင့် မဟသံာအား အ

ခြင်းသာဖြစ်သည်။

မဟာသံာသည် ဘာသာရေး
သမားဖြစ်၏။ အရာရာကို
မမြဲသည် သဘောရှိသည်ဟု
လူ့ပုဂ္ဂိုလ်က ထား ပါ၏။
ဘာမှန်လိုသမျှ တောင်း သမျှ
ထုတ်ပေးခဲ့၏။ လိုတိုင်းရ သော
ဘာမှန်အဖို့ မူလအလုပ်
ဖြစ်သော ကုန်ကူးသန်းမှု
ထုပ်လို ခြင်းမရှိတော့။
ဘာမှန်အရပါက တုတ်၊
ခားပြု၍ တောင်းဆို
နေခြင်းများကြောင့်
မဟာသံာ ထုတ်ပေး
ခဲ့ရသည်ချည်းပင်။
သဘောမတွေ့ ပါက
သည်း မဟာသံာအား
နှိက်နှက်ခြင်းများ အစပြု
လာတော့သည်။ နှလုံး
ရောဂါနှင့် စိတ်ရောဂါတို့
ပေါင်းစည်း၍ ဝေဒနာခံစားနေရ
သော မဟာသံာမှာ မိဘများအား
စိတ်ဆင်းရဲမှုမရှိရန် တတ်နိုင်သမျှ
ချောင်းဖျါ၏။

“ငါတို့အသုံးမကျလို့ ငါ့သမီး
ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရတာ၊ အဖေတို့
ခွဲအမှားကြောင့် ငါ့သမီးရဲ့ပစ္စည်း
တွေ လူယုတ်မာရဲ့ မတော်
လောဘနဲ့ သုံးဖြုန်းမှုကြောင့်
ဆုန်ခန်းကုန်ရပြီ၊ အဖေတို့ရဲ့
အပြစ်ပါ၊ အဖေတို့ကို ဘယ်တော့မှ

ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ သမီးရယ်”
“အဖေရယ် အဖေတို့ကြောင့်
မဟုတ်ဘူး၊ သမီးရဲ့ကံကိုက ဆိုး
ကံပါလာခဲ့တာမို့ သူတစ်ပါးရဲ့ ညှဉ်း
ပန်းမှုကို ခံရတာပါ။ သမီး တရားနဲ့
ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ အဖေတို့ စိတ်အေး

အေးထားပါ၊ သမီးရဲ့စိတ်ထဲမှာဘာ
မှမဖြစ်ပါဘူး”
နောက်ပိုင်းကာလများတွင်မူ
မဟာသံာ၏ မိဘများသည် စိတ်
ရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါများ ဖိစီးမှု
ကြောင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆို
သလို ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်
ကုန်ကြတော့သည်။ ဘမှန်၏

ဆင်ခြင် တိုင်းထွာမှုမရှိ သုံးဖြုန်း
မှုများကြောင့် မဟာသံာရှိသော
ရွှေငွေဥစ္စာနေများ တက်တက်
ပြောင် ကုန်ခန်းခဲ့ရသည်။
ဘမှန်သည် ရွှေငွေမရှိ၍
တောင်းတိုင်းထုတ်ပေးနိုင်သော
မဟာသံာအား ရန်လုပ်သည်၊ ရန်
ရှာသည်။ နှိပ်စက်ကလူပြု၍
ညှဉ်း ပန်း၏၊ ရိုက်နှက်၏။
ဘမှန်ရိုက် နှက်လေတိုင်း
နာကျင်စွာခံစားရ သော
မဟာသံာမှာ ဟိုရှေးက
ပင်ပါ ခဲ့လေသော
အကုသိုလ်ကံကြောင့်
ပစ္စုပ္ပန်ကာလတွင်
ထိုကံ၏အကျိုးကို
ခံစားရသည်ဟု မှတ်
ထင်ပေသည်။ ယင်း
ကြောင့်ပင် မဟာသံာသည်
နာကျင်နေသည်ကြားမှ
တရားကိုသာ ရှုမှတ်နေ
တော့၏။

ထိုတစ်နေ့တွင် မဟာသံာနှင့်
မောင်လှသောင်းတို့၏ မတိကျမရေ
ရာသော သံယောဇဉ်အကြောင်း
တရားများကို ဘယ်ကကြားလာ
သည်မသိ။ မဟာသံာအား ရမယ်
ရှာ၍ နှိပ်စက်၏၊ ညှဉ်းပန်း၏၊ ရိုက်
နှက်၏။

“ကောင်မ.....နောက်မီးလင်း
ဖို့ လင်ငယ်ရှိမှန်း ငါမသိခဲ့လို့

www.burmeseclassic.com

ခဲ့တာ၊ အေး.....ငါမကောင်းတော့ နှင့်လင်ငယ်လေးနဲ့ ခွေးဖာတ်ခင်းဖို့ ဟန်ပြင်နေတာပေါ့၊ အေး...နင်တို့ အကြောင်း ပီပီပြင်ပြင်သိရင် နင် ရော၊ နှင့်လင်ငယ်ပါ လောကမှာ အရှင်မထားဘူးဆိုတာ မှတ်ထား ဟာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မဟင်္ဂလာ ဇာတ်ပါးနုလေးအား ရိုက်ပစ်လိုက် သည်။ မဟင်္ဂလာမှာ အသည်းခိုက် လှမတတ် နာကျင်စွာခံစားရသော် လည်း တရားသာရှုမှတ်နေလိုက် သည်။ ငြိမ်သက်စွာ တရားရှုမှတ် နေခြင်းကိုပင် ဟုတ်၍သာ ငြိမ်နေ ခြင်းဟု သဘောပေါက်လို့ချော် လျက် သူမအား ဆက်လက်ရိုက် နက်နေပြန်၏။

မဟင်္ဂလာသည် ဘမုန်၏ မိုက် ရိုင်းစော်ကားမှုများကို တရားရှု၍ သည်းခံခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်အတွင်း ဘမုန်အတွက် အကုသိုလ် အတုံး လိုက်အတစ်လိုက်ဝင်သည်ဟု ဆို ရပေမည်။

“ငါ့များ ဘာအောက်မေ့နေ သလဲ၊ ကဲဟာ...ကဲဟာ၊ နံတုံတုံ အတတနဲ့ နောက်မီးလင်းမယ့် ကောင်မ”

ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းသောစကား များဖြင့် မဟင်္ဂလာအားရိုက်နေခိုက် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဘမုန်၏

နောက်ကျောကို တစ်စုံတစ်ယောက် မှ ပိုက်လိုက်ပြီး ညာဘက်လက်၌ ကိုင်ထားသော ဓားမြှောင်ဖြင့် ဝမ်း ဗိုက်အား ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုးနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

“သေစမ်းကွာ...သေစမ်းကွာ၊ သူတော်ကောင်းကို စော်ကားတဲ့ ကောင်၊ သေစမ်း.....”

ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးနက်ခြင်းခံ ရသော ဘမုန်မှာ သိပ်မကြာလိုက်။ ငြိမ်သက်သွားရတော့သည်။ ထို

**ဇာတ်မြို့သို့
ပြန်ရောက်ရောက်
ချင်း၊ တေသာ၏
ရင်နားရာဖြစ်ရပ် များကို
တော်မူသောင်း
ကြားသိခဲ့ရသည်။
ကြားခါးတ
တေသာ တစ်ယောက်
အပြောနှင့်အလုပ် ညီတူ
အထပ်လှခဲ့သဖြင့်
တေသာတို့အိမ်ဘက်သို့
ပြန်ပြီးလျှင်ခဲ့ပေ၊
ထု၏စိတ်သည်လည်း ....**

တစ်စုံတစ်ယောက်အား မဟင်္ဂလာမှ ကြည့်လိုက်သော် အဝေးတစ်နေရာ တွင် သွားရောက်လုပ်ကိုင်၍ ပြန် လည်ရောက်ရှိနေသော မောင်လှ သောင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

ဇာတ်မြို့သို့ပြန်ရောက်ရောက် ချင်း မဟင်္ဂလာ၏ ရင်နားရာဖြစ်ရပ် များကို မောင်လှသောင်း ကြားသိ ခဲ့ရသည်။ ကြားခါးက မဟင်္ဂလာ တစ်ယောက် အပြောနှင့်အလုပ် မညီဟု အထင် လွှဲခဲ့သဖြင့် မဟင်္ဂလာတို့အိမ်ဘက်သို့ ခြေဦး မလှည့်ခဲ့ပေ။ သူ၏စိတ်သည်လည်း မဟင်္ဂလာကို နာကြည်းနေမိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မိဘ၏နားချ ဖိအားပေးမှုကြောင့် မဟင်္ဂလာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့် နောက် မဟင်္ဂလာ ရင် ထု မနာဘဝများကြောင့် မောင်လှသောင်းမှာ မဟင်္ဂလာအား ကရုဏာသက် ရသည်။ သူမ အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းများ ဖြစ်နေသည်ကြောင့် မဟင်္ဂလာ အကြောင်း သိရှိရန် မဟင်္ဂလာ အိမ်ဘက်သို့ကူး၍ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သည့်အခါ အဆိုးဆုံး သောမြင်ကွင်းကြောင့် မောင်လှ

သောင်း၏မျက်လုံးများ ပြာဝေသွား
ရသည်။ ဘမုန်သည် မဟာသံအား
နိုက်နက်နှိပ်စက်နေသည်ကို တပ်
အပ်သေချာစွာ မြင်တွေ့ရသော
မောင်လှသောင်းသည် မဟာသံ
အတွက် အသည်းတဆတ်ဆတ်
နာကျင်ခဲ့ရသည်။ သို့ ကြောင့်
ဆင့်ပေါ်တွင် တွေ့ရသော
ဓား မြှောင်ဖြင့် ဘမုန်
အား ချစ်ရသော
မဟာသံအတွက်
သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

မဟာသံ
သည် ဆံပင်
များ၊ အဝတ်
အစားများ ကပို
ကရိုဖြင့် ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်များစွာ
ရိုနေပါ သော်
လည်း တရားရှုနေ
သည့်နယ် ငြိမ်သက်
စွာရိုနေပါ၏။ မောင်လှ
သောင်းက တုန်ယင်သောအသံ
ဖြင့်.....

“မမဟာသံ၊ မမရဲ့ရှေ့မှာဖြစ်
နေတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆိုးအပေါ် ဘယ်လို
မှ ခံစားမှုမရှိတော့ဘူးလား”
တည်ငြိမ်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
သော သူမ၏အသံသည် ငြိမ်းအေး

လှပါ၏။
“ဒီလိုအနိဋ္ဌာရုံတွေနဲ့ တစ်နေ့
မဟုတ်တစ်နေ့ ကြုံဆုံရလိမ့်မယ်ဆို
တာ မမတွေ့ပြီးသားပါ မောင်လှ
သောင်းရယ်၊ ဒါကြောင့် မမ ခံနိုင်
ရည်ရှိအောင် နေနေ့ညည ဘာဝ

နာ ပွားများအားထုတ်နေ
ရတာပေါ့၊ မမရဲ့အသက်ဘေး
ထိခိုက်ရလောက်အောင် ဖြစ်
နေတဲ့ ဖြစ်ရပ်အပေါ် ငါ့မောင်က
မကြည့်ရက်လို့ ဝင်ပြီးဖြေ
ရှင်းလိုက်ပေမယ့် ဖြေရှင်းသူရော၊
ဖြေရှင်းခံရတဲ့သူပါ အကုသိုလ်ကံ

ချင်း တူနေလို့ဆိုတာ မမ သဘော
ပေါက်လိုက်မိတယ်၊ ဒါကလည်း
သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုလို့
ဆိုရမှာ၊ မမက ဘာခံစားချက်မှ
မရှိတော့ပါဘူး၊ ငါ့မောင်ကို
ဒီဖြစ်ရပ်ထဲမှာ မပါစေချင်ဘူး၊
မမပဲ တာဝန်ယူဖြေရှင်းပါ့မယ်၊
ဒီနေရာက ငါ့မောင်
ထွက် သွားပါတော့”

“မဟုတ်တာ
ဘဲဗျာ၊ ကျွန်
တော်ကျူးလွန်
တာလေ၊ ကျွန်
တော် ချစ်ရတဲ့
မမကို အသေ
သတ်ဖို့ကြံစည်
နေတာက
ကျွန်တော့်ရင်
ထဲမှာ အနာခံပြီး
လက်ပိုက်ကြည့်
မနေနိုင် ဘူး၊

ဘမုန်ကို ကျွန်တော်
သတ်တာ၊ ကျွန်တော် မမကို
သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ၊ ရင်ထဲနင့်နေ
အောင် ချစ်ခဲ့ရတာပါ၊ ကျွန်တော်
မမနဲ့ ခွဲခွာသွားပြီးတဲ့နောက်
မမတစ်ယောက် သီလရှင်ဘဝနဲ့
ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်
ထင်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
လည်း အဝေးတစ်နေရာကနေ

သာဓုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ရှာသမျှ ငွေကြေးတွေကို မမလျှောက်လှမ်းတဲ့ လောကုတ္တရာ လမ်းအတွက် သုံးစွဲဖို့ လှူမယ်ဆို ပြီး ဒီဇာတ်မြေကို ပြန်လာခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ အခုဖြစ်ရပ်ကြောင့် မမဖြစ်ချင်တဲ့ သီလရှင်ဘဝကို မမ ဥပေက္ခာပြု တော့မှာလားဗျာ။ အဲဒီ လိုအဖြစ်

အားတင်း၍ပြောနေသော မောင်လှသောင်း၏အသံသည် ငိုသံ စွက်၍နေပါ၏။ ထိုစဉ်အခိုက် ရပ် ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ဆယ်အိမ် မှူးများ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် အိမ် ထဲသို့ ဝင်လာကြပေသည်။

မောင်လှသောင်း၏ စိတ် ရင်း စေတနာမှန်ကို သိ လိုက်ရသော မဟာသံာမှာ ရင်၌မချီအောင် ဖြစ် လိုက်ရသည်။ စိတ် မကောင်းခြင်း များစွာ ဖြစ်တည်ခဲ့ရသည်။

“မင်းရဲ့မေတ္တာ စေတနာကို သိ လိုက်ရလို့ မမ မချီ အောင် ခံစားရပါ တယ်။ အခုကိစ္စက မမကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ မမပဲ ဖြေရှင်း မယ်။ မင်းသွားပါတော့ ကွယ်”

မောင်လှသောင်းမှ ဆက် လက် ပြောလာသော စကားသည် မဟာသံာအတွက် တွေဝေစရာဖြစ် ခဲ့ရသည်။

“မမက အားနဲ့သူ မိန်း ကလေးပါ။ မမကိုယ်တိုင် မကျူး လွန်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ခုခံ ကာကွယ်တာ သဘာဝမကျပါဘူး။ ကျွန်တော့်အပေါ်ထားတဲ့ မမရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာကိုလည်း

မျိုးကို မမ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့် လုပ်အားခတွေကို မမကို လှူပါရ စေ။ ဘာမှတွေဝေမနေပါနဲ့တော့။ သာသနာ့ဘောင်ထဲကို စိတ်ကိုတုံး တုံးချပြီး ဝင်လိုက်ပါတော့ဗျာ။ မမ ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်။ ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ။ ယောက်ျားဆိုတာ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့ မမရယ်”

ဘဝတစ်ခု၏ ငြိမ်း ချမ်းရာသည် လောကီတွင် မတွေ့ရှိနိုင်သော်လည်း လောကုတ္တရာ နယ်ပယ် တွင် ကေနီမုချ ရှိနေ သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ် ပေ၏။

လူသတ်မှုဖြင့် မောင်လှ သောင်း အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ခနစ်နှစ် ကျခံသွားရ သည်။ မဟာသံာ တစ်ဖြစ်လဲ သီလရှင်လေး မမေဓာဝီ မှာ တရားဘာဝနာ စီးဖြန်းမှုတို့ဖြင့် ငြိမ်းအေးသော ဘဝကို အမှန်ရရှိ ခဲ့ပါသည်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကို ဗဟိုပြု၍ မောင်သာမန် (စီးကုန်း)

သိန်းသန်းအောင် (ဇနီး)
မိန်းမသားတို့
အဝ

၁၂၅

မိန်းမသားတို့ဘဝ

သိင်္ဂါသန်းအောင် (မြင်းခြံ)

မိန်းမသားတွေ၌ မွေးရာပါ စိတ်ဓာတ်တစ်ခုပါလာခဲ့ပါသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်က တစ်ဖက်သားအပေါ် သနားကြင်နာတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ သန်းသန်းထွေးကလည်း ထိုမိန်းမသားအမျိုးအစားထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ဖက်သားအပေါ် သနားကြင်နာသည့်စိတ်ဖြင့် သူမ မေတ္တာယိုဖိတ်ခဲ့သည်က ကျော်မင်းအေးအပေါ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ယောက်ျားသားများကို မိမိကိုယ်တိုင် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေလင့်ကစား မိန်းမကလေးတို့ ထားရှိအပ်သည့် ဣန္ဒြေနှင့်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်ထားခဲ့ရသည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျော်မင်းအေးက သူမအပေါ် ချစ်ခင်တောင်းထားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ချေပြီပဲ။ သို့ပေမယ့် သန်းသန်းထွေးအနေဖြင့် မိန်းမကလေးတို့၏

သိက္ခာကိုဆောင်လျက် မသိကျိုးကျွန်ပြုနေခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။ ကျော်မင်းအေးကလည်း ဇွဲရှိရှိဖြင့် သူမ၏မေတ္တာကို မကြာခဏတောင်းခံလာသောအခါ သန်းသန်းထွေးမနေသာပါလေတော့။ ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးမိလျက်သားဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်တွင် ကျော်မင်းအေးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားခဲ့ရသလို သန်းသန်းထွေးအနေဖြင့်လည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာမျှခဲ့ကြပြီးသည့်နောက် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သန်းသန်းထွေးက မြင်းခြံမြို့ပေါ်ရှိ ကြက်သွန်ပွဲရုံတစ်ခုသို့ ကုန်ရောင်းအသွားမမျှော်လင့်ဘဲ ကျော်မင်းအေးနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ကျော်မင်းအေးက ဆိုင်ကယ်စီးလျက် သူမအား လာတွေ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“သန်းသန်းထွေး ကုန်ရောင်းလို့ပြီးပြီလား၊ အားရင် ငါ စကားပြောစရာရှိလို့၊ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ

လား”

“ဪ.....ကျော်မင်းအေးလား၊ ကုန်က ရောင်းလို့ပြီးပါပြီ။ မှာတင် စကားပြောလို့မရဘူးလား။ သန်းသန်းထွေးက မိန်းမသားပီပီ ဈေးဆစ်ကြည့်လိုက်၏။ သို့မဟုတ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုယ်ချစ်သူနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်ဆိုတော့လည်း နှစ်ကိုယ်တူ စကားပြောချင်သည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မယုတ်မလွန်ပင်.....

“ဒါဆို ငါက ဘယ်လိုက်လားရမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးဟယ်”

“ကဲပါ...ဆိုင်ကယ်နောက်က သာ လိုက်လာစမ်းပါ။ မကြာပါဘူး စကားနည်းနည်းလောက်ပြောပြီး ငါပြန်လိုက်ဖို့ပေးပါ့မယ်။ ကဲ...နောက်ကထိုင်ခုံပေါ်တက်”

ချစ်သူခေါ်ရာဆိုတော့လည်း သန်းသန်းထွေးမှာ မငြင်းသာပါဘဲ တော့။ ဆိုင်ကယ်နောက်ထိုင်ခုံသို့ အသာတက်ထိုင်ရင်း ကျော်မင်းအေးက သွားရလေတော့သည်။ ကျော်မင်းအေးက

အေးက ဆိုင်ကယ်ဖြင့် သန်းသန်း ထွေးအား တင်ဆောင်ရင်း မြို့၏ တောင်ဘက်အထွက်မှ ဒဏ္ဍာရီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့အရောက်၌ သူမအား ခေတ္တထားခဲ့ကာ ဆိုင် ကယ်အား ရွာမှအသိမိတ်ဆွေတစ်

ဦးထံ သွားရောက်အပ်နှံထားလိုက် ပါလေ၏။ ထို့နောက် သူမအား ချစ် ရည်ရွန်းသောမျက်နှာ၊ သာယာငြိမ် ညောင်းသော လေသံမျိုးဖြင့် သူမ အနားသို့ကပ်လျက်.....

“ဒီနေ့က တို့ရဲ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့ နေ့တစ်နေ့လို့သာ မှတ်ထားလိုက် ပေတော့ သန်းသန်းထွေးရေ၊ ငါ ဘာကြောင့် ဒီစကားကိုပြောသလဲ ဆိုတာ နင်သိလား၊ အဟား..ဟား၊ ခု နင့်ကို ငါက ခိုးလာတာလေ၊ နင် မပျော်ဘူးလား၊ ငါတော့သိပ် ပျော်တာပဲဟာ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ လား၊ နင့်ကိုငါက ခိုးပြီးသွားမယ်၊ နင်က ငါနဲ့အတူလိုက်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲ လို့၊ နင်မပျော်ဘူးလား”

ကျော်မင်းအေးက သူ့စိတ်ကူး နှင့် သူ့ လှုပ် သည် အဖြစ် ကို သန်းသန်း ထွေးအား သေဖော်ညှိ နေသည့်ပုံမျိုးပင်။ သန်းသန်းထွေး အနေဖြင့် ဘာပြန်ပြောရပါမည် နည်း။ မထင်မှတ်ဘဲ ခိုးရာလိုက်ရ သည့်အဖြစ်မျိုးက ရင်ခုန်စရာ ကောင်းသလို ကြည်နူးစရာလည်း ကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ စဉ်း စား ကြည့်လေ၊ မမျှော်လင့်ပါ ဘဲလျက် ချစ်သူနှင့် ခိုးရာ လိုက် ပြေးကြသည်ဆိုသည်က လူကြား မကောင်းသော်လည်း တစ် နည်းအားဖြင့်တော့ ရင်ခုန်ကြည်နူး

စရာကောင်းလှသည်ကတော့အမှန် ပင်။ လူတွေကြားမို့သာ အသာနေ လိုက်ရသည်။ နှစ်ကိုယ်ကြားဆို လျှင် ကျော်မင်းအေး၏ရင်ဘတ်ကြီး အား မနာအောင် ထုပစ်လိုက်ချင် စမ်းပါဘိတော့။ သို့ပေမင့် ဒါမျိုးဆို သည်က ကာလံဒေသံ အဂ္ဂိဓနံ ဆိုဘိသို့ သန်းသန်းထွေးခမျာ ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးရင်း ခေါင်းငုံ့နေ ခြင်းဖြင့်သာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို ဖော်ထုတ်ပြသလိုက်မိသလို ဖြစ်ခဲ့ရ တော့သည်။ များမကြာမီ မိတ္တီလာ ကားရောက်လာသဖြင့် နှစ်ဦးသား ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားကြ လေတော့သည်။

ကားပေါ်ဝယ် နှစ်ဦးသား ပူး ပူးကပ်ကပ်ထိုင်ရင်း လိုက်ပါသွားရ သည်က ကြည်နူးစရာကောင်းလှပါ ဘိတောင်း။ သို့ပေမယ့် သူစိမ်း ယောက်ျားသားတစ်ယောက်နှင့် အတူ ယှဉ်တွဲလိုက်ခဲ့ရသည်ဆို တော့လည်း ရှက်မိသလိုလို့။ မိဘ အရိပ်ကိုပင် မေ့ခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ချေသည်တကား။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့မှာ ၂၃- ၆-၂၀၁၁ ရက်နေ့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ငါတို့ ရန်ကုန်က အစ်မသိ ကို သွားကြမယ်၊ ဟိုရောက်မှ တို့

ဒီနေ့ကတို့ရဲ့မင်္ဂလာရှိတဲ့
နေ့တစ်နေ့လို့သာ
မှတ်ထားလိုက်ပေတော့
သန်းသန်းထွေးရေ၊
ငါဘာကြောင့်
ဒီစကားကိုပြောသလဲဆိုတာ
နင်သိလား၊
အဟား..ဟား၊
ခုနင့်ကိုငါကခိုးလာတာလေ၊
နင်မပျော်ဘူးလား၊
ငါတော့သိပ်ပျော်တာပဲဟာ၊
စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊
နင့်ကိုငါကခိုးပြီးသွားမယ်၊
နင်က....

နှစ်ယောက် ရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးပြီး အတူတူလုပ်ကိုင်စားကြတာပေါ့”

မိတ္ထီလာရောက်သည်နှင့် ကျော်မင်းအေးက သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသဖြင့် သန်းသန်းထွေးမှာ စိုးရိမ်စိတ်များဝင်လာသည်။ ဟုတ်သည်လေ ရန်ကုန်ဆိုသည့်မြို့ကြီးကို သူမ မရောက်ဖူးပါချေ။ နောက်ပြီး ဟိုမှာ ဆွေမရှိမျိုးမရှိနှင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သော သန်းသန်းထွေးမှာ ဆက်လိုက်ရေး၊ မလိုက်ရေးကို စဉ်းစားလာရပြီ။

“နေပါဦး ကျော်မင်းအေးရယ်၊ ငါ မိဘတွေနဲ့ အဝေးကြီးကိုလိုက်ရမှာ ကြောက်တယ်။ အိမ်ကလည်း တို့ခုလို လိုက်ပြေးကြတာကို သိကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတွေကို စိတ်ပူမနေပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့မိဘတွေကို ငါပြောထားခဲ့ပြီးသားပါ။ အိမ်ကလည်း နင်နဲ့ သဘောတူပြီးသားပါ။ ဘာမှစိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး။ နင်ငါ့ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

သန်းသန်းထွေးက ကျော်မင်းအေးစကားကို ယုံကြည်အားကိုးမှုဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့၏။ ထို သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသား ရန်ကုန်၊ ဒဂုံမြို့သစ်(တောင်ပိုင်း)ရှိ ကျော်မင်းအေး၏အစီမံအိမ်သို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။

ကျော်မင်းအေးက သူ့အစီမံအား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသောကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးနေထိုင်ရန် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကိုငှားရမ်းပေးခဲ့သည်။ ထိုညမှာပင် ကျော်မင်းအေးက မနက်မိုးလင်းလျှင် ရပ်ကွက်ရုံးသို့ သွားရောက်လက်မှတ်ထိုးကြမည်ဟု လေပြည်ထိုးပြောပြထားခဲ့သည်လေ။ ထိုညမှာပင် သန်းသန်းထွေး၏ အပျိုစင်ဘဝအား ကျော်မင်းအေးက ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့လေတော့၏။ ဪ..... အချစ်ကို ယုံ၍ ဘဝကိုပုံအပ်ခဲ့မိချေသည်တကား။

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်တော့လည်း ကျော်မင်းအေးက ရပ်ကွက်ရုံးသို့သွား၍ လက်မှတ်ရေးထိုးရန် အေးတိအေးစက်လုပ်နေပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျော်မင်းအေးရယ်၊ ငါကတော့ နင့်ကိုယုံလို့ ဘဝကို ပုံအပ်ခဲ့ပြီနော်၊ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးမယ်ဆိုလို့ နင်နဲ့နေခဲ့တာ တစ်ပတ်လောက်တောင်ရှိရောမယ်၊ ငါ့ကိုတော့ မလှည့်စားပါနဲ့ဟယ်၊ နင့်ကိုငါချစ်လို့ နင်ခေါ်ရာကို လိုက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ နင်အသိနော်”

ကျော်မင်းအေး၏ အေးတိအေးစက်လုပ်နေပုံအားကြည့်လျက် သန်းသန်းထွေးက မချီတင်ကဲဖြင့်

လေသံကို တိုးညှင်းခယစွာ ပြောလိုက်ပါလေ၏။ သူမအနေဖြင့် လက်ရှိအခြေအနေအရ ကျော်မင်းအေး၏လက်ခုပ်အတွင်းမှရေ ဖြစ်ခဲ့သည်ပင်မဟုတ်ပါလား။

“ငါ့ကိုယုံထားစမ်းပါဟာ၊ ငါ့မိဘတွေကလည်း သဘောတူပြီးသားပါ။ ရန်ကုန်မှာ လက်မှတ်ထိုးရုံနဲ့ တို့နှစ်ဦးရဲ့ကိစ္စက ပြီးသွားတာ

www.burmeseclassic.com

မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီမှာက လူစိမ်းတွေ ချည်းပဲဥစ္စာ၊ တကယ်တမ်း လူသိ ဆင်ရှားသိဖို့က ရွာက အသိမိတ် ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရှေ့မှာ လူကြီးစုံရာနဲ့တောင်းရမ်းလက် ထပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်မှ အရာ ရောက်တော့မှာလေ။ တို့ဒီမှာလည်း ကြာကြာမနေကြပါဘူး။ ရွာကိုပြန် ပြီး တောရွာလေ့ အလုပ်လုပ်ရင်း ငါတို့ဘဝကို ထူထောင်ကြတာပေါ့ ကွာ”

“နင်တကယ်ပြောတာနော်၊ ဒါ ဝဲ ငါ့ကိုမင်္ဂလာဆောင် တောင်းရမ်း မယူဘဲ ကြောရရုံတော့ မလုပ်ပါနဲ့ တာ။ အဲဒီလိုသာဆိုရင် ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေပစ်လိုက်မှာ သိလား။”

သန်းသန်းထွေးက မျက်ရည် စမ်းစမ်း ငိုယိုပြောသည်ကို ကျော် မင်းအေးက ပြုံးဖြဲဖြဲကြီးလုပ်ရင်း ကြည့်နေသည်ကိုမူ သန်းသန်းထွေး ချော မသိရှာပါလေ။ ကျားဘုရေ မှေ့မောက်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည့် သားသမင်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီလား မသိ.....မသိ။

ဤသို့ဖြင့်ပင် နောက်တစ်ရက် အရောက်၌ ကျော်မင်းအေးက သူ့ အစ်ကို ကိုဝင်းမောင်ထံ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားသဖြင့် ကိုဝင်းမောင် က ရွာကိုပြန်လာခဲ့တော့၊ အားလုံး က သဘောတူတယ်။ ရွာရောက်ရင် သူမ မိဘများထံ ပြန်လည်အပ်နှံ

မြင်းခြံသို့ ကားဖြင့်ပြန်လာခဲ့လေ တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော မှာပင် မြင်းခြံမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ ကြသည်။ ကျော်မင်းအေးက အချိန် စောသေးသည်ဆို၍ မြင်းခြံရှိ သူ့ အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်သို့ ခေါ် သွားသည်။ ထိုအသိအိမ်မှာပင် နေ့ လယ်ပိုင်းအထိ နေခဲ့ကြရာမှ ညနေ ပိုင်းအရောက်၌ ရွာမှကိုဝင်းမောင် နှင့် ရွာသားတစ်ဦးက သူတို့နှစ်ဦး အား ရွာသို့ခေါ်သွားကြပြန်သည်။

ညမောက်ချိန်လောက်တွင် တောင်သာမြို့နယ်အတွင်းရှိ သူတို့ ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ရွာသို့ရောက်သည်နှင့် ကျော်မင်း အေးက သူ့မိဘအိမ်သို့လည်း မခေါ်၊ သန်းသန်းထွေးမိဘအိမ်သို့ လည်း ပြန်မပို့သေးဘဲ နှစ်ဖက်လုံး နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ဦးကံ တင့်နေအိမ်၌ သူမအား ထားရှိခဲ့ ပြန်သည်။ ထို့နောက်ပိုင်းမှစလျက် ကျော်မင်းအေးမှာ သန်းသန်းထွေး ထံသို့ ပြန်ရောက်မလာတော့ဘဲ စုံး စုံးမြုပ်ကာ ပြန်ပေါ်မလာပါလေ တော့။

“ဦးလေးတင့်ရယ် ကိုကျော် မင်းအေးလည်း ပြန်မလာတော့ဘူး

ပြီး လူကြီးစုံရာဖြင့် တောင်းရမ်း လက်ထပ်ပေးမည်ဟုပြောကြောင်း သန်းသန်းထွေးအား နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားလျက် နောက်တစ်ရက် မှာပင် ရန်ကုန်ရှိ အစ်မနေအိမ်မှ

လားမသိပါဘူး။ ကျွန်မအဖေ ဒေါ် ဒေါ် တင်ချိုကို ခေါ်ပေးပါဦးနော်”

ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ဦးကံတင့်က ဒေါ်တင်ချိုအား သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်ချိုရောက်လာသည့်အခါ သန်းသန်းထွေးက သူမတို့အဖြစ်စုံအား ပြန်ပြောပြလိုက်ရတော့၏။ သည်မှာပင် ဒေါ်တင်ချိုက လူကြုံဖြင့် ကျော်မင်းအေးအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ကျော်မင်းအေးရောက်လာတော့သည်။

“ကျော်မင်းအေး မင်းဘယ်လိုလုပ်တာပဲ၊ ငါ့တူမကို ပေါက်လွှတ်ပဲစားများ အောက်မေ့နေသလား၊ မင်းမှာ ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိသလဲဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့ကွဲ့”

ထိုအခါ ကျော်မင်းအေးက အောင်နိုင်သူ၏အပြုံးမျိုးဖြင့် မခန့်လေးစားမျက်နှာဖြင့်.....

“ကျုပ်မှာ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိဘူး။ သူကခိုးခိုင်းလို့ ကျုပ်က ခိုးသွားရတာ၊ ခု ရွာပြန်ရောက်ပြီလေ၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရုံပဲပေါ့၊ ကျုပ်က သူ့ကို ချစ်လို့ချစ်လို့ခေါ်သွားတာမှမဟုတ်တာ၊ ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးဦးမှာလဲ၊ သူ့ကိုယူဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ မကျေနပ်ရင် တိုင်ချင်ရာသွားတိုင်လေ”

ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် ဒေါ်တင်ချိုမှာ စိတ်တိုတိုဖြင့် ထွက်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ ကျော်မင်း

အေးက သန်းသန်းထွေးကိုကြည့်ရင်း ရင့်သီးသောလေသံဖြင့်.....

“မင်း မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ အရင်က နင့်ကိုချစ်ရေးဆိုခဲ့တုန်းက ငါ့လိုလူကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးထဲမထည့်ဘူးဆိုတာလေ၊ အေး.. ခုတော့ နင်ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ နင့်ဘဝ အညွန့်ကျိုးသွားပြီမဟုတ်

ကျုပ်မှာ
ဘာအစီအစဉ်မှမရှိဘူး
သူကခိုးခိုင်းလို့
ကျုပ်က မီးသွားရတာ၊
ခုရွာပြန်ရောက်ပြီလေ၊
ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်ရုံပဲပေါ့၊
ကျုပ်က သူ့ကို
ချစ်လို့ခေါ်သွားတာမှ
မဟုတ်တာ၊
ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးဦးမှာလဲ၊
သူ့ကိုယူဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိဘူး၊
မကျေနပ်ရင်....

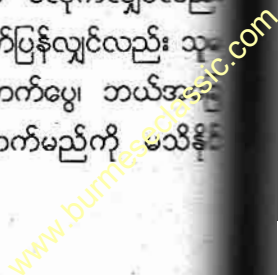
လား၊ နင့်ကို ငါမယူနိုင်ဘူး၊ လက်လည်းမထပ်နိုင်ဘူး ဒါပဲ”

ဟုရင့်သီးစွာပြောလိုက်သဖြင့် သန်းသန်းထွေးမှာ အမှားကြီးမှားမှားခဲ့ပြီဟု နောင်တကြီးစွာဖြင့် မျက်ရည်ကိုသာ အဖော်ပြုလျက် ကျော်မင်းအေးအပေါ် စိတ်နာကြည်းမှုများသာ ကြီးထွားလာခဲ့ရလေတော့၏။

သည်မှာပင် ဦးကံတင့်ကမနေသာတော့ဘဲ ကျော်မင်းအေးအား မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်ပါလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ကျော်မင်းအေး၊ မင်းဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်း နမချင်းစာနာစိတ်မှ ရှိသေးရဲ့လား၊ သူ့မိဘတွေက မကျေနပ်ရင် ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်၊ သန်းသန်းထွေးကို မင်းမိဘအိမ်ကို ခေါ်သွားပေါ့၊ တို့က သူ့မိဘတွေကို သွားပြီးအကြောင်းကြားပေးမယ်၊ မင်း ဒီလိုမတရားလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွဲ့”

ဦးကံတင့်က လေသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ကျော်မင်းအေးက သန်းသန်းထွေးအား လက်ဆွဲကာ ဦးကံတင့်နေအိမ်အတွင်းမှ ခေါ်သွားပြန်သည်။ သန်းသန်းထွေးမှာ မလိုက်လျှင်လည်း အခက်၊ လိုက်ပြန်လျှင်လည်း သူ့အတွက် ရတက်ပွေ၊ ဘယ်အခါမှ အနေမျိုးရောက်မည်ကို မသိနိုင်

တော့ဘဲ ကျော်မင်းထွေးခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့ရတော့သည်။ သို့တစေ ကျော်မင်းအေးခေါ်သွားသည်က သူ့ မိဘအိမ်သို့မဟုတ်။ သူမနှင့် ညီမ တော်စပ်သူ မော်လီစန်းနေအိမ်ကို သာဖြစ်သည်။ အချိန်ကလည်း ည အချိန်အခါ ဖြစ်နေသည့်အတွက် မော်လီစန်းကလည်း အကြောင်းစုံ သိထားသဖြင့် မငြင်းသာတော့ဘဲ လက်ခံထားလိုက်ရတော့သည်။

ကျော်မင်းအေးက ထိုအိမ်မှာ ပင် သူမနှင့်အိပ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော် လည်း သန်းသန်းထွေးမှာ ခဲမှန်ဘူး သည့် စာသူငယ်ပမာ ကျော်မင်း အေးအား လက်မခံဘဲ ငြင်းဆိုလိုက် သည်။

“နင်ငါ့ကို လက်ထပ်မယူနိုင် ဘူးဆိုပြီး ခုတော့ ဘာလို့ငါနဲ့လာ အိပ်ရမှာလဲ၊ နင့်ကို ငါ စိတ်နာ တယ် သိလား၊ နင်နဲ့ ဘယ်တော့ မှ အတူမအိပ်ဘူး”

သန်းသန်းထွေးစကားကြောင့် ကျော်မင်းအေးက မီးဖိုချောင်ဘက် သို့သွားကာ ဓားတစ်ချောင်းယူလာ ခဲ့ရင်း.....

“အေး...နင်ငါ့ကို ခုတော့ပြန် ပြောနေတာပေါ့လေ၊ ငါနင့်ကိုပြော ထားရဦးမယ်၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ကို အကုန်လုံးလျှောက်ပြောနေလို့ ကတော့ ဟောဒီဓားက နင့်အတွက် ပဲ၊ ဒီဓားနဲ့ နင့်ကို သတ်ပစ်မယ် သိလား”

ဟုပြောကာ ပြန်ထွက်သွား တော့သည်။ ထိုညတွင် ညီမဖြစ် သူ မော်လီစန်းက သူမ၏သမီးဖြစ် သူနှင့်သန်းသန်းထွေးအား ညအတူ

အိပ်ခိုင်းထားလိုက်ပါလေ၏။ ထိုည သည် သန်းသန်းထွေးအတွက် သောကပွေ ရတက်ပွားသည့် အိပ် မပျော်သည့် တစ်ထောင့်တစ်ည၊ ရှည်လျားလှသည့်ညတစ်ညသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

သန်းသန်းထွေးအတွက် သောကဖက်သည့် နောက်တစ်ရက် သို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်တော့သည်။ မည်သို့ပင် မျက်နှာသန့်စင် လန်း ဆန်းသည်ဆိုသော်ငြား နှလုံးသား ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ပြင်းပြသည့်အား က သူမစိတ်ကို နောက်ကျိနေစေ သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ သူမ မဆို ထားနှင့် သူမ ရောက်ရှိနေသည့် အိမ်မှ ဆွေမျိုးများပင် သောကတွေ ပွေ၊ ရတက်တွေများလာရသည်မို့

**သန်းသန်းထွေးအတွက်
သောကဖက်သည့်
နောက်တစ်ရက်သို့
ရောက်လာခဲ့ပြန်တော့သည်။
မည်သို့ပင်
မျက်နှာသန့်စင်
လန်းဆန်းသည့်
ဆိုသော်ငြား
နှလုံးသားဒဏ်ရာဒဏ်ချက်
ပြင်းပြသည့်အားက**

ဟာ နော်”

သန်းသန်းထွေးက မချီတင်ကဲ
ငိုယိုရင်း ကျော်မင်းအေးအား
တောင်းပန် ခယပြောရသည့်အဖြစ်
မျိုးအား ရင်ဆိုင်နေရတော့သည်။
ဪ...မိန်းကလေးတို့၏ဘဝက
ရောင်းကုန်အဆင့်မှာသာ ဈေးကိုင်
နိုင်ပေမယ့် ကျဈေးရောက်တော့
လည်း ပေါက်ဈေးနှင့် ရောင်းကြရ
မည့် အဖြစ်မျိုးပါကလား။ သို့သော်
ငြားလည်း ကျော်မင်းအေး၏စကား
လုံးများက သန်းသန်းထွေးနားတွင်
မိုးကြိုးသံအလား ကြားလိုက်ရ
တော့သည်။

“ဒီမယ် သန်းသန်းထွေး၊ နင့်
ကို သေတောင်လက်မထပ်ဘူး သိ
လား၊ ငါ့မှာ လူကြီးချင်းသဘောတူ
စကားပြောထားတဲ့ မိန်းကလေးရို
တယ်၊ နင် တစ်ခါက ငါ့ကို ပက်
ပက်စက်စက် ပြောခဲ့တဲ့စကား
ကြောင့် နင့်ကိုလက်စားချေခဲ့တာ
ကွ၊ သိလား”

ဟု မိန်းမကောင်းရန်တွေ့
စကားမျိုးဖြင့် ပြောဆိုကာလှည့်
ထွက်သွားတော့၏။ သည်အချိန်
လေးမှာပင် သန်းသန်းထွေး၏
ယောက်မဖြစ်သည့် မထိုက်နှင့်
မသန်းနွယ်တို့ ရောက်လာသည်။
မထိုက်က သန်းသန်းထွေး ငိုယိုနေ
သည်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အတွက်
မေးမြန်းကြည့်ရာ ဦးကံတင့်က....

“သူ့ကို နင်တို့အိမ်ကိုခေါ်ထား
လိုက် မထိုက်၊ ငါ သူ့မိဘတွေကို
အကြောင်းကြားဖို့ စီစဉ်လိုက်ဦး
မယ်”

ဟုပြောသဖြင့် မထိုက်က
သန်းသန်းထွေးအား သူမအိမ်သို့
ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။ မထိုက်အိမ်
ရောက်သည်အထိ သန်းသန်းထွေး
မှာ ငိုယိုလျက် ကျော်မင်းအေး
အပေါ် ယုံကြည်မိသဖြင့် ယခုလို
ဒုက္ခဖြစ်ရကြောင်း၊ သူမအနေဖြင့်
မိဘများအား အိုးမဲသုတ်ခဲ့မိသည့်
အတွက် အိမ်သို့လည်း ပြန်မသွား
လိုကြောင်းနှင့် မိမိကိုယ်ကိုအဆုံး
စီရင်ရန် ပြုလုပ်ခဲ့တော့၏။ မထိုက်
က တားမြစ်သဖြင့် ကြံစည်မှုမှာ
မအောင်မြင်ဘဲဖြစ်သွားရတော့၏။
နောက်ရက်တွင် မထိုက်၏ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူ ကိုမောင်သန်းက သန်းသန်း
ထွေးအား ရွာလူကြီး ဦးဇော်ဝင်းထံ
သို့ အပ်နှံထားလိုက်ပြန်သည်။

မေတ္တာတရားဆိုသည်ကား
အေးမြခြင်း၏သရုပ်ကို ဖော်ထုတ်
ထားသည်ဟုဆိုသော်လည်း တစ်
ထောင့်ငါးရာကိလေသာအချစ်ကား
ပူလောင်လှချေသည်တကား။ သန်း
သန်းထွေးအတွက် သူမ၏ဘဝရှေ့
ရေး ဘယ်လိုဆက်ရပါ။

www.burmeseclassic.com

ဦးဇော်ဝင်းမှာ ရွာလူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျော်မင်းအေး၏အစ်ကို ကိုဝင်းမောင် အကြံပြုသည့်အတွက် ဦးကံတင့်နှင့်အတူ ရွာ မှလူကြီးသုံးယောက်တို့အား သန်း သန်းထွေး၏မိဘများထံသို့ အကျိုး အကြောင်းပြောပြလျက် မိမိတို့သမီးအား ပြန်လည်သိမ်းဆည်းခေါ်ယူထားရန် မေတ္တာရပ်ခံပြောခိုင်းလိုက်ရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူက လူကြီးများပြောစကားကို လက်မခံခဲ့ပါချေ။

“ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ အလကား ဒုက္ခရှာလို့ဗျာ၊ ကျုပ်သမီးကို ခိုးသွားတဲ့သူက သူ့မိဘတွေနဲ့ လာအပ်မှ လက်ခံလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီအတိုင်းသာ လက်ခံလိုက်ရင် ဟိုဘက်က ရောင့်တက်မှာပေါ့၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အရ သူတို့မိဘတွေနဲ့ လာအပ်မှ ကျုပ်ကတော့ လက်ခံနိုင်မယ်၊ ပြန်ကြပါတော့ဗျာ၊ လာပြောတာတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရှေးရိုးအစဉ်အလာကိုမှလက်ခံလိုသည့် ဖခင်ကြောင့် လူကြီးများပြန်လှည့်လာခဲ့ကြရတော့သည်။ ဦးဇော်ဝင်းမှာ စဉ်းစားရကျပ်ပြီ။ တစ်ဖက်ကလည်း မိသားဖသားပီပီ လူကြီးများကိုယ်တိုင် လာရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိ၊ သမီးရှင်ကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့ထုံးစံအရ

ယောက်ျားလေးဘက်မှ မိသားဖသားပီပီ လာအပ်မှလက်ခံမည်ဟု တင်းခံနေသည်လေ။ ဦးဇော်ဝင်းအနေဖြင့် ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်တာမျိုးဖြစ်မည်ကို လူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် စဉ်းစားလာရတော့ခက်နောက်ဆုံးဝယ် ကျော်မင်းအေးနှင့် သန်းသန်းထွေးတို့၏ဇာတ်လမ်းမှာ မည်သို့မျှ ကြားမှဝင်ရောက်ဖြေငြိမ်း၍ မရတော့သဖြင့် သန်းသန်းထွေးအနေဖြင့် ကျော်မင်းအေးအပေါ် လှည့်စားဖြားယောင်းလျက် ကားကို လိမ်လည်ရယူခဲ့မှုဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ကျောဇီရဲစခန်းသို့တိုင်ကြားရန် အကြံပြုလိုက်ရတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျောဇီရဲစခန်းသို့ တိုင်ချက်ကိုလက်ခံလျက် အမှုအတောင်သာမြို့နယ်တရားရုံးသို့ဆက်လက်တင်ပြ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်တော့၏။ မသန်းသန်းထွေး၏ ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုမှုအား တောင်သာမြို့နယ်တရားရုံးရာဇသတ်ကြီးအမှု ပြစ်မှုပုဒ်မ ငှားဖြင့် လက်ခံကာ မောင်ကျော်မင်းအေးအား တရားစွဲဆိုလိုက်တော့သည်။ တရားခွင်တွင် ဆေးနေဆဲအတွင်း မောင်ကျော်မင်းအေးက တရားစစ်ဆေးရာတွင် မျှတမှုမရှိဘဲ ဘက်လိုက်မှုများရှိသည်ဟု သံသယရှိပါသဖြင့် လျော်သော တရားရုံးတစ်ရုံး

www.burmeseclassic.com

စဉ်းစားကြည့်ကြပါလားချင်၊
 သူ့အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်မကို
 ချစ်ဖန်ဆောင်အယုံသွင်းပြီး
 ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွားပြီး
 ဘားမယားအဖြစ်
 ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့တာလေ၊
 နောက်ပိုင်းတော့
 သူ့အပေါ်ကို ယုံခဲ့မိတာ
 မှားပြီဆိုတာ သိလာလို့
 ရန်ကုန်ကအပြန်မှာ
 သူ့နဲ့အတူမနေခဲ့ဘဲ
 ရှောင်နေခဲ့ရတာကလား၊
 ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်မမှာ
 မိန်းမလားပါလား၊
 အပျိုစင်ဘဝကို
 လက်ကွပ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေတော့
 တစ်နေ့မှာ ....

ပြောင်းရွှေ့၍ အမှုအား စစ်ဆေးခွင့်
 ပြုပါရန် ၎င်း၏ရှေ့နေမှတစ်ဆင့်
 လျှောက်ထားတင်ပြခဲ့ပြန်သည်။

မောင် ကျော်မင်းအေး၏
 လျှောက်ထားချက် ကျမလာမီ
 တောင်သာမြို့နယ်တရားရုံးမှ လုပ်
 ထုံးလုပ်နည်း တရားဥပဒေအရ
 တရားခံနှင့် တရားခံပြသက်သေ
 များကို ဆင့်ခေါ်လျက် ၎င်းအမှုအား
 ဆက်လက်စစ်ဆေးလျက် ရှိရာ
 မောင်ကျော်မင်းအေးက နောက်ထပ်
 တိုက်စစ်တစ်မျိုးဆင်ကာ တရားလို
 သည် မိမိဇနီးမယားဖြစ်သည့်
 အတွက် 'လင်ခေါ်ရာသို့ မယား
 လိုက်ပါပေါင်းသင်းစေလိုမှု'ဖြင့်
 တောင်သာမြို့နယ်တရားရုံးသို့ ထပ်
 ဆင့်လျှောက်ထားခဲ့ပြန်လေသည်။
 ထိုတောင်းဆိုမှုအတွက် မသန်း
 သန်းထွေးမှာ တရားရုံးတော်သို့
 ထုချေလွှာ တင်သွင်းဖြေရှင်းရပြန်
 သည်။

“စဉ်းစားကြည့်ကြပါလားရှင်၊
 သူ့အနေနဲ့ ကျွန်မကို ချစ်ဟန်
 ဆောင် အယုံသွင်းပြီး ရန်ကုန်ကို
 ခေါ်သွားပြီး သားမယားအဖြစ်
 ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့တာလေ၊
 နောက်ပိုင်းတော့ သူ့အပေါ်ကို ယုံ
 ခဲ့မိတာ မှားပြီဆိုတာ သိလာလို့
 ရန်ကုန်ကအပြန်မှာ သူ့နဲ့အတူမနေ
 ခဲ့ဘဲ ရှောင်နေခဲ့ရတာကလား၊ ဒါ
 ပေမဲ့ ကျွန်မမှာ မိန်းမလားပါလား၊

အပျိုစင်ဘဝကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံး
 ခဲ့ရလေတော့ တစ်နေ့မှာ သူ စိတ်
 ကောင်းလေးများ ဝင်လာလေ
 မလားဆိုပြီး ရွာမှာ နာမည်မပျက်
 ချင်လို့ မိသားဖသားပီပီ ကျွန်မကို
 လာရောက် တောင်းရမ်းယူလေ
 မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စောင့်
 နေမိတာပေါ့လေ”

သန်းသန်းထွေးက အမှုကို
 ရင်ဆိုင်ရင်း သူမ၏အဖြစ်နှင့် ခံစား
 မျှော်လင့်မှုထားခဲ့သည်များကို အသိ
 မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများအား
 အရှက်ကိုရင်မှာဝှက်ရင်း ရှင်းပြခဲ့
 သည်မှာ ရင်နာဖွယ်ပင် ကောင်း
 နေချေသေးတော့သည်။ သူမက

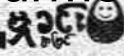
လှည့်စား၊ အယုံသွင်းပြီး ဖျက်ဆီး
 ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ ပြောရရင်
 ကျွန်မကို သူက တရားဝင်လက်
 မှတ်ရေးထိုးထားတာလည်းမရှိ၊
 မိဘဆွေမျိုးတွေနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်း
 လမ်းထားတာလည်းမရှိ၊ အများက
 သိအောင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားထား
 တာလည်းမရှိဘဲ ခုလို လင်ခေါ်ရာ
 သို့ မယားလိုက်ပါပေါင်းသင်းစေလို
 မှုနဲ့ လျှောက်ထားတင်ပြတာဟာ
 တကယ်ဆိုရင် ယိုသူမရှက်၊ မြင်သူ
 ရှက်ရမယ့် အဖြစ်မျိုးပါပဲလေ၊
 နောက်ဆုံးတော့ ခုလို ကျွန်မ
 အတွက် အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ရတာက
 နောက်နောင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးရှိလို
 သာ ခံရတာပဲလို့ အောက်မေ့မိပါ
 တယ်”

**သူ့ဆီက အဖြေရဖို့
 မျှော်လင့်တကြီးနဲ့
 စောင့်နေရတဲ့
 အချိန်ပိုင်းမှာဆို
 ကျွန်မရဲ့မိဘအိမ်ကို လည်း
 မပြန်ရဲဘူးလေ၊
 အထူးသဖြင့်
 အမေနဲ့အဖေရဲ့
 မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာ
 ကြောက်စာပေါ့နော်၊
 ကိုယ်က အများကို
 လုပ်မိထားလေတော့
 မိဘကို
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို လည်း
 စွက်လည်းစွက်နေတာလေ၊
 ဒါကြောင့်.....**

ဆက်လက်၍ ပြောပြပြန်သည်။
 “သူ့ဆီက အဖြေရဖို့ မျှော်
 လင့်တကြီးနဲ့ စောင့်နေရတဲ့ အချိန်
 ပိုင်းမှာဆို ကျွန်မရဲ့မိဘအိမ်ကို
 လည်းမပြန်ရဲဘူးလေ၊ အထူးသဖြင့်
 အမေနဲ့အဖေရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်
 ရမှာ ကြောက်စာပေါ့နော်၊ ကိုယ်
 က အများကို လုပ်မိထားလေတော့
 မိဘကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို
 လည်း ရှက်လည်းရှက်နေတာလေ၊
 ဒါကြောင့် သူကလာခေါ်လေမလား
 လို့ စောင့်နေရတာတောင် သူတစ်
 ပါးအိမ်မှာ မျက်နှာလည်းငယ်၊ ရှက်
 လည်းရှက်နဲ့ နေခဲ့ရတာ၊ တကယ်
 တော့ ကျွန်မကို မတရားလိမ်လည်

ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်ပြန်
 ပြောပြရှာတော့သည်။
 သန်းသန်းထွေးအဖြစ်နှင့်
 ပတ်သက်၍ အသိမိတ်ဆွေများသာ
 မက ကြားလိုက်ရသည့် လူအပေါင်း
 က စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရင်း စုတ်
 တသပ်သပ်နှင့် ဖြစ်နေရာကြာရ
 သည်သာ။
 “သူနဲ့ကျွန်မက တစ်ရွာတည်း
 သားတွေမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့
 အပေါ်ကို သနားမိရာက မေတ္တာ
 သက်ဝင် ချစ်ခင်မိခဲ့တာဟာ
 ကျွန်မ အတွက် တစ်သက်တာ
 ဖျက်မရ တော့တဲ့ အမည်းကွက်ကြီး

ပေါ့နော်၊ နောက်ဆုံးပြောချင်တာက ကျွန်မလို မိန်းမသားတွေပေါ့နော်၊ မိန်းမသားဆိုတာ အချစ်ကို ယုံလို့ ကိုယ်ကို ပုံမအပ်မိကြဖို့ အထူးသတိထားကြရမယ်ဆိုတာ သင်ခန်းစာရစေချင်တာပါပဲရှင်”

လောက၌ အမှန်တရားဆိုသည်မှာ မည်သို့မျှ ဖုံးကွယ်၍မရစကောင်း။ တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်တွင် အမှန်တရားအား တော်လှန်ဖုံးကွယ်၍မရဘဲ နောက်ဆုံးအဖြေထွက်သည့်အခါတွင် ရက်စက်ယုတ်မာပြီး မကောင်းပြုသည့်သူများသာ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံကြရသည်ဆိုသည်ကို မသန်းသန်းထွေး၏အဖြစ်က မီးမောင်းထိုးပြခဲ့သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုပါလျှင်.....

မသန်းသန်းထွေး လျှောက်လဲစွဲဆိုထားသည့် ရာဇသတ်ကြီးအမှု၊ အမှတ် ၄၁၅/၂၀၁၁၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ဖြင့် တောင်သာမြို့နယ်တရားရုံးမှ တရားလိုပြသက်သေ၊ တရားခံပြသက်သေများအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးလျက်ရှိရာမှ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် တရားခံ ကျော်မင်းအေးအား အမျိုးသမီးတစ်ဦးအပေါ် လိမ်လည်လှည့်ဖြားယုံကြည်အောင်ဖြားယောင်းသွေးဆောင်လျက် ကာမကိုအရယူခဲ့သည့်အမှုအတွက် ထောင်ဒဏ် (၆)လကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သဖြင့် ကျော်မင်းအေး လျှောက်ထားတင်သွင်းထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၆ကို လည်းကောင်း၊ တောင်သာမြို့နယ်တရားရုံးမှလုပ်

ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိန်းမသားတစ်ဦးအနေဖြင့် အချစ်ကို သက်သေတည် ဦးစားပေး၊ ဘဝရှေ့ရေးကိုမတွက်၊ အရှက်ကို အသက်နှင့်လဲခဲ့ကြသည့် အဖြစ်ပေါင်းများစွာရှိခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအဖြစ်ပေါင်းများစွာထဲမှ ယခုတင်ပြလိုက်သည့် မသန်းသန်းထွေး၏ အဖြစ်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တွေ့ကြုံခဲ့ကြဘူးသည့် အဖြစ်များထဲမှ သင်ခန်းစာယူစရာအဖြစ်နဲ့ ထပ်မံတင်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

**မေတ္တာရည်လျက်
သိက်သန်းအောင် (မြင်းခြံ)**

အွဲ့ရုပြီး ဘာမှမသိဘူးလို့
 အပြောမခံရအောင် ...
 ငါတို့တွေနဲ့ သွားမပြိုင်
 ပါနဲ့ သမီးရယ် ...

မောင်တင်
 2013

ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ
ဝင်လာတဲ့အခါ သူတို့နဲ့
ဆက်ဆံစကားပြောတတ်ဖို့
သင်ထားရမယ်

စကားပြော
တတ်ဖို့ထက်
ကျယ်ချင်းစာတတ်ဖို့
သင်သင့်တတ်ဖို့
သိက္ခာရှိဖို့ အရေးကြီး
ပါတယ်

★ **အောင်ကျော်ဇော**
ခိုနားမဲ့ရင်ခွင်
ယခင်လမှအသက်

Handwritten signature and date
2013

၁၃၀

အောင်ကျော်စော

နိဒါန်းမဲ့ရင်ခွင်

(ယခင်လမှ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်)

သက်ခိုင်နှင့်ဝေဦးတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ရန်ကုန်မြို့တွင်း၌ ဆုံကြပြီးနောက် ဝေဦးက ဦးဆောင်ကာ လူကုထံရပ်ကွက်ရှိ ခမ်းနားထည်ဝါသော ခြံနှင့်တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ခြံတွင် ကုမ္ပဏီဆိုင်ဘုတ်စိုက်ထူထားသဖြင့် သက်ခိုင်က ကုမ္ပဏီရုံးခွဲဟု ထင်ခဲ့သည်။

လူစိမ်းဆိုလျှင် ဝင်ရောက်ခဲ့သော ခြံဝန်းထဲရှိ တိုက်အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ မိန်းမချောလေးချည်းရှိသည့် ရုံးခန်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မန်နေဂျာမှာ တစ်ချိန်က သက်ခိုင်၏ချစ်သူဟောင်း အိန္ဒိန်းဖြူဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အိန္ဒိန်းဖြူ၏ခင်ပွန်းမှာ ပန်းချီနှင့်ပန်းပုပညာရှင် ကျော်မင်းသူဆိုသူဖြစ်၍ ၎င်း၏ပညာဖြင့် ကြီးပွားတိုးတက်လာသော စီးပွားရေးခိုင်မြဲချိန်၌ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

အလှအပကို ကိုးကွယ်သော အိန္ဒိန်းဖြူမှာ ငွေကုန်လှပန်းဘဝ ရောက်ရှိချိန်၌ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး၏ စတုတ္ထဇနီးဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့လှုံ့ကာ လျှို့ဝှက်အနှိပ်သည်လုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူနေရကြောင်း သက်ခိုင်က စုံစမ်းသိရှိလိုက်သည်။

မှဆိုးမဘဝမှ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ စတုတ္ထဇနီးအဖြစ် ခံယူပြီး မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရောင်းစားထားသော အိန္ဒိန်းဖြူကို မည်သို့ကယ်ထုတ်ရမည်ကို ငယ်ချစ်ဟောင်း သက်ခိုင်က စဉ်းစားရင်း အကြံဉာဏ်ထုတ်နေခဲ့ရတော့သည်။

(ယခုလဇာတ်လမ်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်.....)

**အောင်ကျော်စော
နီနားမဲ့ရင်ခွင်**

“အိနင်းဖြူ.....”

အမျိုးသမီးငယ်အဖော်နှစ်ဦး နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲသို့ ရောက်လာ ခဲ့သော အိနင်းဖြူကို သက်ခိုင်က မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

သက်ခိုင်က စဉ်းစားချိန်မရဘဲ အသံပြု၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သက်ခိုင်ကိုတွေ့သည်နှင့် အိ နင်းဖြူ၏မျက်နှာမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခဲ့ရသလို အံ့ဩတကြီးဖြစ် မှုကြောင့် မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ် သွားခဲ့ရသည်။

“ကိုသက် ဘယ်ကိုလာတာ လဲ”

“ကိုသက်က ဒီဈေးထဲမှာ ရတနာပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် ဖွင့် ထားတယ်လေ”

သည်တစ်ခါလည်း အိနင်းဖြူ မှာ အံ့အားသင့်ခဲ့ရပြန်၏။

“ဟုတ်လား၊ ဆိုင်မှာဘယ်သူ ထိုင်လဲ၊ ကိုသက်ဇနီးက ဆိုင်ထိုင်

တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးနဲ့ မေ မေ ထိုင်တယ်”

“ကိုသက်ရဲ့ဇနီးကရော”

“ကိုသက်မှ အိမ်ထောင်မကျ သေးတာ”

“ဟုတ်လား”

အိနင်းဖြူမျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းမှုနှင့် အံ့အားသင့်မှုတို့က ပြိုင်တူပေါ်လာပြန်သည်။

“ကိုသက်ရယ် စကားတွေ ပြောချင်လိုက်တာ”

“ကိုသက်ကလည်း ပြောချင်

နေပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကိုသက်နဲ့ ဆေး အေးဆေးဆေး တွေ့ချင်သေ တယ်”

“ဖြစ်ပုံမလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ အိဖြူနဲ့ပါလေ တဲ့ ညီမလေးနှစ်ယောက်က အိဖြူ အပေါ် နားလည်ပြီးသားပါ”

သက်ခိုင်က အဖော်မိန်းမ ကလေးနှစ်ဦးဘက် လှည့်ကြည့် လိုက်၏။ မိန်းမကလေးနှစ်ဦးက လည်မှုဖြင့် အားပေးစကားပြော သည်။

“အစ်ကိုလာတဲ့နေ့ကပဲ အိဖြူက အစ်ကိုဟာ မမအိဖြူ ငယ်ညည်းစားဆိုတာ တိုးတိုးထိ တိတ် ပြောပြထားပါတယ်၊ အ အစ်ကိုက လူပျိုကြီးပဲဆိုတော့

မိန်းမကလေးတစ်ဦးက ဖြစ် လိုက်ရင်း သူမ၏စကားကို ထားလိုက်သည်။ သက်ခိုင်က အိ နင်းဖြူကိုလှည့်ကြည့်ရင်း သူမ ကို ပြောပြလိုက်၏။

“အိဖြူမှာ ခင်ပွန်းရှိနေတာ ကိုယ့်အနေနဲ့ သံယောဇဉ်ရှိပေမယ့် စဉ်းစားရမယ်လေ”

သက်ခိုင်၏ ဆင်ခြင်မှုနှင့် သက် ခိုင်က အိနင်းဖြူကို အားပေး စိတ်ဖြစ်စေခဲ့သည်။

“အိဖြူအတွက် အရေးကြီးဆုံး ဖြတ်ချက်တွေချဖို့ ကိုသက်

www.burmeseclassic.com

“မြန်ဆွေးနွေးချင်တာတွေ ရှိနေ
ဘယ် ကိုသက်”

“ကိုသက်အနေနဲ့ တွေ့နိုင်
အောင် စဉ်းစားပါမယ်”

သက်ခိုင်က အိန္ဒိန်းဖြူကို
ကြင်နာသောအကြည့်များဖြင့်လှမ်း
ကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာခဲ့
သည်။

သက်ခိုင်က အိန္ဒိန်းဖြူအနီးမှ
ဆွဲကဲ့သို့ပိုးနောက် ကိုယ်ယောင်
ချောက်၍ မမြင်မျက်ကွယ်မှ လေ့
လာနေခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်...ဘာချောင်းနေ
ဘာလဲ”

အိန္ဒိန်းဖြူရှိရာသို့ ချောင်း
ကြည့်နေသော သက်ခိုင်နောက်
ကျောမှ ဝေဠီ၏အသံထွက်လာ
သည်။ သက်ခိုင်က ဝေဠီအား အိ
န္ဒိန်းဖြူနှင့် ဆုံခုံနှင့် အိန္ဒိန်းဖြူက
ပြောဆိုသွားသော စကားများကို
ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

“မင်းအမြင်က ဘယ်လိုလဲ”
ဝေဠီ၏အမေးကို သက်ခိုင်က
ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့ပေ။

“ငါ.....ဘာပြောရမှန်း မသိ
ဘူး သူငယ်ချင်း”

“ငါပြောပြမယ်၊ အိန္ဒိန်းဖြူကို
ခွဲသုတ်အဟောင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်
မကြည့်နဲ့လေ”

“အေး.....ငါ ဘယ်လိုလုပ်
သင့်သလဲ”

“အိန္ဒိန်းဖြူက ပထမအိမ်
ထောင်အပေါ် တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး။
ယောက်ျားဆုံးသွားတာ သူ့စိတ်

ကြောင့်လို့ မင်းလည်းသိတယ်၊ ငါ
လည်းသိတယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်သူ
စုဆောင်းခဲ့သမျှ သူမသုံးတတ်လို့
ကုန်သွားတယ်၊ သူ့ရဲ့ လှလှပပနဲ့
ကြော့ကြော့မော့မော့နေချင်တဲ့စိတ်
ကြောင့် လက်ရှိမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
ရဲ့ လူသိမခံဝံ့တဲ့ စတုတ္ထမြောက်
ဇနီးအဖြစ် နေခဲ့ရတယ်”

ဝေဠီရှင်းပြတော့ သက်ခိုင်က
ပြန်စဉ်းစားသည်။

အိန္ဒိန်းဖြူ အဘယ်ကြောင့်
လက်ရှိဘဝသို့ ရောက်သွားရသည်
ကို သိခဲ့ရသည်။

သက်ခိုင်ကို စီးပွားရေး
မခိုင်မာမှုကြောင့် စွန့်ပစ်သွားသော
အိန္ဒိန်းဖြူက ယခု သက်ခိုင်တွင်
စီးပွားရေး အခိုင်အမာရှိနေ၍
လမ်းဖွင့် ပေးနေသည်လားဟု
တွေးမိပြန်သည်။

“သက်ခိုင် ငယ်ကချစ်တဲ့
သံယောဇဉ်လက်ကျန်ကြောင့် ဆုံး
ဖြတ်ချက် မလွဲစေနဲ့၊ အိန္ဒိန်းဖြူကို
မင်းအနေနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချုပ်ကိုင်
နိုင်သလား၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ကရော
ပြင်ပြီလား၊ ပြီးတော့ အိန္ဒိန်းဖြူကို
မင်းရဲ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက လက်ခံ
နိုင်သလားဆိုတာ အချိန်ယူစဉ်းစား
ပါ သူငယ်ချင်း”

သက်ခိုင်က ဝေဠီပြောသမျှ
ကို နားထောင်ရင်း သက်ပြင်းချ
သည်။ သူ့အနေဖြင့် သံယောဇဉ်
မြှိုခိုးကြောင့် အမှန်ကို မြင်နိုင်စွမ်း
မရှိကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိနေ
သည်ဖြစ်၏။

“အေးပါ သူငယ်ချင်း၊ ငါ
အလွယ်တကူ မဆုံးဖြတ်ပါဘူး”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ အိန္ဒိန်းဖြူ
စီးလာတဲ့ကားမှာ အမျိုးသား
အစောင့်က အနီးကပ်ပါနေတယ်၊
အဲဒီတော့ နောင်မှာကြုံရမယ့်ကိစ္စ
က မသေးဘူးနော်”

သက်ခိုင်က လှမ်းကြည့်
သည်။

အိန္ဒိန်းဖြူ၏ဘဝမှာ လွတ်

လပ်ခြင်းအပြည့်မရှိ။

အနီးကပ်အစောင့်ပါရှိနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

အိန္ဒိန်းဖြူအား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က လှောင်ချိုင့်ထဲမှ ငှက်ငယ်တစ်ကောင်လို အလှကြည့်ရုံသက်သက်သဘောထားနေကြောင်း စဉ်းစားမိခဲ့၏။

သက်ခိုင်မှာ မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမည်ကို စဉ်းစားမရအောင် သံယောဇဉ်၏ ဖိအားပေးမှုကို ခံနေခဲ့ရ၏။

“ကိုသက်လား”
“ဟုတ်တယ် အိဖြူ”
“ဒီနေ့ညနေပိုင်း အားလား”
“ကိုယ့်ဘက်က အချိန်ပေးနိုင်

ပါတယ်”
“အဲဒါဆိုရင် ကိုသက်နဲ့တွေ့ချင်တယ်”
“ဘာကိစ္စလဲ အိဖြူ”
“ကိုသက်ရယ် ဟိုတုန်းက အိဖြူက တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုသက် အပြေးအလွှားရောက်လာတာချည်းပဲ”

“အဲဒါ ဟိုးအပျိုဘဝတုန်းက မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“အခုက အခြေအနေပြောင်းနေပြီလေ”
“ဘယ်လိုပြောင်းလဲတာလဲ”
“အိဖြူမှာ အုပ်ထိန်းသူရှိနေပြီလေ”

“အဲဒါက တရားဝင်မဟုတ်ဘူး၊ ဘာအကျိုးခံစားခွင့်မှလည်း မရှိဘူး၊ အိဖြူရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် လုပ်ငန်းရှာပေးပြီး နေ

စရာ ပေးထားတာပါ”
“အဲဒီအနှောင်အဖွဲ့ကအလွတ်ရုန်းနိုင်လို့လား”
“အဲဒီအဘိုးကြီးက နောင်ရေးအာမခံချက်မရှိဘဲ နေရာပေးထားတာ”

“အခု အိဖြူတွေ့ချင်တာက ဘာအကြောင်းလဲ”
“ကိုသက်ဆီက အကူအညီလိုချင်တယ်”
“လှောင်ချိုင့်ထဲကလူကို ထံခါးသော့ရိုက်ဖျက်ပြီး ဆွဲထုတ်ရမှာဆိုတော့ အခက်အခဲ အများကြီးနဲ့ မယ် အိဖြူ”

“အိဖြူကိုယ်တိုင် သော့ရိုက်ဖျက်ပြီး ထွက်လာမှာပါ၊ ကိုသက်အနေနဲ့ လမ်းပြပေးဖို့၊ အကူအညီပေးဖို့ပါပဲ”
“ကောင်းပြီလေ၊ ဘယ်အခါတွေ့ရမှာလဲ”

ဒီဒါက
တရားဝင်မဟုတ်ဘူး၊
ဘာအကျိုးခံစားခွင့်မှလည်း
မရှိဘူး၊ အိဖြူရဲ့
စားဝတ်နေရေးအတွက်
လုပ်ငန်းရှာပေးပြီး
နေရာ
ပေးထားတာ

“ဒီနေ့ညနေမှာ တွေ့ချင်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ရှင်းအောင်ပြောဦးလေ”

“နေရာထပ်ပြောမယ်၊ ကိုသက်ဘက်က တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိမရှိဘဲ သိချင်တာ”

“ငယ်ကျွမ်းဆွေဆိုတဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ တွေ့ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုသက်”

သက်ခိုင်က သူ့ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်နှင့် ဝေဦးထံမှ ဖုန်းခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကိုသက် ငါပါ”

“ပြောပါ သူငယ်ချင်း”

“မင်းကို သတိပေးစရာရှိလို့”

“ပြောကွာ သူငယ်ချင်း”

“ဒီလိုက အိန်းဒြဲသတင်းက မကောင်းဘူး”

သက်ခိုင်မှာ ဝေဦးထံမှအိန်းဒြဲမပါသော တိုက်ရိုက်ပြောဆိုမှုကြောင့် အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။

“ဘာများလဲ သူငယ်ချင်း”

“အိန်းဒြဲအဘိုးကြီးက တရားမဝင်နည်းနဲ့ နိုင်ငံခြားက ပစ္စည်းတွေ ခိုးသွင်းလာလို့ အဖမ်းခံလိုက်ရပြီတဲ့”

“ဘယ်မှာအဖမ်းခံရတာလဲ”

“လူတော့အဖမ်းမခံရဘူး၊ ရေလမ်းကနေပြီး စက်လှေခိုးခိုးသွင်းတာတဲ့၊ စက်လှေကို ပိုင်ရှင်မဲ့သိမ်းသွားတယ်၊ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကျပ်ဆယ်ငါးသိန်းဖိုး ဆုံးရှုံးသွားတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ လူက ဘာဖြစ်လို့ မမိတာလဲ”

“စက်လှေက ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းမှာ ရပ်ထားတုန်း အဖမ်းခံရ

**လူတော့
အဖမ်းမခံရဘူး၊
ရေလမ်းကနေပြီး
စက်လှေခိုးခိုးသွင်းတာတဲ့၊
စက်လှေကို
ပိုင်ရှင်မဲ့သိမ်းသွားတယ်၊
ပစ္စည်းတန်ဖိုးကျပ်
ဆယ်ငါးသိန်းဖိုး**

တာတဲ့၊ စက်လှေသမားတွေက ရေထဲခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးသွားလို့ မသိဘူး”

“တာဝန်ရှိသူတွေက ဘယ်သူ့စက်လှေဆိုတာ သိမှာပေါ့”

“တက်မကိုင်နဲ့ ပိုင်ရှင်ကို တော့ သိမှာပေါ့”

“တက်မကိုင်က ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ပိုင်ရှင်ကိုသိမှတော့ အရေးယူခံရမှာ သေချာပါတယ်”

သက်ခိုင်မှာ ရင်ထဲဆို့သွားခဲ့ရသည်။

အိန်းဒြဲ၏ဘဝမှာ မသေချာတော့။ မောင်းထုတ်ခံရမှာ သေချာနေပြီဖြစ်၏။

“ငါ့ကို အိဖြူက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟေ့ကောင် တွယ်ရာမှာတဲ့”

www.burmeseclassic.com

မျော့လိုဖြစ်နေပြီထင်တယ်၊ မင်းရဲ့
သွေးတွေ အစုပ်မခံရစေနဲ့”

“သတိထားပါ့မယ် သူငယ်
ချင်း”

“သူက ပဉ္စလက်ပညာသည်
နော်”

“ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“မင်းက လူပျိုကြီး၊ သူက
အတွေ့အကြုံပေါင်းများစွာကို ဖြတ်
ကျော်ခဲ့ရတာ၊ ဒီလူညံ့ကွက်ထဲမှာ
မိသွားမယ်နော်”

“သတိထားပါ့မယ် သူငယ်
ချင်း”

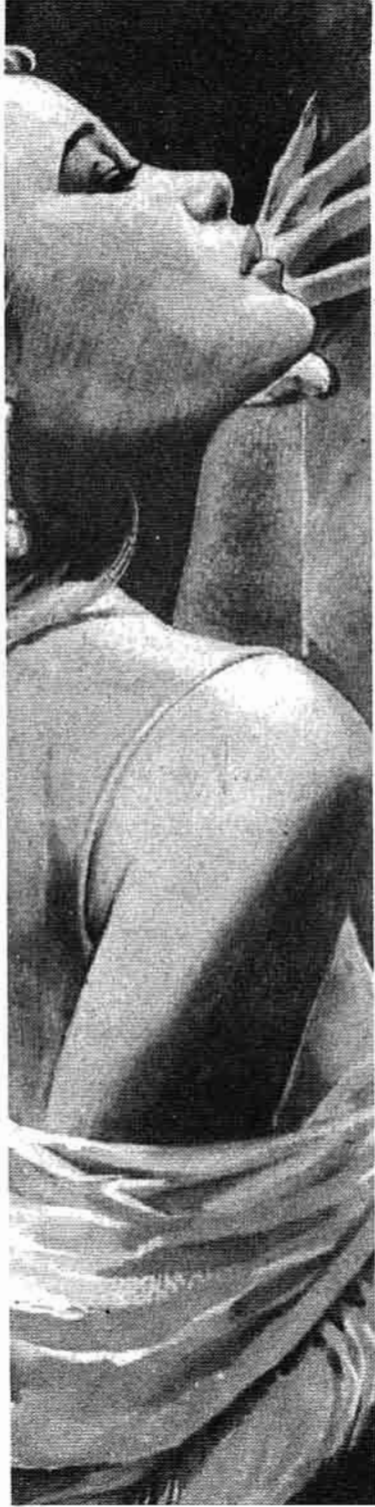
ဝေဠီးက သူငယ်ချင်းသံယော
ဇဉ်ဖြင့် သတိပေးခဲ့သည်။

သက်ခိုင်မှာ အိန်းဖြူကိုတွေ့
ဆုံရန် မဝံ့မရဲဖြစ်သွားရတော့သည်။
အိန်းဖြူသည် သူ့ကို စတင်ပစ်ခွာ
သွားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ပစ်ခွာကျောခိုင်းခဲ့ခြင်းမှာ ငွေ
ကြေးနေငှာမပြည့်စုံ၍ဖြစ်၏။ ယခု
အိန်းဖြူ၏ဘဝမှာ တွယ်ရာမဲ့ဖြစ်
ရပေတော့မည်။

အိန်းဖြူကို မျက်ကွယ်ပြု
လိုက်ပါက မည်သို့ဖြစ်သွားနိုင်သည်
ကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ သံယော
ဇဉ်လက်ကျန်က သူ့နှလုံးသားကို
ပုတ်နှိုးပြီး အတိတ်ဆီပြန်ပို့ပေးနေ
ပြန်သည်။

အိန်းဖြူကို သနားငဲ့ညှာ၍
ပြန်လည်ဆက်သွယ်မိပါက အိန်း

ဖြူဘက်က အမည်းစက်များကို ခဝါ
ချ၍ ပြုပြင်နိုင်သူဖြစ်လာမည်
လား။

မည်သို့မျှတွေးမရအောင်ဖြစ်
နေခဲ့၍ သက်ခိုင်မှာ သက်ပြင်းကို
သာ အခါခါချမိခဲ့ရတော့သည်။

“ကိုသက်”

သက်ခိုင် ထိုင်နေသည်မှာ
နာရီဝက်ကျော်ကြာပြီဖြစ်သည်။
သက်ခိုင်ကို အိန်းဖြူက ရန်ကုန်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်အတွင်းရှိ
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ထိုင်
စောင့်စေခဲ့သည်။

အိန်းဖြူ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာ
ရင်း ကြည့်သည်။

သက်ခိုင်က ဆိုင်အတွင်း
ဘက်သို့ မျက်နှာပေးထား၍ အိန်း
ဖြူဝင်လာသည်ကို မတွေ့ရ။
အိန်းဖြူက အသံပြုသည်။

သက်ခိုင်က မကြား၊ အိန်း
ဖြူက အထဲသို့လျှောက်လာသည်။

“အစ်မ.....ခဏလောက်”

အရပ်ဝတ်သုံးယောက်က အိ
န်းဖြူကို လမ်းမှတားသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးလည်းပါ
သည်။

ဘာကြောင့် တားသည်ကို
မသိ။

“ကျွန်တော်တို့က မူးယစ် အထူးအဖွဲ့ကပါ”

အိန္ဒိန်းဖြူ ဘာမှမပြောနိုင် တော့။ ကြက်သေ သေသွားသည်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် သက်ခိုင်ဆီသို့ အသံပြုလိုက်မိ၏။

“ကိုသက်ခိုင်ရေ”

သက်ခိုင်က ပြေးလာသည်။ အရပ်ဝတ်ရဲများက သက်ခိုင်ကိုပါ ထိန်းချုပ်သည်။ မန်နေဂျာရုံးခန်း ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

သက်သေသုံးယောက်ခန့်၏ ရှေ့မှောက်၌ရှာဖွေရာ အိန္ဒိန်းဖြူ၏ ဆလင်းဘက်အိတ်အတွင်းမှ စိတ် ကြွရှူးသွပ်ဆေးပြား (၁၀)ပြားကို ဖမ်းမိခဲ့သည်။

“ဒီပစ္စည်းက အစ်မပိုင် ပစ္စည်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အစ်မ သုံးစွဲနေတာမဟုတ် လား”

အိန္ဒိန်းဖြူက သက်ခိုင်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

သက်ခိုင်ကိုယ်တိုင် မူးယစ် ဆေးဝါးဖမ်းမိမှုဖြစ်နေ၍ တအံ့တဩ ဖြစ်ရင်း ကြောက်နေမိသည်။

“အစ်မနဲ့ပတ်သက်လို့ သတင်း ရပြီးသားပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘဝက ကြမ်းတမ်းတော့ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးရင်း သောကအချိန်တွေကို

ဖြတ်ကျော်နေရတာပါ”

“ဒီဆေးကို ဘယ်ကရတာ လဲ”

“ကျွန်မရဲ့ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆီက ပါ”

“အစ်မရဲ့ ခင်ပွန်းမမည်တဲ့ ခင်ပွန်းပါဆိုရင် အစ်မ ဝန်ခံမလား”

အိန္ဒိန်းဖြူက သက်ခိုင်ဘက် လှည့်မကြည့်ခံ၍ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မျက်နှာကို အောက်သို့ငုံထားခဲ့၏။

“မှန်ပါတယ်၊ သူက ကျွန်မ ကို ဒီဆေးတွေနဲ့ သိမ်းသွင်းထား တာပါ”

ဖမ်းဆီးသူအရာရှိထံ ဝန်ခံ ချက်ပေးသည်။

ဖမ်းဆီးသူအရာရှိက သက် သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းယူခဲ့ သည်။ အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦး က ထပ်ရှာသည်။ ဘာမှမတွေ့ရ။

“သူ့ကို ဆေးစစ်ဖို့ စီစဉ်ရ မယ်”

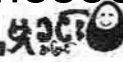
တာဝန်ခံအရာရှိက သူ့အဖွဲ့ သို့ ပြောရင်း စတင်ဖမ်းဆီးမှုကို တရားဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တော့ သည်။

“ဒီကကိုသက်ခိုင်နဲ့ ဘာပတ် သက်သလဲ”

“လူမှုရေးပတ်သက်မှုပဲရှိတာ ပါ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါ ဘူး”

“အခု ဒီနေရာကို ဒီမူးယစ်

ဆေးဝါးတွေ ယူလာတာက ဘာကြောင့်လဲ”

အိန္ဒိန်းဖြူက ချက်ချင်းမဖြေ။ ခေါင်းကိုခွဲထားသည်။ ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်း မကြည့်ဝံ့သကဲ့သို့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့အောင်ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ကျွန်မလေ ကိုသက်ကို သံယောဇဉ်မကုန်ဘူး။ သူ့ကို အစားအသောက်ထဲမှာ အမှုန့်ကြိတ်ထားတဲ့ ဆေးတွေ ထည့်ကျွေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ယူလာတာပါ”

“ဟင်..... ရက်စက်လိုက်တာ အိဖြူရယ်”

သက်ခိုင်ထံမှ ရင်တွင်းပေါက် ကဲ့သံ ထွက်လာခဲ့သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီဘဝဆိုးထဲက လွတ်မြောက်ချင်နေပါပြီ။ ကိုသက်ကို မူးမေ့အောင်လုပ်မယ်။ ပြီးမှ တစ်နေရာကို တွဲခေါ်သွားမယ်။ စီစဉ်ထားတဲ့နေရာကို ရောက်ရင် ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် အမိဖမ်းမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ”

“ဟင်.....ကြံစည်ရက်လိုက်တာ အိဖြူရယ်”

သက်ခိုင်ထံမှ ကြေကွဲသံ

ထွက်လာခဲ့သည်။

“အိဖြူက အပျိုမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ကိုသက်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လို ကြိုးစားသည်ဖြစ်စေ အောင်မြင်စရာမရှိဘူး။ ကိုသက်ကို လက်လွတ်မခံနိုင်လို့ အခုလို စီစဉ်ရတာပါ”

“ကိုသက်ရဲ့ လက်ရိုစီးပွားရေးကြောင့် ဒီလိုကြံတာလား။ ဘာ ပစ္စည်းမှ ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိရင် အခုလို ကြံရက်မှာလား”

အိန္ဒိန်းဖြူထံမှ မည်သည့်အဖြေမှ ထွက်မလာခဲ့ပေ။

အားလုံးက အိန္ဒိန်းဖြူ၏ အကြံကို သိခွင့်ရသွားခဲ့၏။

သို့သော်.....

အိန္ဒိန်းဖြူကို မူးယစ်မှုနှင့် အရေးယူရန် သက်ခိုင်မှာ မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ရင်နာလိုက်တာ အိဖြူရယ်”

အိန္ဒိန်းဖြူမှာ ချုံးပွဲချင်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

အိန္ဒိန်းဖြူ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ဖမ်းဆီးသူအရာရှိက အိန္ဒိန်းဖြူအား ချုပ်ထိန်းထားသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကို မူးယစ်မှုနှင့် ဖမ်းဆီးရန် တာဝန်ရှိသူထံ သတင်းပို့လိုက်တော့၏။

ယခုတော့.....

အိန္ဒိန်းဖြူသည် ခိုနားမဲ့ဘဝမို့ မိမိတွင် တာရာကို ရှာဖွေရင်း အတွယ်အကပ် မခိုင်မြဲ၍ ပြုတ် ကျခဲ့ရတော့သည်။

ယခုတော့

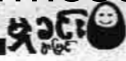
သူမ၏ဘဝသည် ခိုနားဖြစ်ရပေဦးမည်ကို အိန္ဒိန်းဖြူက တိုင် သိနေလေတော့သည်။

စာပေသစ္စာဖြင့်

အောင်ကျော်အောင်

www.burmeseclassic.com

အချင်းဖြစ်တိမ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အားတွေ့ရစဉ်

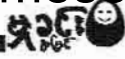
လူစိမ်းမြင်လျှင် မောင်းထုတ်တတ်သည့်ခွေးရှိနေပါလျက် ဘုရားအိုအသတ်ခံရမှုကိုရဲကစစ်ဆေးရာ မူလခွေးပိုင်ရှင်အလုပ်သမားသားအဖက ငွေအတွက်လူသတ်၊ လုယက်မှုကိုဖော်ထုတ်ပျက်နိုင်ကြောင်းသိရ

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ မြောင်းမြမြို့နယ်အတွင်းရှိ ဆားစက်ရုံတွင် ဆားစက်အလုပ်သမားသားအဖက ညဉ့်နက်ချိန်၌ ဆားစက်ပိုင်ရှင်၏ ဦးလေးတော်စပ်သူ အတိုးအိုအား သတ်ဖြတ်၊ လုယက်မှုကျူးလွန်ခဲ့ရာ ဗူးပေါင်းအမှုစစ်အဖွဲ့က ဆားစက်တွင် ခွေးမြူထားသော လူစိမ်းမြင်လျှင် မြေတစ်မောင်းတောင်တတ်သည့်ခွေး၏ ထူးခြားပြောင်းလဲချက်ကြောင့် လူသတ်

သမားကို ဖော်ထုတ်ခဲ့နိုင်ကြောင်း သိရသည်။
စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ၂၂-၇-၂၀၁၃ရက်နေ့ (ဝါဆိုလပြည့်နေ့)တွင် မြောင်းမြမြို့ (၂)ရပ်ကွက်၊ (၅)လမ်း၊ ၈/က နေ ဒေါ်ဌေးဌေး(၅၁နှစ်)သည် အလှူပြုလုပ်ရန်ရှိ၍ အောင်ပန်းဆားစက်မှ နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ဆားစက်တွင် ဦးလေးတော်စပ်သူ ဦးကျော်ဝေ(၇၀နှစ်)နှင့်အတူ အလုပ်

သမားအချို့ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ဆားစက်တွင် မွေးမြူထားသော ဆားစက်နှင့် ခြံချင်းကပ်နေထိုင်သူ သိန်းထွန်းထံမှ ဝယ်ယူမွေးမြူထားသော တိုနီအမည်ရှိ ခွေးတစ်ကောင်လည်းရှိနေသည်။ စက်ရုံစောင့်ခွေးမှာ လူစိမ်းမြင်လျှင် အဆက်မပြတ် ဟောင်သံပေး၍ လူစိမ်းကို မောင်းထုတ်တတ်သဖြင့် ညပိုင်းအချိန် စက်ရုံခြံစောင့်အဖြစ် အားကိုးရသော ခြံစောင့်ခွေးဟု သိရ

သည်။

၂၃-၇-၂၀၁၃ရက်နေ့ နံနက် ၈နာရီတွင် ဆားစက်မှ အလုပ်သမား အချို့ ဒေါ်ဌေး ဌေးရောက်ရှိနေထိုင်ရာ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး အဘိုးအို ဦးကျော်ဝေမှာ ၎င်းနေထိုင်ရာ အိမ်ခန်း အတွင်းရှိ သမံတလင်းပေါ်တွင် မှောက်လျက်လဲကျနေကြောင်း သေသည် ရှင်သည် မသိရှိကြောင်း ပြောပြခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်ဌေးဌေးက လာရောက် အကြောင်းကြားသူ အလုပ်သမားများ နှင့်အတူ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးကျော်စိုးလင်း လိုက်ပါလျက် ဆားစက်ရုံသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ အဘိုးအို ဦးကျော်ဝေမှာ အိမ်ခန်းအတွင်းရှိ သမံတလင်းပေါ်တွင် မှောက်လျက်

လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးကျော်စိုးလင်းနှင့်အတူ အလုပ်သမားများက ဦးကျော်ဝေအား ပက်လက်လှန်ပြီး ကြည့်ရှုရာ ဝဲမျက်ခုံးပေါက်ပြ ဒဏ်ရာတစ်ချက်၊ ဝဲနားထင်၊ ဝဲမျက်လုံး၊ လည်ပင်းတို့တွင် ဖူးရောင် ဒဏ်ရာရရှိကာ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါ်ဌေးဌေးက တရားလို ပြုလုပ်တိုင်တန်းသဖြင့် မြောင်းမြမြို့မ ရဲစခန်းမှ(ပ)၂၂၀/ ၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂ဖြင့် အရေးယူ၍ အမှုစစ် စခန်းမှူး ရဲအုပ် ကျောဟန်နှင့်အဖွဲ့က အချင်းဖြစ်အရပ်သို့ သက်သေများနှင့်အတူ သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

အဆိုပါ လူသတ်မှုအား အမြန်ဆုံး ပူးပေါင်းဖော်ထုတ်ရန် တိုင်းဒေသ

ကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့၍ မှုခင်းအကူဌာနစုမှ ဒုရဲအုပ်ဇော်မျိုးမင်း နှင့်ဒုတပ်ကြပ်နေမျိုးဝင်းတို့ ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့အား မြောင်းမြမြို့သို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

မှုခင်းအကူဌာနစုမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မြောင်းမြမြို့မရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိပြီး အမှုစစ် စခန်းမှူး ရဲအုပ်ကျောဟန်အဖွဲ့နှင့်ပူးပေါင်း၍ စုံစမ်းဖော်ထုတ်မှုပြုခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ပင် မြောင်းမြခရိုင် အထူးမှုခင်းနှိမ်နင်းရေးဌာနစုမှ ရဲအုပ်အောင်ထွန်းဝင်း နှင့်အဖွဲ့ ရောက်ရှိပူးပေါင်းပြီး စုံစမ်းဖော်ထုတ်မှုကို ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဒုရဲအုပ်ဇော်မျိုးမင်းနှင့်အဖွဲ့၊ မြောင်းမြခရိုင် အထူးမှုခင်းနှိမ်နင်းရေးဌာနစုမှရဲအုပ် အောင်ထွန်းဝင်းနှင့်အဖွဲ့

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ အိမ်ခန်းနှင့် ဝန်းကျင်အနေအထား

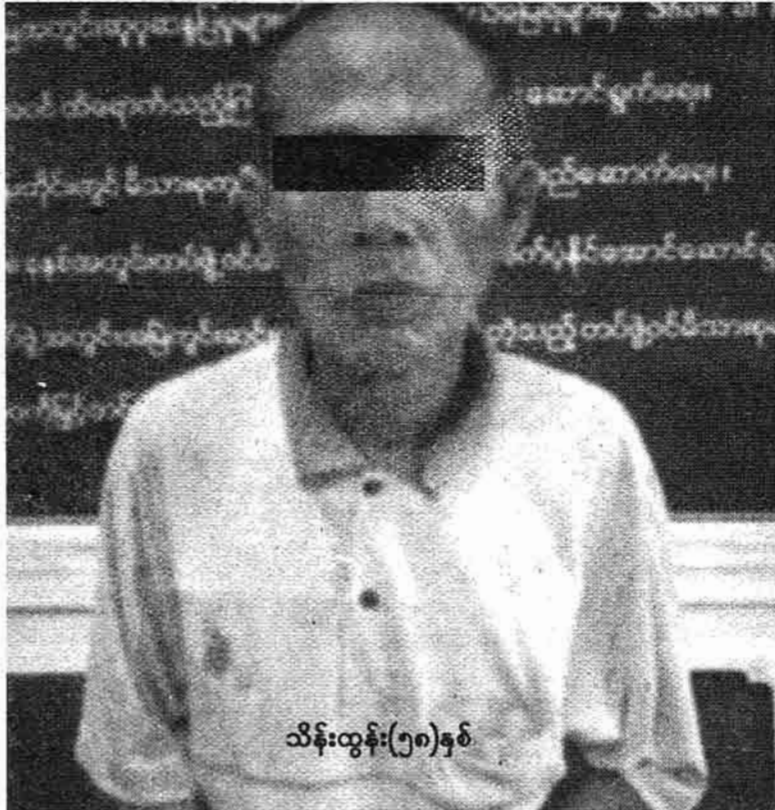
မြောင်းမြမြို့မရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ်ကျော့
တန် ဦးဆောင်သော အဖွဲ့သုံးဖွဲ့တို့က
ပြိုင်တူ လှုပ်ရှားစုံစမ်းဖော်ထုတ်မှုပြုခဲ့
ကြသည်။

ထိုသို့ အမှုစစ်အဖွဲ့သုံးဖွဲ့၏ ကြီး
ဝမ်းဖော်ထုတ်မှုကြောင့် ညအချိန်
ဆားစက်ရုံသို့ လူစိမ်းအဝင်မခံသည့်
ခြံစောင့်ခွေး၏မူလပိုင်ရှင် သိန်းထွန်း
(၅၈နှစ်)နှင့်၎င်း၏သား စိုးလင်း(ခ)
ဦးထွန်း(ခ)သူကြီးတို့အား ရရှိထားသော
သဲလွန်စာထောက်အထားများအရ
မသင်္ကာသူအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ခေါ်ယူ
စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

မသင်္ကာသည့် ခြံစောင့် ခွေးတိုနီ
၏ မူလပိုင်ရှင် သိန်းထွန်းအား တိုင်း
ဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ မှုခင်းအကူ
ဌာနစုမှ ဒုရဲအုပ်ဇော်မျိုးမင်းနှင့်အဖွဲ့က
စစ်ဆေးရာ ပထမပိုင်းတွင် ပြစ်မှုကျူး
လွန်ခြင်းမရှိကြောင်း ပြင်းဆိုနေခဲ့သည်။

ဒုရဲအုပ်ဇော်မျိုးမင်းနှင့် ပူးပေါင်း
အဖွဲ့က စနစ်တကျ စစ်ဆေးသောအခါ
အဘိုးအို ဦးကျော်ဝေအား သတ်ခဲ့မိ
ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။

သိန်းထွန်းသည် မြောင်းမြမြို့၊
ဇာတိဖြစ်သည်။ မိဘများမှ မွေးဖွား
သော သားသမီး ကိုးယောက်တွင်
တတိယ မြောက်သားဖြစ်သည်။
ငယ်စဉ်က စတုတ္ထတန်း အထိသာ
ညာသင်ယူခဲ့ဖူးသည်။ အသက်(၃၀)
အရွယ်တွင် မြောင်းမြမြို့၊ ကုလား
တုန်းရွာသူတစ်ဦး နှင့်အိမ်ထောင်ကျခဲ့
ရာ သားသမီး ခြောက်ယောက် မွေးဖွား
ခဲ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူဘက်မှ သား
သမီးသုံး ယောက်ပါလာ၍ စုစုပေါင်း

သိန်းထွန်း(၅၈)နှစ်

သားသမီး ကိုးယောက်ရှိသဖြင့် မိသားစု
စားဝတ်နေရေးအတွက် ဆားစက်ဝင်း၊
မြရတနာရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ကာ
ဆားစက်တွင် အလုပ်သမားအဖြစ်
ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ဆို၏။

ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဖြစ်သော ၂၂-၇-
၂၀၁၃ရက်နေ့ ည ၁၂နာရီအချိန်ခန့်
တွင် မိသားစုနှင့်အတူ အိပ်နေစဉ်
မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် စဉ်း
စားရင်းအိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့
မိသည်ဆို၏။

သို့ဖြစ်၍ ငွေကြေးရယူ လိုသော
ဆန္ဒဖြင့် အတူအိပ်နေသော သား
ဖြစ်သူစိုးလင်းအား အိပ်ရာမှ နှိုးလိုက်
သည်။ ထို့နောက် သားဖြစ်သူကို အတူ

ခေါ်ဆောင်ပြီး နေထိုင်ရာအိမ်၏
ပြတင်းပေါက်တည့်တည့်တွင် ယခင်က
တည်းက သွပ်ဆူးကြိုးကို အပေါက်
ဖောက်ထားသည့် အပေါက်မှ ဦးကျော်
ဝေနေထိုင်သော ဆားစက်ဝင်းထဲသို့
တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်ခဲ့သည် ဆို၏။

ဦးကျော်ဝေ သီးခြားနေထိုင်ရာ
အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ နေအိမ်
ခေါင်းရင်းဘက်မှကပ်၍ အော်ခေါ်ပြီး
နှိုးခဲ့သည်။ ဦးကျော်ဝေက အသံကို
မှတ်မိ၍ သိန်းထွန်းလားဟုပြန် မေးခဲ့
သည်။

ဦးကျော်ဝေက အချိန် မတော်
ကြီး ဘာကိုစွန့်လိုလဲဟု ထပ်မံမေးရာ
“တံခါးဖွင့်ပါဦး အထဲရောက်မှ ပြော

ပြမည်”ဟု အသံပြုခဲ့၍ ဦးကျော်ဝေက တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

ဦးကျော်ဝေရှိရာ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ် ခဲ့စဉ်၌ လူစိမ်းမြင်လျှင် မပြတ်ဟောင့် တတ်သော တိုနီအမည်ရှိ ခွေးမှာ မူလ ပိုင်ရှင် မှန်းသိနေ၍ မဟောင်းဘဲ ကြည့် နေခဲ့သည်ဆို၏။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဦးကျော်ဝေထံမှ ငွေချေးရာ ဦးကျော် ဝေက သနားသဖြင့် ခေါင်းအုံးအောက်မှ သော့ကိုယူကာ အံ့ဆွဲကိုဆွဲဖွင့်၍ ငွေ ကျပ် ငါးသောင်းကို ထုတ်ချေးခဲ့သည် ဆို၏။

ဦးကျော်ဝေက ပိုက်ဆံချေးပေးပြီး ပြန်လှည့် ထွက်စဉ် သိန်းထွန်းက

နောက်မှနေ၍ ဦးကျော်ဝေကို အား ထည့်ပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ မျက်နှာ နှင့် ခုတင်စောင်းထိခိုက်မိကာ သမံ တလင်းပေါ် မှောက်ခုံလဲကျသွားခဲ့ သည်။

ထိုအချိန် လဲကျသွား သော ဦးကျော်ဝေက ပြန်လည်ကုန်း ထလာ ချိန်တွင် သိန်းထွန်းက ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်တက်ခွ၍ ဖိထားပြီး မျက်နှာကို သမံ တလင်းနှင့် နှစ်ချက်ကိုင် ဆောင့်လိုက် ၍ သွေးများထွက်လာပြီး လဲကျရာမှ ရုန်းကန်နေခဲ့သည်။

အတူပါလာသည့် သားဖြစ်သူ စိုးလင်းက ရုန်းကန်နေသော ဦးကျော် ဝေ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအား ချုပ်

ကိုင်ပေး သားခဲ့သည်။ ဒဏ်ရာရရှိ၍ ရုန်းကန်နေသော ဦးကျော်ဝေ လဲကျ သွားချိန်တွင် အသင့်တွေ့ရှိရသော လိမ္မော်ရောင်လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်၍ အခြားပစ္စည်းများ ရယူရန် ရှာဖွေခဲ့ရာ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မရခဲ့ဟုဆိုသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်ရှာဖွေရာ ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရ ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းနောက် သေဆုံးသူ ဦးကျော်ဝေ၏လက်တွင် ဝတ်ဆင်ထား သော ရွှေလက်စွပ်ကို ချွတ်ယူခဲ့သည်။ အသုံးပြုသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပန်ကာနှင့် သံဘူးအနီးတွင် ပြန်ထားပြီး နေအိမ်အတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ပြေးခဲ့ ရာ လူယူလာသော ရွှေလက်စွပ်မှာ လမ်းတွင်ထွက်ကျခဲ့၍ ညအချိန်ဖြစ် သဖြင့် ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းမရှိဟု ဝန်ခံ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ပူးပေါင်းအဖွဲ့က သိန်းထွန်း၏ သားစိုးလင်းအား စစ်ဆေးရာ ကွဲလွဲ ချက်မရှိဘဲ ဖခင်ဖြစ်သူက ငွေကြေး အခက်အခဲဖြစ်နေ၍ ကျေးဇူးရှင်မေ ထိုင်ရာ ဆားစက်ထဲသို့ သွားရောက်ကာ လူသတ်၊ လူယက်မှုကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။

အမှုစစ် စခန်းမှူးရဲအုပ် ကော့ ဟန်နှင့် ပူးပေါင်းအဖွဲ့က သတ် သေခံပစ္စည်းများကို ရှာဖွေသိမ်းဆည်းပြီး ချုပ်ရမန် တောင်းခံ၍ အမှုကို ဆက် လက် စစ်ဆေးကာ ပုသိမ်ခရိုင် တရားရုံး သို့ အမြန်ဆုံးတရားစွဲ ဆို တင်ပို့နိုင်မိ ကြီးပမ်းဆောင်ရွက်နေကြောင်း သိရ သည်။

သိန်းထွန်း၏သား စိုးသိန်း(ခ)စိုးလင်း(ခ)သူကြီး

ရွှေဆိုငွေ

www.burmeseclassic.com

ငါးမန်းတစ်ကောင်ကို လက်ချည်းသက်သက်ဖမ်းပြသူ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်မှ အမျိုးသားတစ်ဦးသည် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ငါးမန်းတစ်ကောင်ကို လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ်၍ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ် အယ်လျိုက်ဆူဒယ်အမည်ရှိ အဆိုပါအမျိုးသားသည် ၎င်း၏မိသားစုနှင့်အတူ ငါးဖမ်းထွက်ရာ ငါးမန်းတစ်ကောင်ကို ဖမ်းရန်အတွက် ငါးတစ်ကောင်

အား ပင်လယ်အတွင်းသို့ တစ်ဝက်ချ၍ များခဲ့ကြောင်း၊ ငါးမန်းက အဆိုပါငါးကို လာဟပ်သောအခါ ငါးမန်းအားဖမ်းနိုင်ရန် ရေထဲသို့ခုန်ချခဲ့ပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ ငါးမန်းမှာ ခုနစ်ပေနီးပါးရှည်ပြီး အလေးချိန်ပေါင် ၂၀၀ ခန့်ရှိမည်ဟု ယူဆရကြောင်း ၎င်းကပြောကြားခဲ့သည်။

ထိုသို့ လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် ဖမ်းသော ငါးမန်းပေါင်း ကောင်ရေ ၁၀၀ ကျော်ပြီဖြစ်ပြီး ဖမ်းမိ

သော ငါးမန်းများကို ကမ်းခြေတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ ပြန်လွှတ်ပေးကြောင်း၊ ၎င်းတို့အား နာကျင်အောင် မည်သည့်အခါမှ မလုပ်ခဲ့ကြောင်း ဆူဒယ်က ပြောကြားခဲ့သည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref:CNN News

20.7.2013

တစ်ယောက်တစ်လှည့် သွေးသောက်ကြသည့် လင်မယား

တစ်ယောက်တစ်လှည့် လက်မောင်းသွေးဖောက်သောက်ကြသော လင်မယား၏ အဖြစ်အပျက်သည် ဒီနီးမတ်နိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး အလွန်ပင် နာမည်ကြီးသော သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုလင်မယား၏နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုထားခြင်းမရှိသော်လည်း ထိုစုံတွဲမှာ သာမန်မဟုတ်ဘဲ မကောင်း

ဆိုးဝါးပူးကပ်ကာ ဖုတ်ဝင်နေသည် ဟု ဆိုကြသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်သွေးကို တစ်ယောက်သောက်ကြပြီး ခဏတာသွေးစုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အချိန်အတော်ကြာ သွေးစုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သွေးကို နှစ်ဦးစွာသောက်ကြသော ထိုလင်မယားနှစ်ယောက်သည် အလွန်

ပင်ထူးဆန်းသော လူသားများဖြစ်ပြီး သူတို့ကို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်လင်မယားဟု ခေါ်ဆိုကြကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်း၊ ဟေမီ

Ref: World Interesting News

27.7.2013

အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၄ ဒသမ ၃ သန်း ထိပေါက်လို့ သုံးဖြုန်းခဲ့သူမှာ မူလ အမှိုက်ကောက်သမားဘဝ ပြန်ရောက်ခဲ့မှု

သက္ကရာဇ် ၂၀၀၂ ခုနှစ်ပိုင်းက ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် Michael Carroll အမည်ရှိ အမှိုက်ကောက်သမားတစ်ဦးသည် ဗြိတိန်ပေါင် ၉ ဒသမ ၇ သန်းတန် ထိဆုကြီးပေါက်ခဲ့သည်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာနှင့်တွက်လျှင် ၁၄ ဒသမ ၃ သန်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် သူသည် အမှိုက်ကောက်သမားဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

သူသည် ထိပေါက်ပြီး ရသည့် ငွေနှင့် ရှစ်နှစ်တာကာလပတ်လုံး မည်သည့်အလုပ်မှ မလုပ်တော့ဘဲ တစ်ပတ်လျှင် ပျမ်းမျှ ဒေါ်လာတစ်သိန်းခွဲနီးပါး သုံးစွဲခဲ့သည်။ ဈေးအကြီးဆုံးကားကို ဝယ်စီးကာ အိမ်ကောင်းတွင်နေသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲပြီး မိန်းမအပျော်လိုက်စားခဲ့သည်။
နောက်ပိုင်း အကြွေးတင်ကာ

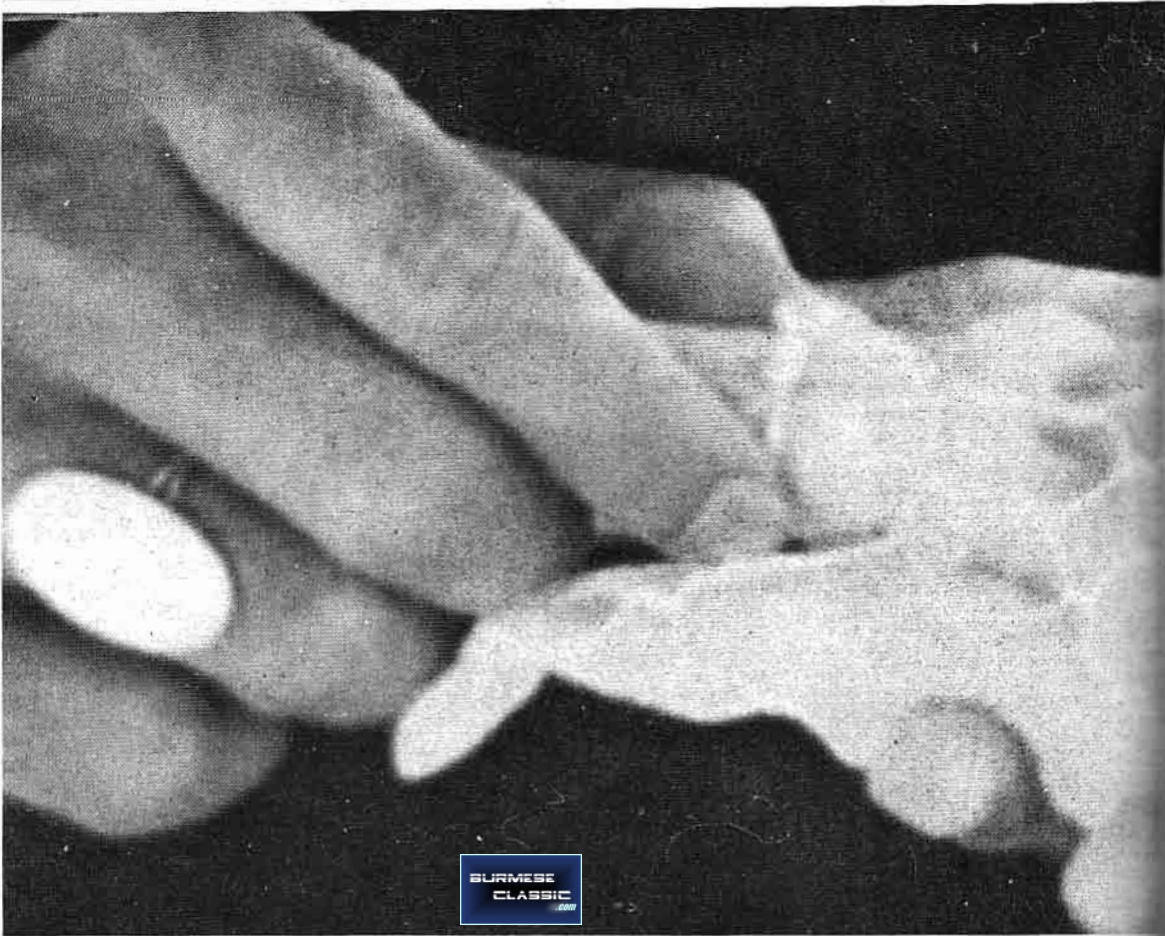
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြန်လည်ရောင်းချခဲ့ရာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် အမှိုက်ကောက်သမားအလုပ်ကို ပြန်လုပ်ရန် အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာနသို့ မှတ်ပုံတင်ပြန်လျှောက်ခဲ့ရလေသည်။

ဆောင်းဟောမန်
Ref: Daily Mail
-9-7-13

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

လက်ထပ်ပွဲ ကျမ်းသစ္စာဆိုစဉ် သတို့သမီးအမည် မှားယွင်းခေါ်မိသည့်သတို့သား ကွာရှင်းခံရ

တရုတ်နိုင်ငံ၊ ပေကျင်းမြို့တွင် မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေစဉ် သတို့သမီးဖြစ်သူ 'ကျို'အား ဇနီးအဖြစ် ပေါင်းသင်းနိုင်မည်ဟုတ်၊ မဟုတ် မေးမြန်းနေစဉ် သတို့သားဖြစ်သူ 'ကျောင်ဟို'က သူ၏အချစ်ဦး အမည်ကို မှားယွင်းခေါ်ဆိုခဲ့မှု

ကြောင့် သတို့သမီးဖြစ်သူက ကွာရှင်းရန်အတွက် ပေကျင်းမြို့ရှိတရားရုံးတစ်ခုသို့ သွားရောက်တိုင်တန်းခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။
သတို့သမီးဖြစ်သူက လက်ထပ်လက်စွပ်ကို ယူဆောင်၍ တရားရုံးသို့သွားရောက်ကာ ကွာရှင်းပေး

ရန် တိုင်တန်းခဲ့ပြီးနောက် ၎င်း၏ နှစ်ဦး ကွာရှင်းခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ဆောင်းဖော်

Ref: International News

-8/7/2013

www.burmeseclassic.com

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်အုတ်ဂူများ ပိုလန်တွင်တွေ့ရှိ

ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်များသည် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်အုတ်ဂူများစွာကို ပိုလန်နိုင်ငံအတွင်း၌ တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် ၎င်းတို့တွေ့ရှိခဲ့သော သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်အချို့၏ ရုပ်အလောင်းများကို ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့ကြသည်။

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ဟု ယူဆရသော ၎င်းရုပ်အလောင်းများ၏

ဦးခေါင်းများသည် ၎င်းတို့၏ ခြေထောက်များကြား၌ ရှိနေခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်များကို သုတ်သင်ပြီးပါက ၎င်းတို့ပြန်လည်အသက်မဝင်စေရန် တားဆီးသည့်အနေဖြင့် ၎င်းတို့၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ ခြေထောက်များကြားထည့်၍မြှုပ်နှံပေးရသည်ဟု ဒဏ္ဍာရီလာ ပြောကြားချက်များနှင့် ကိုက်ညီမှုရှိနေခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်များ

အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စူးစမ်းရှာဖွေနေချိန်တွင် ယခုကဲ့သို့ တူးဖော်တွေ့ရှိမှုသည် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်များနှင့်ပတ်သက်သော ပိုမိုနက်နဲသည့်အချက်အလက်များကို ထပ်မံရှာဖွေ ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟေမန်

Ref: International Crime News

18.7.2013

www.burmeseclassic.com

(၅) ရုတ်သားသမီး ထစ်လတာတ်ကြွေ

ယခုတစ်လအတွင်း ရန်အနှောင်အယှက်၊ အတိုက်အခံများကြားမှ စီးပွားတိုးတက်မည်။ စီးပွားရေးကောင်းပြီး လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာတက်နိုင်၍ သတိရှိပါ။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ဆေး၊ စပါး၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် လက်လီ/လက်ကား ရောင်းပါ။ ကံကောင်းလိမ့်မည်။ အိမ်တွင်းသို့ ရာဟု၊ စနေလာလျှင် လက်မခံနှင့်။ အမှုအခင်းဖြစ်တတ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများအတွက် အပေါင်းအသင်းသတိထား၊ အသွားအလာ၊ အနေအထိုင် သတိပြုပါလေ။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ ပန်းရောင်၊ အနက်ထဲမှာ အဖြူပန်းပွင့်ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ လင်းလက်တောက်ပသော အရောင်အားလုံးရှောင်ပါ။
- ကံကောင်းရက်များ။ ။ ၁၆၊ ၁၈၊ ၂၀၊ ၂၃၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၂၆
- ကံညံ့ရက်များ။ ။ ၂၈၊ ၂၉၊ ၃၀
- အချစ်ရေး။ ။ ဆွေမျိုး၊ မိဘများကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦးစိတ်ဝမ်းကွဲ အထင်လွဲမှုဖြစ်တတ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ကြာလေကောင်းလေ၊ ဟောင်းလေသစ်လေ၊ ပေါင်းလေချစ်လေဖြစ်နေမည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (က) ၅-၄၊ (ဃ) ၇-၂၊ (င) ၆-၃
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ယိုကိုးမျိုးကပ်လှူပေးပါ။

ယခုတစ်လအတွင်း ထင်သလောက် လုပ်ငန်းမကောင်းပါ။ ငွေနောက်လိုက်ရင်း အမှာတွေ့တတ်သည်။ ရွှေပေါင်ခံခြင်း၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကား ဝယ်ရောင်းခြင်းတို့တွင် အမှားအယွင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ငွေကြေးကြောင့် တရားစွဲဆိုခြင်းခံရတတ်သည်။ ငွေ၊ စာရင်းအင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ လူတိုင်းကို မယုံမိဖို့ အရေးကြီးသည်။ မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်လိမ့်မည်။ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်ပါက ရုတ်တရက် အိမ်ထောင်ကျတတ်သည်။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ နီ၊ ဝါ၊ ပြာ ရောယှက်ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အသည်းကွဲအရောင် အထူးရှောင်ပါ။
- ကံကောင်းရက်များ။ ။ ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၆၊ ၇၊ ၉၊ ၁၀
- ကံညံ့ရက်များ။ ။ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူတွေပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီး စန်းပွင့်သော်လည်း မိန်းကလေးကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းတတ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ လင်မယားနှစ်ဦး သဒ္ဓါထူးပြီး ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ သာသနာပြုလုပ်ငန်း ပြုလုပ်ရမည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ဋ) ၅-၄၊ (ဃ) ၉-၄၊ (ဏ) ၈-၂
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ထန်းလျက်ကြော်၊ မြေပဲလှော်ကပ်လှူပါ။

ယခုတစ်လအတွင်း ဘာကိုမှအလိုမကျဘဲ မိမိသဘောနှင့် ထင်ရာမလုပ်နှင့်၊ အမှားတွေ မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက နေရာ၊ ဌာန၊ ရာထူး၊ လုပ်ငန်း တိုးတက်မှုရှိမည်။ ရွှေပေါင်ခံခြင်း၊ ငွေချေးငှားခြင်းပြုလုပ်ပါက မိမိပစ္စည်း ဆုံးရှုံးတတ်သည်။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကား ဝယ်ရောင်း မှား၍ ငွေကြေးပြဿနာတက်ပြီး တရားစွဲဆိုခြင်းခံရမည်။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ နို့နှစ်ရောင်၊ မိုးစက်ရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အနက်ထဲတွင် အဖြူပွင့်ရိုက် လုံးဝရှောင်ပါ။
- ကံကောင်းရက်များ။ ။ ၁၂၊ ၁၈၊ ၃၉၊ ၂၃၊ ၂၆၊ ၂၇၊ ၂၉
- ကံညံ့ရက်များ။ ။ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၃
- အချစ်ရေး။ ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် အိမ်ထောင်ကျတတ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ရန်ဖြစ်လေ စီးပွားတက်လေဖြစ်မည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (က) ၆-၃၊ (ခ) ၆-၉၊ (ည) ၆-၁
- ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်တွင် ဖာလူဒါသုံးခွက် လှူဒါန်းပါ။

ယခုတစ်လအတွင်း အပေါင်းအသင်းမှားယွင်းမှုကြောင့် အမှုအခင်းဖြစ်တတ်သည်။ အပြော အဆို၊ အသွားအလာ၊ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကျ ဆင်း၊ အရှက်ကွဲတတ်သည်။ အမှုအခင်းဖြစ်လျှင် ရင်ဆိုင်လိုက်ပါ။ အစဉ်နိုင်မည်မှတ်။ သင် ကံကောင်းလိမ့်မည်။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ ငှက်ပျောညွန့်ရောင်၊ စတော်ဘယ်ရီရောင် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ မဟော်ဂနီရောင်၊ အုတ်ခဲရောင် လုံးဝမဝတ်ဆင်သင့်၊ ရှောင်ပါ။
- ကံကောင်းရက်များ။ ။ ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅၊ ၆၊ ၇
- ကံညံ့ရက်များ။ ။ ၁၀၊ ၁၃၊ ၁၆
- အချစ်ရေး။ ။ ကြားအနှောင့်အယှက်ရှိ၍ သင့်ချစ်သူကို အချိန်မဆွဲဘဲ အမြန်လက်ထပ်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ဆွေမျိုးများကြောင့် လင်မယားနှစ်ဦး ပြဿနာတက်မည်၊ သတိထားပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (င) ၂-၈၊ (စ) ၈-၁၊ (စု) ၄-၅
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ထီးနီသုံးလက်၊ ထီးဖြူသုံးလက်၊ ထီးဝါသုံးလက် ပေါင်း ကိုးလက် လှူဒါန်းပေးပါ။

ယခုတစ်လအတွင်း မိမိအိမ်အနီးမှာ လုပ်ငန်းအသစ် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရမည်။ ရေခြားမြေ ခြား ခရီးသွားရန် သေချာသောလဟုမှတ်ပါ။ သားရေထည်လုပ်ငန်း၊ စားသောက်ကုန်လုပ် ငန်း ရောင်းဝယ်ပါလေ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ရာထူးတိုးမည်။ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှ မိမိပိုင်မြေရ မည်။ အိမ်ဆောက်ရမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် အအေးပတ်၊ နှာစေးရာမှ လည်ချောင်းနှင့်ပတ် သက်သော ဝေဒနာရမည်။ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ နံ့သာရောင်ထဲတွင် အဖြူပွင့်ပါဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အနီရဲရဲအရောင် လုံးဝရှောင်ပါ။
- ကံကောင်းရက်များ။ ။ ၁၊ ၆၊ ၇၊ ၉၊ ၂၀၊ ၂၁၊ ၂၂

ကံညံ့ရက်များ။ ။ ၃၊ ၄၊ ၈
 အချစ်ရေး။ ။ မိမိစိတ်တိုင်းကျချစ်သူနှင့် မညှားနိုင်ပါ။
 အိမ်ထောင်ရေး။ ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်တွင်းရေး စိတ်ဒုက္ခကြုံတတ်သည်။
 ထိထိုးရန်။ ။ (သ) ၆-၁၊ (ဝ) ၆-၃၊ (ဋ) ၄-၈
 ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် သပြေ၊ ခံတက် ကပ်လှူပါ။

ယခုတစ်လအတွင်း လခစားလုပ်ငန်းမှ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းသို့ ပြောင်းတတ်သည်။ လုပ်ငန်းသစ်တွင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ အဆင်မပြေမှုများမည်။ ဖိနပ်သစ်၊ ထီးသစ် မဝင်သင့်ပါ။ ဝင်ပြီးလျှင် စွန့်လိုက်ပါ။ ထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။ ထမင်းဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ ရတနာဆိုင် အထည်အလိပ်ဆိုင်ဖွင့်ပါက ကံကောင်းမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် ဦးခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ခံစားရမည်။

ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အဝါပွင့်ရိုက်၊ အစိမ်းရင့်ထဲမှာ အပြာပွင့်ရိုက်ဝတ်ဆင်ပါ။
 ကံညံ့အရောင်။ ။ အနက်ရောင်ရှောင်ပါ။
 ကံကောင်းရက်များ။ ။ ၁၀၊ ၁၆၊ ၂၀၊ ၂၄၊ ၂၇၊ ၂၉၊ ၃၀
 ကံညံ့ရက်များ။ ။ ၇၊ ၉၊ ၁၂
 အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူနှင့် ရေမြေခြားတွင် ခွဲခွာနေရမည်။
 အိမ်ထောင်ရေး။ ။ အဖုအထစ်လေးများရှိသော်လည်း အများအားဖြင့် အဆင်ပြေမည်။
 ထိထိုးရန်။ ။ (န) ၉-၃၊ (ခ) ၉-၄၊ (ဖ) ၉-၇
 ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်တွင် ရေသက်စေ့ကပ်လှူပါ။

ယခုတစ်လအတွင်း စီးပွားရေးအထူးကောင်းမည်။ စပ်တူဖက်စပ်လုပ်ငန်းဖြင့် စားသောက်ကုန်၊ ရာသီကုန် ဝယ်ရောင်းတင်သွင်းမှုပြုလုပ်ပါက အထူးအောင်မြင်မည်။ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတို့၏ မစခြင်းခံရမည်။ ယခုတစ်လ စီးပွားရေးထူးမည်ဟု မှတ်လိုက်ပါ။ ဘာလုပ်လုပ် အနန္တောအနန္တငါးပါးကို ဦးထိပ်ထားလုပ်ကိုင်ပါ။ အစစအရာရာ အောင်မြင်မှုရမည်။

ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ ခရမ်းပြာ၊ မရမ်းပြာနှင့် ကြာညိုရောင်ရောယှက်ရောင် ဝတ်ဆင်ပါ။
 ကံညံ့အရောင်။ ။ အစိမ်းပုပ်ထဲမှာ အဖြူကန့်လန့်စင်းရှောင်ပါ။
 ကံကောင်းရက်များ။ ။ ၁၃၊ ၁၅၊ ၁၇၊ ၂၀၊ ၂၁၊ ၂၃
 ကံညံ့ရက်များ။ ။ ၁၊ ၂၂၊ ၂၄
 အချစ်ရေး။ ။ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပါက စိတ်လိုက်မာန်ပါ အချစ်ရေးကို မဆုံးဖြတ်သင့်ပါ။
 အိမ်ထောင်ရေး။ ။ လင်မယားနှစ်ဦး အပျော်ခရီးအဖြစ် ပြည်ပသွားရတတ်သည်။
 ထိထိုးရန်။ ။ (န) ၈-၃၊ (ပ) ၃-၆၊ (ဖ) ၅-၄
 ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်တွင် စံပယ်ပန်းပွင့် ၁၀၈ ပွင့် လှူဒါန်းပါ။

စမ်းလိုအား၍ ပန်းလိုမျှ...
 သစ္စာ၊ မေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်း...
 နက္ခတ်ဗေဒင် လက္ခဏာပညာရှင်

www.burmeseclassic.com